

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NİNE

Sayı 58 / Ekim 1986 / 2.-DM

SONBAHAR ATILIMIYLA DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KÜRDİSTAN'I BOYDAN BOYA SARIYOR

Yeni dönem ulusal kurtuluş savaşımız üçüncü yılında giderek nicelik ve nitelik açıdan daha da büyüyen eylemlerle sürüyor. Tüm Kürdistan çapında şimdi daha büyük birliklere dönüşen HRK güçlerinin intikam namluları düşmana ve onun yerli işbirlikçilerine karşı başarılı hesap sorma eylemleri gerçekleştiriyor. Geçtiğimiz günler Hakkari'den Dersim'e, Erzurum'dan Mardin'e, Siirt'ten Bingöl'e kadar birçok Kürdistan ili, ilçesi ve köyünde peşpeşe yeni mevzilerin kazanıldığı, düşmanın çıkmazının biraz daha derinleştirildiği, buna karşılık ulusal kurtuluş güçlerinin otorite ve etkinliğinin Kürdistan halkı ve düşman tarafından daha da belirgin olarak görüldüğü günler oldu.

Ülkemizin birçok alanında sömürgeci-faşist Türk ordusuna karşı geliştirilen eylemlerle çok sayıda subay ve er ölümle cezalandırılırken, birçoğu da yaralanmıştır. Bu durum sömürgeci ordudaki korku ve paniği derinleştirmiş; bunun verdiği çılgınlıkla halk üzerindeki baskılar daha da katmerli bir biçimde uygulanmaya başlanmıştır. Özellikle Uludere eyleminin yarattığı etkiler ve 15 Ağustos'un 3. yıldönümünde sömürgecilerin savaş uçakları ile giriştikleri imha saldırısının fiyaskoyla sonuçlanması bu çılgınlığı daha da artırarak birçok yerleşim alanı, masum Kürt köylülerinin günlerce havadan bombardımana tabi tutulması ile sonuçlanmıştır. Ancak bütün bu gözüdönmüş saldırılar HRK birliklerinin halk arasında yoğunca sürdürdükleri propagandalar ve alınan önlemler sonucu önemli oranda boşa çıkarılmış; halk kitleleri ile öncüleri arasındaki bağlar daha da pekişip güçlenmiştir.

Bu süreçte sürdürülen bir diğer önemli mücadele de "köy korucuları"nın silahsızlandırılması ve hainlerin cezalandırılması olmuştur. Bu mücadele sürecinde yüzlerce köy ve mezrada halkla toplantılar yapılmış; düşmanın karşı-devrimci politikaları teşhir edilmiş "köy koruculuğu"nun iç yüzü açıklanmış ve sömürgecilerden silah alanların bu silahları devrimcilere teslim etmesi istenmiştir. Bu propagandalar sonucunda yüzlerce korucu silahını gönüllü olarak HRK birliklerine teslim ederken bir kısmının silahlarına ise zorla el konulmuştur. Bu gelişmeler sömürgeci basında da derin yankılar uyandırmış; burjuva gazeteleri, "silahlarını Apoculara gönüllü verip onları öperek uğurlayan korucular"la ilgili haberler yayınlamışlardır, şüphesiz ki bu, sömürgeci politikanın bu alanda da iflasının belgelenmesi ve itiraf edilmesidir. HRK güçlerinin bilinçli ve sabırlı ikna çalışmaları sonucu, düşmanın "Kürdü Kürde kırdırma" politikası olan "köy koruculuğu" planı boşa çıkarılmış; ters teptirilmiştir. Sömürgecilerin, HRK güçlerine karşı kullanılmak üzere bilinçsiz insanlarımızın eline tutuşturduğu bu silahları, insanlarımız bilinçlendikçe kendisine karşı çevirmeye başlamıştır. Diğer taraftan düşmana uşaklıkta ve halka karşı suç işlemekte ısrar eden "korucular" ile hainmuhbirlerden, önemli bir bölüm ise halkın da bizzat onaylaması ve dayatması sonucu ölümle cezalandırılmış ve böylece, halka ve devrime karşı işlenen suçların hesabının mutlaka sorulacağı gerçeği kafalarda bir kez daha yer etmiştir.

Sömürgeci devlet, düzenli ordusunun çıkmaz içine girmesi ve ona yedek olarak oluşturduğu "köy koruculuğu"mekanizmasının ise felce uğratılması karşısında, daha uzun bir süre önceden ek önlemler almaya başlamıştı. Bu önlemlerden biri ve en önemlisi de gerilla savaşına karşı-gerilla savaşı ile cevap verecek "özel tim"lerin oluşturulmasıydı. Bunların ilk kesimlerinin Kürdistan'a aktarılması bir yıl kadar önce gerçekleştirilmiş, ancak sayıları her geçen gün artırılmıştı. Burjuva basınında bunlar hakkında yazılan yazılar ve yayınlanan fotoğraflar gözönüne getirildiğinde kendilerine çok büyük umutlar bağlandığı rahatlıkla anlaşılıyordu. Ancak son dönemlerde HRK güçlerince bu karşı devrimci "özel" birliklere vurulan darbelerin peşpeşe gelmesi ve isabetli sonuçlar alması bu kozun da sömürgecilere umudettikleri güvenliği sağlayamayacağını açıkça gözler önüne serdi. Uludere eyleminde böylesi bir özel birliğin toptan imha edilmesi ardından yeni darbeler üst üste geldi ve geçtiğimiz günler bu alanda da HRK birliklerinin üstün başarılarına tanıklık etti.

Devamı Syf: 2'de

SAVAŞI ŞİDDETLENDİRELİM BU SAVAŞIN İÇİNDE ÖRGÜTLENELİM

Bugün Kürdistan'da silahlı devrim hareketi silahlı karşı-devrimle savaşıyor. Türk sömürgeciliğine karşı gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizin daha önceki pratiği bir kenara bırakılırsa, 15 Ağustos 1984'ten bu yana faşist-sömürgeci Türk ordusu ile Kürdistan halkını temsil eden devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz arasında bir savaş durumu yaşanıyor. Genişliğine ve derinliğine fazla büyük boyutlar kazanmamış olabilir, topyekun seferber edilmiş bir halkın yürüttüğü bir ulusal kurtuluş savaşına ancak belli bir süreden sonra dönüşebilir, ama yine de Amerikancı generaller çetesinin başı Kenan Evren'in deyişiyle, "bu bir savaştır." Kaldı ki, sömürgecilerin kendileri de 15 Ağustos'tan beri Kürdistan'da bir savaş durumunun yaşandığını inkar etmiyorlar, edemiyorlar. Kimi zaman başka bir tarafın, "Bölücü teröristlere propagandaları için malzeme oluyor" biçimindeki feryatları karşısında ertesi gün tükürdüklerini yalamaya çalışsalar da, devletin en üst düzeydeki resmi sözcüleri bile, 15 Ağustos'tan bu yana ülkemizde devam eden devrimci eylemliliğin

Devamı Syf: 15'te

IRAK-İRAN SAVAŞI YEDİNCİ YILINA GİRERKEN MEVCUT DURUM VE OLASI GELİŞMELER

İran ile Irak arasındaki bazen şiddetlenerek, bazen durgunlaşarak, bazen yakın cephelerde, bazen ise uzaktan bombalamalar biçiminde süren, Ortadoğu'da karşıt güçler arasındaki mücadelede belirgin yeri olan ve tüm dünyayı yakından ilgilendiren savaş altıncı yılını dolduruyor. Altı yıldır ekonomik, politik, askeri, diplomatik her alanda ve tüm dünyayı etkileyecek bir biçimde sürdürülen savaşta bugün belli bir dönüm noktasına ya da daha doğrusu çözüm zorunluluğuna gelinmiş bulunuyor. İran yeni askeri saldırılar düzenliyor ve nihai zaferi yaratacak saldırıya hazırlandığını açıklıyor; Irak diplomatik faaliyetlerini hızlandırıyor ve peş peşe ateşkes çağrıları yapıyor; çeşitli güçler savaşla daha yakından ilgileniyor ve çözüm yöntemleri ve ortaya çıkacak sonuç istemleri farklı olsa da herkes bu savaşın artık sona ermesi gerektiğinde birleşiyor. Bizzat savaşa taraf olan güçler kendilerini destekleyenlerle yoğun görüşmeler ve savaşı sonuçlandırma konusunda daha sonuç alıcı çalışmalar yapıyor. Belli ki hem savaşı yürüten taraflar, hem de müttefikleri böyle bir savaşın bu biçimde sürdürülmesinde artık ciddi bir biçimde zorlanıyorlar ve bu durumu kendi çıkarlarına uygun bulmuyorlar. Bu anlamda son gelişmeler durumu epeyce netleştirmiş oluyor. Değişik yöntemlerle de olsa çözüm arayışları hızlanarak sürüyor, fakat çözüme yaklaşmak ve sağlamak öyle kolay ve herhangi bir tarafın istediği biçimde olmuyor. Belli bir süreden beri devam edip gelen bu durum, bugün çok daha fazla kızışmış bulunuyor. Peki yakın

Devamı Syf: 12'de

Düşmanın Dilinden Mücadelemizin Boyutları

YAZISI SAYFA 4'TE

★★★

Faşist Türk Basını, Devletin Siyasal Tükenişini Çaresiz İtiraf Ediyor

YAZISI SAYFA 8'DE

MARDİN RADAR ÜSSÜ'NE SALDIRI

Sömürgeciler Panik İçerisinde Tüm Önemli Tesislerde Alarm Durumu İlan Ettiler

HRK güçleri, ulusal kurtuluş mücadelemizin yükselmesine paralel olarak daha büyük ve stratejik düşman hedeflerine yönelmeye başladılar. Bu eylemlerin en önemlilerinden birisi 19 Ekim 1986 gecesi Mardin kalesinde bulunan Hava radar üssü'ne karşı gerçekleştirildi.

HRK partizanlarının saldırısına hedef olan Mardin Radar Üssü

Radar üssü'nün hemen yanında bulunan mahallede gösteri yapıp sloganlar atan HRK güçleri daha sonra radar üssü'ne roketatarlarla bir saldırı düzenlediler. Atılan roketler hedeflerini bularak üs'te büyük hasar meydana getirdi ve sömürgecilerde derin bir paniğe yol açtı. Sıkı koruma altındaki bir tesislere yönelik böylesi başarılı bir eylemin gerçekleştirilmiş olması sömürgecilere bir kez daha ecel terleri döktürdü.

Eylemin hedefi olan Mardin radar üssü Türk-NATO ortak tesisi olarak Diyarbakır'daki ABD Pirinçlik askeri üssü'yle bağlantı içerisinde faaliyet yürütmekte; Sovyetler Birliği ve Ortadoğu'ya karşı istihbarat, gözlem vd. faaliyetler için kullanılmaktadır Uluslararası karşı-devrim faaliyetlerinin hizmetinde olan bu askeri tesise karşı eyleme geçilmesi ardından sömürgeciler panik içerisinde Kürdistan'daki tüm askeri -ekonomik tesislerinde ve Adana'daki İncirlik-ABD üssü'nde olağanüstü güvenlik önlemleri alarak alarm ilan ettiler. Diyarbakır'daki Pirinçlik Askeri Üssü'nde alınan önlemlerin yanısıra üs'teki Amerikalı askerlerin Diyarbakır'a gitmeleri de belirsiz bir süre için yasaklandı. Üsse giriş-çıkışlar sıkı denetim altına alındı. İncirlik Üssü'nün çevresi teller ve barikatlarla çevrildi, kapısına makineli tüfek

Devamı Syf: 3'te

Türk Dış Politikasındaki İflas ve KUKM'nin Artan Uluslararası Rolü

Türkiye'deki son dönem gelişmelerini şöyle bir izleyen her gözlemci bu ülkede her alanda yaşanan keşmekeş ve tükenişin dış politika alanında da belirgin olarak ortaya çıktığını görmeden edemeyecektir. Burjuva gazetelerinin yorum köşelerini de en çok işgal eden konulardan birisi Türk dış politikasında giderek derinleşen bunalımlar ve bundan çıkış için önerilen çarelerdir. Yine, bu yorumlarda zaman zaman ortaya konulan bazı görüşler, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin her alanda olduğu gibi Türk dış politikasında da giderek daha belirgin etkilerde bulunduğunu itiraf etmektedir.

Türk dış politikasının sorunları üzerine bu kadar yazılıp çizilmesi şüphesiz ki bu alanda yaşanan iflasın artık gizlenemez boyutlara ulaşması ve sömürgeci düzen açısından gerçekten büyük tehlikeleri bağrında taşımasındandır. Bu ge-

Devamı Syf: 10'da

"KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNE DESTEK OL" KAMPANYASINA KATIL!

PKK önderliğinde gelişen modern KUKM; ortaya çıktığı günden bugüne, benimsediği öz güce güven ilkesini geçmiş pratiğinde ete-kemiğe büründürerek gelişimini sürdürmüştür. Bugün HRK ve ERNK örgüt silahlarına kavuşup düşmana darbe üstüne darbe vurarak halkımızı kendi öz bayrakları altında toplamayı başarmıştır. Kürdistan direniş savaşına 15 Ağustos 1984'te güçlü bir atılım yaptırarak düşmanı tam bir çıkmaza sokmuş, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde zaferi garantilemiştir.

Katedilen bu gelişmelerde mücadelemiz gücünü buyük oranda halkımızın maddi ve manevi desteğinden almıştır. Büyüyen ve gelişen devrimimizin ihtiyaçları giderek artmaktadır. Halkımızın bugüne dek sunduğu desteğini artırarak sürdüreceğine inanıyoruz.

Bu inançla yurtsever halkımızı 1 Ekim'de başlayan **"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine Destek Ol"** *Kampanyasına çok yönlü ve aktif bir biçimde katılmaya çağırıyoruz.*

SONBAHAR ATILIMIYLA DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ KÜRDİSTAN'I BOYDAN BOYA SARIYOR

Baştarafı Syf: 1'de

Ulusal kurtuluş mücadelemizde giderek önemli bir yer tutan bir diğer eylem biçimi de ekonomik, siyasi ve askeri hedeflere yönelik sabotaj eylemleridir. Geçtiğimiz dönemde düşmanın ve uşaklarının yerleşim binalarına, çeşitli petrol boru hatları ve tesislerine, yol yapım şantiyelerine karşı girişilen sabotaj eylemleri son günlerde daha üst hedeflere karşı geliştirilmeye başlandı. Mardin'de bir radara yönelik saldırı bu tür eylemlerde bir doruk noktasını teşkil etmektedir. Mücadelemizin sömürgeciliğe karşı olduğu kadar emperyalizme karşı da bir ulusal egemenlik savaşı olduğu bir kez daha açıkça gözler önüne serilmiştir. Topraklarımızın hiçbir sömürgeci, sömürücü gücün çıkarlarına peşkeş çekilemeyeceği; halkımıza ve sosyalizm güçlerine karşı topraklarımız üzerinde girişilecek her türlü kapitalist-emperyalist girişime karşı durulacağı en net biçimde ortaya konmuştur. Bu eylem aynı zamanda mücadelemizin daha üst hedeflere yönelebilecek kadar gelişkin boyutlara ulaştığı gerçeğinin de bir göstergesidir.

Geçmiş iki yıllık savaş boyunca düşmanın askeri, siyasi ve ekonomik güçlerine ağır darbeler indiren, onu işbirlikçilerinin desteğinden etkin mücadelesi ile önemli oranda mahrum bırakan Ulusal Kurtuluş Birliklerimiz üçüncü savaş yılında eldeki mevzilerini daha da güçlendirme ve yeni mevziler elde etme savaşı vermektedirler. Ve bu savaş her gün yeni yeni başarılı adımlarla giderek daha net bir biçimde sömürgeci-faşist Türk devletinin aleyhine, halkımızın ise, lehine dönmektedir.

1986 Sonbaharında daha da boyutlanan ulusal kurtuluş eylemlerimiz Kürdistan'ın dörtbir yanında süren yeni bir atılımın gür sesini her gün bir başka biçimde duyurmaktadır. Peşpeşe yükselen bu seslere halkımızın mücadelede giderek daha çok kaynaşan ve gürleşen sesi eşlik etmektedir. Kürdistan'da 1984 Ağustos'undan bu yana süren ve son aylarda daha da boyutlanan ulusal kutuluş savaşımızın yarattığı gelişmeler temelinde daha şimdiden birçok alanda sömürgeci devletin otoritesi yerle bir edilmiş; halkımız kendisi için biricik otorite olarak değerlendirdiği kurtuluş güçlerinin otoritesi altında ve ulusal kurtuluş cephesinin saflarında yerini almaya başlamıştır.

Gelecek günler, halkımızın aktif desteğinden aldığı güçle daha da yenilmez olan HRK güçlerinin düşman mevzilerini daha çok dövdüğü ve intikam eylemlerimizin yankısının dörtbir tarafa duyulduğu günler olacaktır.

HAKKARİ:

Ulusal kurtuluş mücadelemizin en çok geliştiği alanların başında Hakkari ve çevresi gelmektedir. Geçmişten bu yana doğası ve insanlarıyla düşmana meydan okuyan, sayısız direnmeye yataklık etmiş bulunan Hakkari modern ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından da son derece büyük bir önem ve anlam taşımaktadır. Asimilasyon politikasının etkileyemediği, ulusal özellikleri önemli oranda bağrında taşıyan yurtsever insanları ve düşmana geçit vermeyen ancak ulusal kurtuluş savaşçılarına bağrını sonuna kadar açarak onları barındırıp koruyan yüksek sarp dağlarıyla Hakkari, modern donanımlı vahşi sömürgeci bir orduya karşı en az donanımla yola çıkan Kürdistan Kurtuluş Birliklerinin eylemleri için çok elverişli olanaklar sunmuştur. Bunun sonucu olarak ve bu alanın stratejik öneminden dolayı buraya atfedilen rol gereği mücadelemiz bu alanda hızla gelişme kaydetmiş ve bugün artık birçok alanına düşmanın nüfuz edemediği, yarı kurtarılmış üslerin doğduğu bir vatan parçası haline gelmiştir. Alanın Kürdistan'ın diğer parçalarına açılan bir kapı niteliğini taşıması ve Kuzey-Batı Kürdistan'daki mücadelenin zaferi açısından da stratejik bir öneminin olması bu alanda mücadelemizin kaydettiği gelişmelerin önemini artırmaktadır.

Ancak, Hakkari bu konumundan dolayı düşmanın da en çok üzerinde durduğu bir alan durumundadır. Hakkari'nin ulusal kurtuluşçu güçlerin etkinliği altına girmesi halinde kendisi açısından doğabilecek vahim durumu çok iyi bilen Türk sömürgecileri, daha 1970'lerin sonlarından başlayarak bu alanda çeşitli önlemler almaya başlamışlardır. Bir yandan kendi ajanlarını alana yerleştirmeye ve doğabilecek herhangi bir ulusal kurtuluşçu tepkiyi bunlar etrafında toparlamaya çalışırken, diğer yandan da kendilerinin beşinci kolu olarak gördükleri ilkel milliyetçi örgütlenmelerin alanda cirit atmalarına ve halkın kurtuluş özlemlerini sömürmelerine göz yummuş ve hatta desteklemişlerdir. Bunun sonucunda yıllarca özellikle Güney Kürdistan'daki mücadele uğruna her türlü olanaklarını seferber eden yurtsever Hakkari halkı ilkel-milliyetçi önderliğin tahribatları altında ezilmiş, giderek kurtuluşa umudu sarsılmaya başlamıştır.

Tam da sömürgecilerin istedikleri türden bir gelişme olan bu durum Kürdistan ulusal kurtuluşçularının 1983'lerden itibaren alana müdahale etmesine kadar devam etmiştir. Bu tarihten itibaren sabırlı ve zorlu bir mücadele ile yalnızca halkın kurtuluş umutları yeniden canlandırılmakla kalmamış, aynı zamanda Hakkari ve çevresi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin en çok gelişme kaydettiği ve düşmana ağır darbeler vurduğu bir alan haline getirilmiştir. Bu alanda düşmanın özellikle aşiretçi örgütlenmeyi ve ilkel-milliyetçiliği kullanarak geliştirdiği "köy koruculuğu" örgütlenmesi de, bilinçlendirme, ikna ve cezalandırma yöntemleri içiçe ustaca kullanılarak önemli oranda boşa çıkarılmış; düşmana bir de bu yolla darbe vurulmuştur. Özellikle son dönemlerde yoğunlaştırılan bu çabalarla milis çete örgütlenmesi büsbütün işlemez kılınmış, sömürgecileri bazı yerlerde dağıttıkları silahları geri toplamaya zorlayacak kadar etkili olmuştur.

Yeni bir Sonbahar Atılımını yaşadığımız son dönemlerde Hakkari ve yöresinde yeni bir eylemler dalgası yaşanmaktadır. Düşmanın askeri güçlerinden milis çetelere ve ajan yapıya kadar çok çeşitli güçlere karşı birçok silahlı saldırı eylemi düzenlenerek bunlara ağır darbeler indirilmiştir. Diğer taraftan halka yönelik seri toplantılar yapılarak düşmanın oyunlarına dikkat çekilmiş ve ulusal kurtuluş mücadelesine daha aktif destek sunulması istenmiştir. Bu toplantılar halk üzerinde çok olumlu etkiler yaratmış, ulusal kurtuluşçu güçlerimizin otoritesi güçlenmiştir. Yine yapılan birçok silahsızlandırma eylemi sonucu onlarca milis çete silahsızlandırılmış bunların önemli bir kısmı silahlarını gönüllü olarak teslim etmişlerdir.

Bügüne kadar elimize ulaşabildiği kadarıyla gerçekleştirilen eylemler şunlardır:

13-14 Temmuz gecesi Hakkari şehir merkezine giren bir grup HRK savaşçısının polis lojmanını taraması sonucu 1 polis yaralanmıştır. Aynı gece bir ajanın evine de baskın düzenleyen ve bu ajanı ağır yaralayan partizanlar daha sonra şehir merkezine bir bombalı pankart asarak geri çekilmişlerdir.

Temmuz 1986'da Hakkari'nin Keletan köyüne bir baskın düzenleyen HRK savaşçıları 3 çeteyi silahsızlandırmışlardır.

Yine aynı günlerde Karne köyü muhtarı ile iki oğlu ölümle cezalandırılmışlardır. Düşmanla en alçakça işbirliğine girerek halka baskı ve işkence yapan bu hain muhtar, Agit yoldaşın şehit düşmesinin ardından mevlüt okutarak yörede devrimcilerin artık bittiği propagandasını yapmıştır.

Ağustos ayında Uludere'nin Kaval köyü yaylasında tüm köylülerin katıldığı bir toplantı yapılmıştır. 20'yi aşkın HRK savaşçısının katıldığı toplantıda TC'nin köylülere yönelik milisleştirme faaliyetleri üzerinde konuşmalar yapılmıştır. Köylüler, düşmanın oyunları konusunda aydınlatılıp uyarılırken, 30 "köy korucusu"nun silahları da kamulaştırılmıştır.

Bu arada, Beytüşşebap'ın Cevizdibi; Uludere'nin Silal ve Bucakbaşı köylerinde de aynı amaçlı toplantılar yapılmış; 10 kadar "köy korucusu" silahsızlandırılmıştır. Cephe bayrağı altında yapılan bu toplantılara kadın-çocuk-ihtiyar tüm köylüler katılmışlardır.

1 Ekim 1986 günü Şemdinli'nin Ortaklar köyü Salo yaylası mıntıkasında operasyondan dönen bir özel düşman birliğine saldırı düzenlenmiştir. Saat 16.00 sıralarında başlayan ve 15 kadar HRK savaşçısının katıldığı saldırıda 1 jandarma çavuşu ile 1 köy korucusu ölümle cezalandırılmıştır. 4 askerin de ağır yaralandığı saldırı sonunda HRK savaşçıları kayıp vermeden üslerine geri dönmüşlerdir.

11 Ekim 1986 günü Uludere ilçesine bağlı Taşdere köyünde hain bir bekçi-korucunun evi basılmıştır. Ancak evde bulunmayan Nasır Kaya isimli hain bu seferlik şerefsiz bir ölümden kurtulmuştur. Hainin karısı ve çocuklarını dışarıya çıkaran HRK savaşçıları son bir ihtar olarak evi ateşe vermişlerdir.

12 Ekim 1986 günü Şırnak ilçesine bağlı merkez Cinaver mezrasında hain İsmail Çalvan'ın evini basan bir HRK birliği adı geçen haini iki oğluyla birlikte ölümle cezalandırmıştır. Sömürgeci basın tarafından devrimcilere "ekmek vermediği için öldürüldüğü" iddia edilen bu hainin cezalandırılması için yöredeki yurtesever halktan da yoğun talepler gelmekteydi. Olay, yurtseverler tarafından sevinçle karşılanırken sömürgecileri ise telaşa düşürmüştür.

Kesin tarihini tespit edemediğimiz ve sömürgeci ordu güçleri ile HRK birlikleri arasında Beytüşşebap'ta meydana gelen bir çarpışmada 7 düşman askeri ölümle cezalandırılmıştır. Partizanlar çarpışmada hiçbir kayıp vermeden çıkmayı başarmışlardır.

Düşman, Hakkari ve çevresinde ulusal kurtuluş mücadelemizin kaydettiği gelişmelerden son derece tedirgindir. Bu gelişmelerin önüne geçebilmek için ordusunun en seçkin bazı birliklerini, "özel tim"lerini bu alana yığmış bulunmakta ve felce uğratılan "köy korucuları"nı yeniden toparlamayı, yenilerini örgütlemeyi hedeflemektedir. Bu doğrultuda yoğun çaba içindedir. Ancak bizzat pratik gerçekliğin de gösterdiği gibi bütün bu çırpınışlar boşunadır. Ulusal kurtuluş mücadelemiz tüm Kürdistan çapında ve özellikle de Hakkari alanında göz kamaştırıcı başarılar kazanarak yükselmektedir. Gelecek günler bu gerçekliği daha çarpıcı biçimde sergileyecek gelişmelere gebedir.

DERSİM-BİNGÖL:

Ulusal kurtuluşçu hareketimizin erkenden el attığı ve önemli gelişmeler kaydederek kökleşmeye başladığı Dersim-Bingöl alanında da gelişmeler tüm hızıyla devam ediyor. Düşmanın özellikle ihanet odaklarına büyük umutlar bağlayarak karşı-devrimci politikalarını egemen kılmaya çalıştığı bu alanda mücadele başından beri, düşmanın resmi kolluk kuvvetlerinin yanısıra bu ajan-muhbir ve hain çevrelere karşı kıyasıya yürütülmek zorundaydı. Bu kararlı ve sabırlı mücadele sonucudur ki bugün Dersim ve Bingöl alanlarında mücadele üst boyutlara ulaşmış bulunmakta ve peşpeşe eylem haberleri gelmektedir.

Düşman, özenle geliştirdiği ve büyük umutlar bağladığı ajan-milis yapının devrimci intikam eylemlerimiz karşısında adım adım çökmesi ve Kürdistan ulusal kurtuluşçularına mezar olacağını hesap ettiği bu alanların devrimcileri bağrına basması karşısında çılgına dönmüştür. Bir yandan en sinsi komplo ve karşı-devrim planlarını hazırlar ve gündemde tutarken, diğer yandan alana çok büyük sayıda güç yığmış ve ablukaya almıştır. Özellikle sonbaharla birlikte Bingöl ve Dersim'de girişilen operasyonlarda bir artış ortaya çıkmıştır. 1986 yılının daha başından başlayarak yoğun bir eylemlilikle yaşanması ve devrimci güçlerin kayıp vermemesine karşılık düşman kayıplarının çok büyük olması sömürgecilerin telaşını artırmış ve çılgına çevirmiştir.

Özellikle son dönemlerde kurtuluş güçlerimiz ile düşman arasındaki mücadele daha da üst boyutlarda sürmeye başlamıştır. Düşman tüm güçlerini harekete geçirerek alanda devrimci avına çıkmış bulunmaktadır. Fakat tüm bu saldırılara ve operasyonlara karşı, devrimci intikam eylemlerinde giderek bir artış gözlenmektedir. Siyasal ortamın son derece canlanmasına yol açan bu eylemler sonucunda halkın kurtuluş kuvvetlerine olan bağlılığı derinleşirken mücadeleye verilen destekte ise gözle görülür artış vardır.

23 Ağustos'ta Zevikan köyü Golan mezrasında bir HRK birliği ile faşist ordu sürüleri arasında çatışma çıkmıştır. Çıkan çatışmada 1 subay ve 2 asker ağır yaralanmıştır. Yaralı askerlerin daha sonra hastanede öldüğü yolunda halk arasında yoğun söylentiler vardır.

Eylül ayının ilk haftasında Ovacık ilçesinin Yenisöğüt köyünde Ali Rıza Polat adlı ajan ölümle cezalandırılmıştır. Seyit Rıza'nın torunu olan bu hain, direnişçi geleneğe karşı işlediği utanç verici suçları ve ihanetiyle ölümü çoktan haketmişti.

20 Eylül 1986 gecesi Ovacık şehir merkezine inen bir kurtuluş birliğimiz, polis komiserliğine saldırı düzenlemiş; 1 komiser yardımcısını ölümle cezalandırırken, 1 polisi de ağır yaralamıştır. Eylemden başarıyla geri çekilen birliğimiz bu eylemiyle, düşmana, kendisini en çok güvencede gördüğü şehir merkezlerinde bile HRK'nin intikam namlularından kurtulamayacağını bir kez daha göstermiştir. Eylem halk üzerinde derin etkiler yaratmıştır.

9 Ekim günü Bingöl il merkezi-

nin 8-10 km uzağındaki Atapark mevkiinde bir polis aracı HRK birliklerince yaylım ateşine tutulmuş; 1 polis öldürülürken 1'i de ağır yaralanmıştır.

Bu eylemlerin yanısıra ayrıca yörenin birçok köyünde propaganda toplantıları düzenlenmiş halk kitleleri düşman oyunlarına karşı bilinçlendirilmiş ve mücadeleye aktif destek sunmaları çağrısında bulunulmuştur. Bu toplantılar halk kitlelerini olumlu yönde etkilemiş; ulusal kurtuluş savaşçılarıyla kaynaşmalarını daha da artırmıştır.

MARDİN:

Ulusal kurtuluş mücadelemizin bütün hızıyla sürdüğü Mardin ve yöresinde de eylemlerimiz peşpeşe düşmana ağır darbeler indirmeye devam ediyor. Yurtsever bir kitleye sahip olan Mardin ve çevresi Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin en çok gelişme kaydettiği alanlardan biri olarak sömürgeci-faşist ordu mensupları ve yerli işbirlikçilerinin en çok korkuyu yaşadıkları alanlardan biri olma özelliğini sürdürüyor.

15 Ağustos 1984 Atılımından bu yana gerçekleştirilen tüm atılımların en sıcak yaşandığı alanlardan biri olan Mardin ve çevresi bugüne kadar sayısı yüzlere varan sömürgeci asker, ajan-muhbir ve milisçeteye mezar olmuştur. Bu temelde kökleşen ulusal kurtuluş mücadelemiz özellikle Mardin köylülüğü içerisinde güçlü bir sempati ve destek kazanmayı başarmıştır. İlkel-milliyetçiliğin ve küçük-burjuva reformizminin geçmişte derin tahribatlar yarattığı bu alan bugün bu ayak bağlarından kurtulmuş olarak modern ulusal kurtuluşçu önderlikle kenetlenmesinin coşkusunu yaşıyor. Halkın bu güven ve desteğinden güç alan kurtuluş birliklerimiz her geçen gün yeni yeni eylemlerle mevzilerini sağlamlaştırıyor. Son dönemlerde gerçekleştirilen ve elimize ulaşan eylemlerden bazıları şunlardır:

Tüm Kürdistan çapında "köy koruculuğu"na karşı açılan ve ikna ile cezalandırma yöntemlerinin iç-içe kullanıldığı savaş, Mardin alanında da sonuçlarını vermeye başlamıştır. Eylül ayı içerisinde bu amaçla Mardin ve çevre köylerinde çeşitli toplantılar yapılmıştır. Nusaybin'in Heybetli köyünde yapılan böylesi bir toplantı sonrasında 5 "köy korucusu" silahlarını HRK savaşçılarına gönüllü olarak vermiş ve savaşçıları öperek yolcu etmişlerdir. Sömürgeci basında geniş etki yaratan bu olay sonrasında sömürgeciler diğer "korucu"lara gözdağı vermek için bu 5 "korucu"yu tutuklamışlardır.

15 Ekim 1986 tarihinde Mardin'in Ömerli ilçesi İkiler köyü yolunda, HRK savaşçıları, operasyona çıkan "köy korucularını" taşıyan aracı mayınla havaya uçurmuşlardır. Olayda sayıları en az 5 olan "köy korucu"ları ölmüş veya yaralanmışlardır.

20 Ekim günü ise Kızıltepe-Şenyurt yol ayrımında, devriye gezen bir jandarma ekibine ateş açılmış, 1 onbaşı öldürülürken 1 er de yaralanmıştır.

Nusaybin ilçesinde düşmana milislik yapan 5 çete yöre halkının da talebi üzerine HRK birliklerince ölümle cezalandırılmıştır. Eylem, yöredeki milis-çete faaliyetine ağır bir darbe indirmiştir.

Derik şehir merkezinde HRK birliklerince düşmanın çeşitli kuruluşlarına yönelik saldırılar düzenlenmiş; bu eylemler sırasında 30 milyon TL halk adına kamulaştırılmıştır.

Eylemler alanda çeşitli biçimlerde tüm hızıyla sürmektedir.

KARS:

SSCB'ne komşu olması ve İran'a açılan bir kapı görevi görmesi nedeniyle sömürgecilerin üzerinde önemle durdukları bir alan olan Kars'ta ulusal kurtuluş mücadelemiz her geçen gün gelişme kaydediyor. Düşmanın her ne pahasına olursa olsun ulusal kurtuluşçu düşünce ve eylemin dışında tutmaya çalıştığı bu alan, tüm engelleme çabalarına, ihanetin örgütlendirip bir ağ gibi tüm toplumu saracak boyutlara ulaşması için ortaya konulan ısrara rağmen, giderek, ulusal kurtuluşçu gelişmenin boyutlanmasına tanıklık ediyor.

Sömürgeci düşman, baskı ve zorla yıldıramadığı devrimci güçleri başvurduğu yeni bir alçakça oyunla dize getirmeye, mücadeleden vazgeçirmeye çalışıyor. Daha önceleri Dersim ve diğer alanlarda uygulamaya konulan bu oyun şimdi de Kars'ta tezgahlanıyor. Yaygın olarak başvurulan bu alçakça oyun şöyle geliştiriliyor: Bu yöreye mensup ve evli olan kurtuluş savaşçılarının eşleri baskı uygulanarak, kocalarından boşanmaya zorlanıyor. Bununla da yetinmeyen polis bizzat görücüler göndererek partizanların eşlerini istetiyor, sürekli rahatsız ediyor. Böylece, hem kızlarını devrimciye verdikleri için aileler, hem devrimcilerin eşleri ve hem de bizzat devrimciler psikolojik olarak yıpratılıp çökertilmek isteniyor. Savaş meydanlarında, bir avuç savaşçı karşısında utanç verici bir bozguna uğrayan sömürgeci-faşist Türk devleti, tarihi karakterine yakışır tarzda bu tür sefil oyunlardan medet umuyor. Ancak nafile! Kitlelerin derin nefreti ve tepkisiyle karşılanan bu oyun da daha başında işlemez kılınmaya mahkumdur.

Sömürgecilerin bu alanda medet umdukları bir diğer oyun da kitleden insanları gözlerini para vaadi ile boyayarak devrimcilerin üzerine salmak. Kürdistan'ın dört bir tarafında kelle avcılarını teşvik eden sömürgecilere zaman zaman kulak verenler çıkmıyor değil. Nitekim, son dönemlerde Kars'ın Tuzluca ilçesinde böylesi bir olay yaşandı. Bir şeyler sormak amacıyla tanımadığı bir eve giren bir HRK savaşçısı, evin sahibi tarafından sömürgecilere teslim edilmek istendi. Kendisini teslim edip karşılığında para alacağını belirten Zahir Gültekin isimli evsahibini bu hain amacından vazgeçirmek için HRK savaşçısı bir süre konuştu, kendisini ikna etmeye çalıştı. Ancak amacından vazgeçmeyen bu gözüdönmüş, üzerine atılıp kendisini yakalamak isteyince de vurmak zorunda kaldı. Olay sonrasında Zahir Gültekin düşman oyunlarına alet olmayı hayatıyla öderken HRK savaşçısının ikna için elinden geleni yaptığını ve başka seçeneği kalmadığını gören hainin karısı ve yöre halkı da sömürgeciliğe daha çok kinlenerek ona alet olanları lanetlediler.

MARDİN RADAR ÜSSÜ'NE SALDIRI

Baştarafı Syf: 1'de

taşıyan nöbetçiler konuldu. Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru Hattı boyunca sıkı önlemler alındı, köylüler daha yoğun olarak geceleri nöbet tutmaya zorlandı. Ayrıca Habur köprüsü, Batman Refinerisi, Keban, Atatürk ve Karakaya Barajı'nda önlemler artırıldı.

Alınan bütün bu önlemler sömürgecilerin içinde bulunduğu paniğin ve Mardin Radar Üssü'ne karşı gerçekleştirilen başarılı eylemin yarattığı etkilerin göstergesidir. Ayrıca, Genelkurmay Genel Sekreterliği olayla ilgili bir açıklama yapmak zorunda kalmıştır. En üst düzey sömürgeci yetkililerin bu açıklaması da eylemin hangi boyutlarda etki yarattığının bir diğer ifadesidir.

Mardin Radar Üssü'ne karşı gerçekleştirilen saldırı eylemi topraklarımız üzerinde sömürgeci ve emperyalist amaçlı hiçbir faaliyete izin verilmeyeceği gerçeğinin bir kez daha dile getirilişidir. Kürdistan topraklarını sosyalist Sovyetler Birliği ve Ortadoğu ülkelerine karşı bir saldırı üssü'ne çevirmek için her türlü askeri araç-gereçle, havaalanlarıyla üslerle donatan sömürgeci Türk devleti ve onun NATO'lu efendileri, gelişen KUKM'nin, bu alçakça emellerini kursaklarında bırakmasını engelleyemeyeceklerdir. KUKM, emperyalizm destekli Türk faşizminin halkımıza karşı hain planlarını olduğu kadar sosyalist ülkeler ve bölge ilerici halklarına karşı planlarını da bozmak için çabalarını sürdürecektir.

Mardin radar üssü'ne karşı gerçekleştirilen eylem bu konuda sadece bir başlangıçtır. Gelecek günler daha büyük ve etkili eylemlerimizin emperyalistlerin ve sömürgecilerin ortak suç araçlarının tahribine tanıklık edecektir.

Uludere Eylemi Faşist Ordu Sürülerine Sayı Kaybının da Ötesinde Büyük Bir Bozgun Yaşattı

12 Ağustos 1986 günü Uludere'de meydana gelen olayda faşist-sömürgeci düşmanın nasıl bir darbe aldığını, olaya gösterdiği tepkiden anlamak mümkündü. Bu eylemin ardından fantom uçaklarıyla Kürdistan'ın birçok köyünü bombalayarak, yüzlerce kadın-çocuk-yaşlı sivili katletmesinin nedeni sadece öldürülen binbaşı ve askerler değildi. Bu sayı kaybının yanında asıl darbe, faşist ordu sürülerinin apaçık bozguna uğratılması gerçeğidir.

Daha önceki sayılarda elimizde bu eylemin ayrıntılı bilgileri olmadığından olayın çok az bir bölümünü duyurabilmiştik Oysa edinilen ayrıntılı bilgilerden anlaşılıyor ki sömürgecilerin özel operasyon birlikleri, "kahraman mehmetçik"leri muazzam teknik üstünlüğüne rağmen HRK birlikleri karşısında tutunamayarak kaçmak zorunda kalmıştır.

Bir pusu eylemi biçiminde başlayan, daha sonra meydan savaşına dönüşen ve düşmanın bozguna uğrayarak panik içerisinde kaçışıyla sonuçlanan bu olayda Seyfettin ZOGURLU (Sami) ve Ahmet KUTAN (Aslan) adlı iki HRK savaşçısı şehit düştü. Düşmanın kayıpları da şöyledir: 1 binbaşı, 1 astsubay ve 10 er olay yerinde; 1 astsubay ve 4 er de hasteneye kaldırılırken ve daha sonra hastanede ölmüştür.

12 Ağustos 1986 günü Uludere'nin Kalke ve Şıvet köyleri arasında gerçekleştirilen eylem saat 14.30'da başladı ve akşam saat 19.00'a kadar devam etti. Anılan yerde pusu kuran partizanlar yaklaşan askeri konvoydan baştaki üç aracı anında imha ediyorlar. Fakat oluşan toz-dumandan dördüncü araç farkedilmiyor. Farkedilmeyen bu araç eylem alanına girmiyor ve MG-3 silah-

Devamı Syf: 23'te

M. ALİ SEVER ADLI YURTSEVER BİR KÜRDİSTANLI KONTR-GERİLLA TİMLERİ TARAFINDAN KATLEDİLDİ

2 Eylül 1986 tarihinde Kiğı'nın Dalbasan köyünde sömürgeci-faşist Türk devletinin mücadelemize karşı oluşturdukları özel kontr-gerilla timleri tarafından PKK direniş şehitlerinden Şükrü SEVER'in babası M. Ali SEVEK alçakça katledildi.

İnsanlara karşı sevgi ve saygı dolu alçak gönüllü kişiliğinden ötürü tüm yörede tanınan ve sevilen M. Ali SEVER, halkımızın ulusal kurtuluş davasına inanmış ve üzerine düşen yurtseverlik görevlerini her zaman layıkıyla yerine getirmiş olan bir yurtseverdi.

Serxwebûn 57. sayıda M. Ali SEVEN adıyla ve farklı bir biçimde yayınladığımız haberin aslında bu şekilde geliştiğini öğrenmiş bulunuyor ve düzeltiyoruz.

Savaş Sloganlarımız Kürdistan'ın Diğer Alanlarında da Yankılanıyor

Yukarıda belirtilen ulusal kurtuluşçu eylemlerimiz yankısını Kürdistan'ın diğer yörelerinde de buluyor. Kürdistan'ın dört bir yanında patlak veren eylemlerimizin sesi birbirine karışıyor, yeni alanlardaki eylemler için çağrıya dönüşüyor. Bu eylemlerimizden diğer bazıları şunlardır.

23 Ağustos'ta Karakoçan'ın Zelxeden köyünün ajan muhtarına yönelik bir cezalandırma eylemi gerçekleştirilmiş; kendisi ağır yaralanmıştır.

Ağustos ayında Erzurum-Erzincan demiryoluna, üzerinde "**Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği**", "**Yaşasın Bağımsızlık**" yazılı ve HRK imzalı bombalı pankart ile Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın büyük boy bir posteri asılmıştır.

7 Eylül 1986 günü Dersim-Erzincan karayoluna, üzerinde "**Ulusal Kurtuluş Cephesinde Birleş**", "**Yaşasın PKK-ERNK-HRK**" yazılı bombalı pankart asılmıştır.

10 Ekim 1986 tarihinde Siirt'in Eruh ilçesinin Dadaklı köyü, kalabalık sayıda bir HRK birliği tarafından basılmıştır. Baskında, ihaneti örgütleyen ve TC ile işbirliği içerisinde yoksul Kürt halkına acımasız baskılar uygulayan köy muhtarı Mehmet Sait Kurbağa ölümle cezalandırılmıştır. Ayrıca, bu hainin evinde sürekli üstlenen köy korucularından Mehmet Güney ve Abdullah Naz'ı da ağır yaralayan HRK birliği kayıp vermeden geri çekilmiştir.

18 Ekim 1986'da Diyarbakır'ın Dicle ilçesi Uğrak köyünde HRK savaşçıları ile "köy korucu"ları ve sömürgeci kolluk kuvvetleri arasında çıkan çatışmada 1 "köy korucu"su öldürülmüş 1 jandarma üsteğmeni ise ağır yaralanmıştır.

21 Ekim günü Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Dikboğaz mevkiinde HRK güçlerinin bir jandarma birliğine karşı gerçekleştirdiği saldırıda 1 jandarma eri öldürülmüş, 1'i de yaralanmıştır. Yine aynı gün Adıyaman ANAP il başkanına ait benzin istasyonuna baskın düzenlenmiştir. Saldırıda 1 kişi ölürken ağır maddi hasar da meydana gelmiştir.

Yukarıda belirtilen eylemlere ek olarak Cizre, Habur sınır kapısı, Oramar, Şırnak, Şemdinli, Karakoçan vd. birçok alandan yeni eylem haberleri gelmektedir. Ancak henüz ayrıntıları elimize ulaşmayan bu eylemleri gelecek sayılarımızda yayınlayabileceğiz.

Düşmanın Dilinden Mücadelemizin Boyutları

Şanlı 15 Ağustos Atılımının ve HRK'nin kuruluşunun ikinci yıldönümünün yaklaştığı günlerde sömürgecileri büyük bir korku ve telaş sarmıştı. Nasıl sarmasın? Ha bitirdik ha bitireceğiz diye iki yıldan beridir operasyon üzerine operasyon düzenlemekte –öyle ki, artık operasyonlara isim bulmakta güçlük çekiliyor ...I, ... II şekilde numaralandırılıyordu–, "Özel Savaş"ı tüm incelikleriyle uygulamakta; "Pişmanlık Yasası", "Köy Korucuları Yasası", komplolar, kısacası bildikleri, emperyalist efendilerinden öğrendikleri ne kadar yöntem varsa hepsini birer birer kullanmakta; fakat bitirmek bir yana mücadelenin gelişmesini yavaşlatamamaktaydılar bile. 1986 Bahar ve ardından Yaz Atılımlarıyla milis-çeteciliğe büyük darbeler vurulmuş, sömürgeci-faşist ordu kabuğuna çekilmeye zorlanmış ve işte 15 Ağustos yaklaşıyordu. Bu durumda nasıl korku sarmasın sömürgecileri? Fakat boş durmak da olmazdı elbet. Ve durmadılar da. Her ne kadar İçişleri Bakanı Akbulut, *"Tüm önlemleri aldık, eşkiyanın nereden ne zaman çıkacağı belli olmuyor. Durdurmak zor"* diyorduysa da, yine de bir şeyler yapılmalıydı.

Evet, bu ruh haliyle o günlerde bir yandan sömürgeci basında yalan ve karalama kampanyasına yeniden hız verilir, direniş önemsenmez gösterilip küçümsenirken; öte yandan da askeri birlikler yeniden konumlandırılmakta, özel birlikler en kritik bölgelere kaydırılmakta, karakol vb. yerlerde önlemler artırılmakta ve en seçkin 'mehmetçik'lerle takviye edilmekteydi. Tüm birlikler 'teyyakuz' durumuna geçirilirken ordu içerisinde de yeni yeni düzenlemeler yapılmakta ve Pentagon'un önerisiyle bu kez 'cephe komutanlıkları' sisteminin yürürlüğe konulacağı ilan edilmekteydi.

Ne var ki, korkunun ecele fayda etmeyeceği ve tüm bu 'çare'lerin işe yaramayacağı bir kere daha ortaya çıkıyordu. Ağustos yaklaştıkça direniş eylemleriyle Kürdistan'ın dört bir yanı alevleniyor ve bunun doruğu 12 Ağustos'ta Uludere'de "kahraman Türk ordusu" bozguna uğratılarak yaşanıyordu. Karada bozguna uğrayan sömürgeciler bunun üzerine fantom savaş uçaklarını yeniden ve daha geniş bir şekilde devreye sokuyordu. Yeniden diyoruz, çünkü uçaklar ilk kez savaşa dahil olmuyordu. Uzun süreden beri dağlar, ovalar, vadiler acizce bombalanıyordu, ama gizli tutulmaya çalışılıyor, itiraf edilmiyordu. Bu kez artık saklamak mümkün değildi. Havalandırdıkları onlarca fantom uçağıyla Kürdistan'ın köylerine bombalar yağdırdılar. Ve zavallılıklarının hıncını katlettikleri yüzlerce kadın-çocuk-yaşlı sivil insanlarımızdan almaya çalıştılar. Ama onlara sorarsanız, *"Sınır ötesine kaçan eşkiyaya ders"* vermişlerdi. *"Eşkiyanın inini başına geçirdik"*lerinden dem vuruyorlardı. *"Haddini bilmez eşkiya, kahraman Türk ordusunu bu yola baş vurmaya mecbur"* etmişti. Ve işte en sonunda *"Cezalarını bulmuş"*, *"165 eşkiya öldü"*rülmüş, *"İçinde önemli başlarının da bulunduğu, çoğu yok edil"*miş, *"kalanlar panik içerisinde kaçmakta"* imiş vs. vs.

Evet, radyoları, televizyonları, gazetelerinin baş haberleri, köşe yazıları, makaleleriyle bir süre bu yollu teraneler okunmaya başlandı. Ama uzun sürmedi, hevesleri kursaklarında kaldı. Direnişin kendisi bir kez daha tokat gibi çarptı suratlarına ve çok kısa bir süre sonra HRK'nin silah sesleriyle birlikte eylem haberleri peşpeşe duyulmaya başlandı.

Yeniden 'çare' aramalar, tatbikatlar, operasyonlar gündeme gelmeye başladı. Ve tabii bu arada, "şecaat arzederken sirkatin söyler" misali itiraflar da dökülüyordu ağızlarından. İşte son günlerdeki itiraf örneklerinden birkaçı:

"Bin kişilik özel birlik, iç ve dış terörle mücadele edecek. Anti-terör timi göreve hazır. Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesinde kurulan 'Terörle Mücadele Daire Başkanlığı' terör odaklarına karşı birimler oluşturuyor." (Milliyet, 23 Eylül 1986)

Anlaşılan ABD'li emperyalist efendilerinden yeni talimatlar geliyor. Yeni taktikler geliştiriliyor. Acaba bu yeni "çare arayışları", "güçlü" TC ekonomisine neye mal oluyor? Yetkilisinden dinlemeli:

"Akbulut, Terörle Mücadele Daire Başkanlığı'nın bünyesinde yer alacak personelin eğitiminin geliştirilmesi, araç-gereçlerin karşılanması için 2,5 milyar lira ayrıldığını belirterek, 'Bu yeni araç ve gereçler teknolojinin 'son modeli olacak' dedi." (Milliyet, 23 Eylül 1986)

Bu timlerin kime karşı ve nasıl görev yapacağı da açıklanıyordu. Şöyle ki: *"Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük, ...görev alacak şeflerin ABD'de eğitildiğini söyledi. ... Özel Harekat Timi'nde görevli polislerin en ufak tabancadan en modern makineli tüfeğe kadar her türlü silahı kullanmasını öğrendiğini belirten bir emniyet yetkilisi, 'Eğitimini tamamlayanlar Güney ve Doğu Anadolu Bölgesi'nde Silahlı Kuvvetler mensubu ile sivil halkı katleden PKK militanlarının yakalanması için görev aldılar' dedi."* (Milliyet, 23 Eylül 1986)

PKK "SONBAHAR EYLEMİ" HAZIRLIĞI
KDP radyosu, Peşmergeler'e devamlı çağrı yapıyor
Barzani emir verdi
Apo'cuları vuru
PKK'nın muhtemel eylemlerine karşı ... arıldı...
Hain pusuda
Güneydoğu'daki çete mensuplarını ...
Bölücülere karşı
Bin kişilik özel birlik
Anti terör timi göreve hazır
SINIRIN ÖTESİNDEN
"Gemileri yaktık" dedi ve ekledi
Özal: "Geriye dönüş yok..."
Semih ERİGÜÇ bildiriyor

Gerçekler ne kadar acımasız... Daha dün söylenenlerin tersini nasıl da söyletiyor aynı ağızlara. Hani "inlerini başlarına yıktık", "bittiler", "kalmadılar" diyordunuz! Peki bu timler de neyin nesi oluyor? Fakat bu, çöküşe giden sömürgecilerin ilk yalanları olmadığı gibi sonuncusu da olmayacak elbet. Kürdistan'ın doruklarını alev alev saran direniş boyutlandıkça, çırpınmalar ve itiraflar sürüyor:

"İçişleri Bakanlığı'nca valiliklere gönderilen bir genelgede, yasa dışı PKK militanlarının Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde üst düzey yöneticiler, komutanlar ve milletvekillerine karşı bir dizi eylem hazırlığı içinde oldukları bildirilerek dikkatli olunması istendi." (Hürriyet, 7 Ekim 1986)

Böylelikle, telaştan olacak, bir kuyruklu yalanlarını daha açığa vurmuş oluyorlar. Hem de İçişleri Bakanı'nın ağzından. Sözümona "halk düşmanıydı" PKK, "yoksul vatandaşları vuruyor" du(!) Bu "komutanlar, üst düzey yetkililer" neden hedef alınsın öyleyse? Demek ki, sömürgeci mantığa göre, TV-radyo vb. kitle iletişim araçlarında açıklama yaparken yalan söylenmeli, ama gizli genelgelerde işin aslı belirtilip 'yetkililer' uyarılmalı. Bitmedi daha, asıl itiraflar peşinden geliyor:

"İçişleri Bakanı adına Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük tarafından valiliklere gönderilen genelgede, yasa dışı 'Kürdistan İşçi Partisi'nin (PKK'nin) Hakkari yöresinde faaliyet gösteren gruplarının militan sayılarında bir artış gözlendiği ve bölgede 50-60 kişilik gruplara rastlandığına ilişkin bilgilerin edinildiğine dikkat çekildi.

Hakkari'nin yanısıra Siirt, Bingöl ve Tunceli'deki PKK gruplarının militan sayılarında da önemli artışlar bulunduğuna yer verilen genelgede, Şırnak'ta 45-50, Uludere'de 25-30, Eruh'ta 45-50, Beytüşşebap'ta 40-45, Kığı'da 50-60, Ovacık'ta 30-35 civarında silahlı kişilerin görüldüğü... PKK militanlarının yörede ajan ve muhbir olarak değerlendirdikleri kişilere karşı da eylemlerine hız vereceklerinin anlaşıldığı... PKK'li bölücü teröristlerin Beytüşşebap'ta Süvarihalil ve Uzungeçit ile Palu ilçesinin Arıcak bucağındaki karakollar hakkında bilgi topladıklarının saptandığı..." (Hürriyet, 7 Ekim 1986)

Şu hedefleri belirlemedeki 'isabete' şaşmamak elde değil. "Komutanlar", "üst düzey yetkilileri", "ajan ve muhbirler" ... Bu genelgeyi kaleme alan yetkililerin akıllarına, Kürdistan'ın kasaba ve köylerine uçaklarla attıkları bildiriler ve "PKK'nin İç Yüzü" adlı kitapları gelmiyor mu acaba? Ve sormak gerekiyor bu zavallılara: Bittiğini ilan ettiğiniz daha kaç gün oldu? Bu 50'li-60'lı gruplar halinde görülen PKK militanları nasıl oldu da böyle hemen Tunceli'den Siirt'e, Bingöl'den Hakkari'ye kadar konumlanabildiler? Üstelik de Palu'da, Beytüşşebap'ta karakolları hakkında bilgi toplamaya başladılar? Bu sonuncu açıklama bize kalırsa hiç de akıllıca değil. Bu adı açıklanan karakollarda kalpten gidenler, intiharlar, firarlar olursa hiç şaşmamalı. 'Büyükleri' bu kadar telaşlanıp korktuğuna göre...

Oluşturulan bu 'özel tim'lerde, ABD'de eğitilen şefler ve polislerin yanında, Almanya'da eğitilen başka yardımcıları da var. Cuntanın İçişleri Bakanı'ndan dinleyelim:

"Bizim eğitilmiş köpeklerimiz var. Eşkiyayı her türlü tedbiri alıp takibe yöneliyoruz." (Hürriyet, 23 Eylül 1986)

"Şefleri ABD'de eğitilen 804 kişilik özel anti-terör polis timi, eylemleri etkisiz kılabilmek için Güney ve Doğu Anadolu bölgelerine gönderiliyor... Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük şu bilgileri verdi: '24 saat süren tatbikatlarla becerinin geliştirilmesi sağlanmıştır. Her biri keskin nişancı olarak yetiştirildi... Helikopter ve panzerlerle takviye ettik. M-16, A-2 gibi modern silahlarla donattık. Almanya'dan özel eğitilmiş köpekler getirdik. Bedük, Almanya'dan getirilen köpeklerin Almanca 'git, getir, tut, kaç' gibi 60 kelime bildiğini, sayılarının arttırılacağını bildirdi." (Milliyet, 8 Ekim 1986)

Doğrusu faşist ordunun general ve komutanlarının bu köpekleri kıskanmamaları mümkün değil. Çünkü bu köpekler onca generalin 'başaramadığı' işe aday olarak getirilmektedir. Anlaşılan generaller, emperyalist efendilerinin kendilerine verdikleri 'tut, işkence et, saldır, öldür' vb. komutları, sözkonusu köpekler kadar 'yabancı dil' bilmediklerinden olsa gerek, anlayamadılar. Bu nedenle kıskanmakta pek haksız da değil generaller.

Ağustos ayında HRK'nin üst üste vurduğu darbelerle şaşkına dönen sömürgeciler bir yandan her türlü vahşeti sergilerken, bir yandan da akıl hocalarının verdiği, 'hep baskıyla olmaz, patlamaya varır; biraz da hizmet götür, asimilasyonu hızlandır' vb. telkinlerle bu yönlü çabalara hız verir göründüler. Haber tarihlerine dikkat edildiğinde amaç kolaylıkla anlaşılıyor:

"Uludere'nin içme suyu sorununun 1987 yılı sonlarına kadar çözüme kavuşturulacağı bildirildi" (Hürriyet, 19 Ağustos 1986). *"Tüm bebeklere sağlık eli uzandı. Pervari'de aşı kampanyası"* (Milliyet, 15 Ağustos 1986). *"Belediye Başkanı Börü'den müjde: Bingöl'de içme suyu sıkıntısı çekilmeyecek"* (Hürriyet, 19 Ağustos 1986). *"Elazığ'ın Karakoçan ilçesine bağlı 14 köy otomatik telefon görüşmelerine açıldı"* (Tercüman, 31 Ağustos 1986). *"Saray köyü ortaokula kavuşuyor. Özalp (Van)-Tek katlı 3 derslik Saray köyü ortaokulu 25 milyon 392 bin liraya mal olacak ve önümüzdeki ders yılı öğretime açılacak" (Hürriyet, 19 Ağustos 1986). "Hakkari köylerinde telefon sevinci... PTT Van Bölge Başmüdürlüğü'nce sürdürülen çalışmalarla yıl sonuna kadar yörede 53 köye manyetolu ve telsiz telefon verileceği bildirildi"* (Hürriyet, 25 Ağustos 1986). *"Belediye Başkanı Şükrü Çallı iddia etti: Hakkari'yi Rio yapacağım"* (Hürriyet, ... Ağustos 1986). *"Ahlat'ın caddeleri asfaltlanıyor"* (Hürriyet, 28 Ağustos 1986). *"Diyarbakır'ın Çınar ilçesi yıl sonuna kadar otomatik telefona kavuşacak"* (Milliyet, 28 Ağustos 1986). *"Bingöl'ün üç ilçesine kız sanat okulu açılacak"* (Hürriyet, ... Ağustos 1986) vb. vb.

Evet, direnişe bir de böyle yanıt veriyor sömürgeciler. Yiğit Kürdistan halkını devrim kaçkını üç-beş reformist-teslimiyetçiyle karıştırıyorlar anlaşılan. Şunu iyi bilmeli ki, azgın faşist düşman: Tarihinde ilk kez öncüsüne kavuşan ve en değerli yüzlerce evladını şehit vererek başkaldıran Kürdistan halkı öyle yol, su, elektrik vb. kırıntılar için ayağa kalkmadı. O, bağımsızlık için direniyor, bağımsızlık için savaşıyor. Ve hiçbir güç, hiçbir yöntemle bu kutsal mücadelesine engel olamayacaktır.

Daha sonra HRK partizanlarınca cezalandırılan bir grup milis çete

BİR MİT AJANININ SÖZLERİ

Günümüzde Gazi Üniversitesi öğretim görevlisi olan Doç. Dr. Mahir Kaynak, 1960'lı yılların sonlarında ve özellikle 70'lerde, 12 Mart döneminde, sol örgütler içerisinde cirit atan ajan-provokatör Mahir Kaynak'tır. Yıllarca MİT ajanı olarak çalışan ve bir davada devrimciler aleyhine tanıklık yapması gerektiği için deşifre olan bu ajan-provokatörle yapılan bir röportajda ilginç bazı noktalar var. Bazı konularda görüş belirtirken devlete de akıl veriyor, yol gösteriyor ajan eskisi. CIA'nın Türkiye'de nasıl "hükümetler üstü" rollere sahip olduğunun itirafları da var konuşmasında:

"Sayın Kaynak... Her siyasal iktidar döneminde, istihbarat poli-

tikası da değişir mi?" sorusuna bu 'eski' MİT elemanının yanıtı ilginç:

"Benim gözlediğim kadarıyla hiçbir siyasi iktidarın istihbarat politikası yok. Bu, iktidarlar dışında, kendiliğinden oluyor. Partilerin, hatta başbakanların bile bu konuda ilgili olduklarını görmedim... Benim gördüğüm kadarıyla Türkiye'de siyasetçiler, bu konularla hayatlarında ilgilenmemişler. Onlar için bu bir tabu. Bu sahadan biraz ürküyorlar." (Milliyet, 22 Eylül 1986)

Elbetteki Türkiye'de siyasetçiler ve başbakanlar ancak ipleri çekildiğinde hareket edebilen birer kukladır. Her ne kadar Mahir Kaynak 'kendiliğinden oluyor' diyorsa da, iplerin kimin elinde olduğu sır değil artık.

12 Eylül hakkında, TC'nin KUKM karşısında içine düştüğü çıkmaz ve bu çıkmazdan nasıl 'kurtulacağı' hakkında da görüş belirtiyor M. Kaynak:

"12 Eylül sizce nedir, ne değildir Mahir Bey?

"Bence 12 Eylül, Türkiye'nin uğradığı çok büyük bir hezimettir. Buradan kimse kendine zafer payı çıkarmasın... 700 bin kişilik ordu, 100 bin kişilik polis ve MİT, koskoca bir devlet, teröristlerin karşısındaydı. Sonunda biz bunlarla rejimimizi değiştirerek başa çıktık."

"Anarşinin, alınan etkin tedbirlerle önlendiğini kabul etmiyorsunuz galiba?"

"Kabul etmiyorum... Bugün bütün tedbirler vardır, ama Güneydoğu'da terör devam etmektedir."

"Teşhiste mi tedavide mi yanlışlık var?"

"İkisinde de... Böyle güçlerle ordu başa çıkamaz. Bir asker, yoldan geçen köylünün terörist mi, çoban mı olduğunu nasıl anlayabilir? Bunlarla mücadele etmek için iki unsurumuz vardır: Birincisi ***'istihbarat'****, ikincisi* ***'özel tim'****. Siz şimdi... Güneydoğu'daki bütün halkı silahlandırırsanız, 'Kendi güvenliğini kendiniz sağlayın' derseniz, bu aczin ifadesidir. Kendi güvenliğini kendisi sağlayan adam, devlet olmanın ilk adımını atmıştır, açıkçası."* (Milliyet, 22 Eylül 1986)

Kürdistan'da faaliyet yürüten özel eğitilmiş Kontr-gerilla timler

Tabloyu çiziyor M. Kaynak. Sömürgeci Türk devleti tam da bu acizliğin içerisindedir. Milyonluk ordunun Kürdistan'da gerillaya karşı iş yapamayacağını anlamış ve bunun neticesinde düştüğü acizliğin ifadesi olarak 'köy koruculuğu'na sarılmış, ancak o da kısa sürede iflas edince bu kez 'şeflerini Amerika'da eğittik'leri ve kurt köpekleriyle de takviye ettikleri 'özel tim'lere umudu bağlamışlardır. Ve şunu hemen belirtelim ki bu 'umut'larının da sonu yakındır. Kürdistan'da direniş savaşı çok hızlı ve acımasız gelişiyor. O, yıllar yılı övülen 'kahraman Türk ordusu' nasıl böyle bir çırpıda, MİT ajanından en yetkili ağızlarına varana dek 'işe yaramaz' diye nitelenip bir kenara atıldıysa, 'özel tim'lerin de sonunu tahmin etmek pek zor olmasa gerek.

Nitekim birçokları gibi 'istihbarat' ve 'özel tim'lerle işin halledileceğini savunan Mahir Kaynak da karamsar:

"Türkiye'nin bundan sonra karşılacağı siyasi sorunlar neler olabilir?" sorusuna yanıtı:

"Biri Güneydoğu, ikincisi Türk-Yunan savaşı." (Milliyet, 22 Eylül 1986)

Objektif bir gözlemci, bu kısa yanıttan bile Kürdistan'da savaşın hangi boyutlarda olduğunu ve bunun karşısında sömürgecilerin içerisine düşmüş olduğu acizliği rahatlıkla çıkarabilir. Karamsar olan yalnızca M. Kaynak değil. Kemalist-faşist rejimin en üst yetkililerinden en 'etkin' akıl hocalarına kadar umutsuzluk ve karamsarlık hakim durumda. Her ne kadar özenle gizlemeye çalışsalar da zaman zaman istemeyerek dışa vurmak zorunda kalıyorlar. 12 Eylül rejiminin sadık savunucularından Milliyet'in başyazarı Mehmet Barlas da bu karamsarlardan biri, "Ne Mutlu Türküm Diyene" başlıklı yazısında çıkış yolu arıyor:

"Diyoruz ki... Türkiye, bir kader gibi kendisine sunulan kısır döngüden çıkmak üzere... Şimdi sıra bizde... Artık yeniden 'Ne mutlu Türküm diyene' demeye, biz de başlayalım!" (Milliyet, 29 Eylül 1986)

Ve biz de diyoruz ki; 'yedi düvel'in baskıları altındaki o ilk karamsarlıktan, çıkmazdan Kürtler sayesinde, onları 'birlikte kurtulacağız' diye aldatarak sıyrılabildiniz. Ve düze çıkar çıkmaz, 1930'ların başında, o çağdışı-ırkçı sloganla Kürtleri asimile etmek, yok etmek hevesine kapıldınız. En vahşi katliamlarınıza bir de 'beyaz katliamlar' ekleyerek bugünlere gelebildiniz. Ama bu kez işler değişti; köprülerin altından çok sular aktı. Kürt halkı, o çağdan ve bilimden izole etmeye çalıştığınız sahipsiz, öndersiz halk değil artık. PKK gibi yetkin bir öncüye, ERNK-HRK gibi güçlü silahlara sahip. 'Ne mutlu Türküm diyene' teraneleri artık kurtaramayacak sizi. Ve 'gariptir' ki, ilkin kurtarıcımız olan Kürt halkı bu kez geliştirdiği modern ulusal kurtuluş mücadelesi ile sizleri kahreden güç olacaktır.

Emperyalizmin en geniş desteğiyle alınan tüm önlemlere, tertiplenen uluslararası komplolara rağmen gelişmesi durdurulamayan KUKM'nin sömürgecileri soktuğu çıkmazı bir de düzenin en yetkili ağızlarından dinleyelim:

"Özal: 'Gemileri yaktık dedi ve ekledi: 'Geriye dönüş yok!" (Milliyet, 23 Eylül 1986)

İktidara geldiği günden beri sürekli olarak 'alternatifimiz yok' diyen kukla Özal'ı bazı çevreler 'iyice' anlamamış olacaklar ki, Antep'teki seçim konuşması sırasında ne demek istediğini daha açık bir dille ifade ediyor:

"Başbakan Turgut Özal konuşmasında Tarık bin Ziyad'ın İspanya'yı fethederken gemilerini yakma pahasına ordularına 'Geri dönüş yok' talimatı verdiğini de hatırlatarak, 'Biz de bunu söylüyoruz: Geriye dönüş yok." (Milliyet, 23 Eylül 1986)

Bu, sadece Özal hükümetinin değil, aynı zamanda kemalist-faşist rejimin de sonunun hazin bir itirafıdır. Ve bir gerçeğin de daha değişik ifade edilmiş bir biçimi! Orta yol yok artık, faşist düzenin tek alternatifi devrimdir. Kuşkusuz devrim ve karşı-devrim saflarının bu denli netleşmesini sağlayan da KUKM'dir. Özal'ın yukarıdaki sözlerinin seçim meydanlarında söylenen 'sıradan' sözler olduğu sanılmamalıdır, böyle sanılırsa aldatıcı olur. Nitekim son günlerde 'yıldızı parlayan' ve ara seçim sonrasında devlet bakanlığına atanan Hasan Celal Güzel biraz daha açık olarak ifade ediyor ve:

"Aldığınız bu seçim sonuçlarından sonra uyguladığınız ekonomik modelde herhangi bir değişiklik yapacak mısınız?" sorusuna şu yanıtı veriyor:

"Ekonomik politikamızdan taviz vermeyeceğimizden eminim. Ancak bunun nesillere intikalinin planlaması gözden geçirilebilir. ***İhtilalci bir sosyalist sistem getirilmediği müddetçe (abç.)****, kim gelirse gelsin, hangi iktidar gelirse gelsin bizim bu ekonomik politikamıza devam etmek mecburiyetindedir. Dönüşü yoktur."* (Milliyet, 20 Ekim 1986)

Bundan daha açık söylenebilir mi? Bırakalım DYP, SHP, DSP gibi faşist düzenin resmi partilerini, tasfiyeci-reformist 'sol'un bile düzene alternatif olamayacağı, tek alternatifin 'ihtilalci sosyalizm' yani devrim olduğu ancak bu kadar açık söylenebilir. Neden başka alternatif yok? Birçok yazılarımızda bu konuya açıklık getirilmiştir. Kuşkusuz bu Kürdistan devrimci direnişinin Türk politik yaşamında yarattığı etkilerin sonucu olmuştur. 12 Eylül faşist cuntasının, dünyadaki benzerlerinden farklı olarak önceden planlanmış bir "demokrasi takvimi" aldatmacasıyla ortaya çıktığı biliniyor. Ancak karşılarına çıkıp hesaplarını altüst edecek PKK'yi gereğince değerlendiremediler. Diğer tüm sosyal-şoven ve reformist 'sol' gibi PKK'yle de kolay başedebileceği yanılgısına düştü generaller. Fakat bugün feci bir şekilde yanıldıklarını anlamış bulunuyorlar. O nedenle artık daha açık görülüyor ki; Türk burjuvazisi artık terörden başka bir yöntemle ayakta kalamaz. KUKM geliştikçe bunlar en sıradan reform girişimlerine dahi yanaşamazlar. İşte PKK önderliğindeki KUKM, bu gerçekliği faşist düzenin en yetkili ağızlarına itiraf ettirecek kadar belirgin bir tarzda, Türkiye için de reformist çözümlerin geçersizliğini ortaya çıkarmış ve bu bakımdan da Türkiye devrim hareketine en büyük katkılardan birini yapmıştır.

Doğduğu günden beri inkarcılıkta, gerçekleri tersyüz etmede dünyada örneğine çok az rastlanan Türk burjuvazisinin sözcülerinin bu kadar açık itiraflarda bulunması oldukça anlamlı ve düşündürücüdür. Sömürgeci devletin hizmetkarları ajan-provokatörlerden yazarçizer takımına ve devletin en üst yetkililerine varana dek bunca itiraf durup dururken yapılmıyor.

15 Ağustos 1984'ten günümüze kadar KUKM'ne karşı başvurulan her yeni yöntem sömürgeci-faşist Türk devletinin yenilgisi ve PKK'nin bir zaferi olmuştur. Ve gelinen aşamada, en seçme birliklerini ve en etkili kara-hava silahlarını bir bir kullanmasına rağmen kahraman HRK birlikleri karşısında tutunamayarak savaş meydanlarında bozguna uğrayan Türk ordusu en yetkili ağızlarda bile 'işe yaramaz' olarak nitelenip bir kenara atılmış ve ordu efsanesi artık tarihe karışmıştır.

İşte faşist rejimin itirafları ve yeni 'önlem' arayışları da, PKK'nin yeni bir zaferinin bizzat düşman tarafından ilan edilişidir. Kemalist rejim en son biçimine ve aynı zamanda en kanlı ve en gerici biçimine '12 Eylül rejimi'ye varırken gerçekten de 'gemileri yakmış' ve dönüşü olmayan bir yolun sonuna gelmiş bulunmaktadır. Ölümcül darbeyi de, çağdaş ulusal ve toplumsal kurtuluş silahı olan Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmış PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinden yiyeceğinin bilincindedir.

ÇÖKÜŞE GİDEN KADER BİRLİĞİ

Kürdistan'ın yüzyıllardan beridir sömürge bir ülke statüsünde olması, özgür ve bağımsız bir toplum haline gelememesinin nedenlerinden bir tanesi de kuşkusuz Kürt egemen sınıflarının işbirlikçiliği ve ihanetçiliği olmuştur. Zaman zaman yabancı işgalcilere karşı mücadeleleri olmuşsa da, yurt sevgisi ve bağımsızlık olgusundan kaynaklanan bir mücadele değil, tamamen aşiretsel ve ailesel çıkarlar uğruna verilen bir mücadele olmuştur. Kürdistan'ın belli bir bölgesini hakimiyetleri altında tutmak için gerektiğinde işgalci güçlerle en aşağılık işbirliklerine girmekten çekinmemişlerdir. Kürt egemen sınıflarının bu özelliği bugün Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçiliğin şahsında gün geçtikçe belirginleşmektedir.

Varlığını Kürdistan'ın ve Kürt halkının inkarı üzerinde şekillendiren bir gücün, Kürdistan'ın hangi parçasında olursa olsun, gerçekten kurtuluş için savaşanları en büyük bir düşmanlıkla karşılayacağı açıktır. Doğal olarak, böylesi bir özelliği en belirgin bir tarzda temsil eden TC ile sözde Kürdistan'ın kurtuluşu için savaşan I-KDP arasında tam bir zıtlık ve uyuşmazlık olması gerekirken, bugün görünen manzara hiç de öyle değildir. Aksine bu iki güç KUKM'ne karşı yan yana hareket etmektedir. İlk bakışta çelişkili görünmekle beraber Kürt egemen sınıflarının tarihsel özellikleri gözönüne getirildiğinde durumu anlamak kolaylaşıyor.

İlkel milliyetçiliğin konumu çeşitli Parti yazılarında açıkça ortaya konulmuştur. Bugün çok daha açıkça görülüyor ki, KDP yıllardır iddia ettiğinin aksine bırakalım kurtuluş savaşı vermesini, program hedefleri olan otonom bir Kürdistan için bile gerçekten uğraşmamıştır. KDP'nin temsil ettiği güçler sürekli bir istikrarsızlık ortamında palazlanmayı, maddi çıkarlar edinmeyi ön planda tutmuştur. Kuzey-Batı Kürdistan'da modern bir UKM başlatan PKK'nin giderek Güney Kürdistan'da da sempati, prestij sağlaması ilkel milliyetçi önderliğin çıkarlarına dokunmuştur. Ve bu noktada ilkel milliyetçi önderliğin bunu engelleme çabaları gündeme gelmiştir. Fakat ideolojik, politik ve askeri stratejik çizgisiyle bunu başaramayınca Partimize karşı sinsi bir mücadeleye yönelmiştir.

İşte her iki gücün de varlığını tehdit eden modern ulusal kurtuluş mücadelemizdir ki, TC'yi ve I-KDP'yi yan yana getiriyor. Özellikle mücadelemizin 15 Ağustos Atılımıyla güçlü bir üst evreye geçmesi bu olguyu daha da hızlandırmış ve giderek bugünkü düzeye vardırmıştır. 15 Ağustos'un ardından PKK'ye karşı milis-çetecilik örgütlendirilirken, sömürgeci-faşist Türk devletinin bunlarla yaptığı işbirliği hatırlardadır. Çukurca Belediye Başkanı ve İçişler Bakanlığı yetkililerinin sınırın ötesine geçip bunlarla görüşmeler yaptığı biliniyor. Yine bu güçler eliyle PKK savaşçılarına yönelik ne komplolar tezgahlandığı da ortaya çıkmıştır. 1982 Kasım'ında bunların ihbarlarıyla 8 PKK kadrosu Hêzil'de pusuya düşürülerek şehit edildi. Mart 85'te Uludere-Hêzil'de benzeri bir pusuda 1 savaşçı şehit, 7'si de esir edildi. En son 'marifet'leri ise '85 Ağustos'unda Hamit AVCI adlı yoldaşımızı komployla katletmeleri olmuştu.

PKK'ye karşı TC, I-KDP ittifakının belirtileri bundan sonraki günlerde de zaman zaman şu veya bu şekilde görülebiliyordu. Örneğin; sömürgeci basın-yayın organları Parti Önderliğinin vuruldu yala-

nını "korsan radyo"ya dayanarak veriyordu. Yine zaman zaman "Barzani'nin PKK'ye teslim ol çağrıları" yaptığı, "2000 kişiyle devlet kurulmaz" dediği vb. yazılar yansıyordu sömürgeci basına.

Ama bu kez durum çok daha açık. 15 Ağustos'un 2. yıldönümünde mücadelemiz karşısında girmiş olduğu çıkmazdan kurtulmak için çırpınan sömürgeci-faşist Türk devleti ile, modern KUKM'nin gelişmesinin kendi sonu olacağını da çok iyi bilen ilkel milliyetçilik arasındaki işbirliği örnekleri artık sömürgeci Türk basınında açıkça sergileniyor.

Günlerdir faşist cuntanın borazanı durumundaki Tercüman gazetesi, "Kuzey Irak'taki kamplardan röportaj" adıyla sürmanşet yayınlar yapmaktadır. Bu tür yayınların özellikle bugünlere denk getirilmesinin tesadüfi olmaması bir yana, yapılan ilginç açıklamalar da dikkat çekicidir. Elbetteki burada KDP 'komutanları'na atfen yazılan sözlerden yola çıkarak, bunları temel alarak ilkel milliyetçiliği değerlendirme gibi bir amacımız yok. Bu sözler gerçek de olsa, 'hayali' de olsa pek bir şey değiştirmiyor. Önemli olan ve dikkat çekilmesi gereken nokta, daha çok TC'nin olaya bakış mantığıdır.

Tercüman gibi faşizmin tam destekçisi bir gazetede KDP'den bu kadar hayranlıkla, övgüyle hatta onun da ötesinde sevgi ve 'muhabbet'le söz etmesi ilginç değil midir?

"Giyim otoritesi ile çevresine son derece hakim bir komutan" diye övdüğü seyit Salih'i neredeyse avantür Türk filmlerindeki sahte kahramanlar gibi göstererek, 'komutan'ın ağzından ilk lafları alıyor:

"Komutan Seyit Salih: 'Türkiye Cumhuriyeti'nin inancı olsun, onlara düşman olan şahıslara biz dost olmayız." (Tercüman, 8 Ekim 1986)

Zaman zaman 'duygulandırıcı' bir havayla anlatıyor görüşmelerini:

"... Komutan Seyit Salih namaz vaktinin geldiğini belirterek namaz kılmak için bizden izin istedi. Oyuğuna bir nöbetçi dikerek diğer peşmergelerle birlikte kurumuş bir dere yatağına inip namaz kılmaya başladı. Komutan ve peşmergeleri şaşkınlıkla seyrediyorduk. Savaş ortamında, silahların gölgesinde namaz kılabileceklerini hiç düşünmemiştik... Gördüğümüz bu manzara karşısında kendimizi daha yakın hissettik." (Tercüman, 10 Ekim 1986)

Acaba bu yakınlığın nedeni namaz mıdır? Hiç de sanmıyoruz. Aklımıza, direniş savaşından, PKK'den yana olduğu için Şırnak işkencehanelerinde günlerce en adi işkencelere maruz bırakılan yurtsever imamlar geliyor. Camilerden alınıp işkence tezgahlarına yatırılan bu yurtsever imamlara neden 'yakınlık' duyulmuyor acaba? Eğer gerçek neden namazsa sözkonusu imamlar binlerce kişiye de kıldırıyorlar namazı. Açık ki namaza değil, çok başka nedenlere dayanıyor bu 'yakın hissetme'ler. Ve asıl nedeni de bir sonraki 'tefrika'da geliyor:

"Türk hükümetinin 'Barzani'nin kuvvetleri PKK örgütünü besleyip destek oluyorlar' gibi bir endişesi varsa, biz dostumuzun düşmanını beslemeyiz... Bu örgüt sizin topraklarınıza nasıl girip çıkıyorsa, aynı şekilde bizim topraklarımıza da gizli olarak girip çıkmış olabilir...' Konuşmasında Türkiye'ye besledikleri dostluğa sık sık değinen Seyit Salih, 'Bu sözlerime inanmayanlar olursa bizim ve PKK'nin rejimini açıklasınlar. Biz bir islam örgütü olarak kurulduk, PKK ise bir sosyalist örgüt olarak kurulmuştur. Buna göre amacımız ve hedefimiz bir olamaz... Çünkü liderimiz düzenlediği her toplantıda, benim burada anlattıklarımı ısrarla tekrarlıyor...' Komutan Seyit Salih, 'Apocular' diye tanınan PKK hakkındaki görüşlerini de şöyle açıkladı: 'Türkiye'de zaman zaman eylemler yaparak Türk topraklarını parçalamak ve bölmek isteyen PKK'cılar ve Apocuları kendi bölgelerimizde ve savaş alanımızda serbest bırakırsak, bize karşı da propaganda yaparak savaşırlar. Buna rağmen biz bu örgütlerin kesinlikle içimize girip çıkmasını kabul etmiyoruz. Bu örgütler her ne kadar 'Biz güçlü örgütüz, Türkiye Cumhuriyeti'nin içinde savaşıyoruz' deseler dahi, böyle örgütlerin 50 milyonluk bir ülkeye karşı başarılı ve kazançlı olacağına inanmıyoruz." (Tercüman, 11 Ekim 1986)

İşte 'komutan' her şeyi açık açık söylüyor. İşbirlikçiliğin ve ihanetin nedeni 'liderlerinin de ısrarla tekrarladığı' bu mantıkta yatıyor. Yani PKK'cıların kendi bölgelerinde bulunması kendilerinin sonu olacağı" açıkça söyleniyor. Yukarıda sözü edilen yakınlığın TC, I-KDP yakınlığının asıl nedeni de burada yatmaktadır.

Bu kadar açık biçimiyle ortaya konulan bu anlayışı biz daha önceden de tanıyoruz. Geçmişte basit kurnazlıklarla, *"Van, Siirt, Hakkari ve Mardin'de eylem yapmayın, ajan da olsa feodallere yönelmeyin. Güney Kürdistan'da ulusal kurtuluşçu düşünceleri yaymayın"* tarzındaki istemlerin açıkça Türk devletine ve reformizme karşı mücadele etmeyin 'demek olduğunu' ortaya koyduk.

Tarihsel özelliklerine uygun olarak Kürt egemen sınıflarının, yurtseverlik ve ülke kavramlarını nasıl kendi sınıfsal, aşiretsel-ailesel çıkarlarına alet ettiklerinin tipik bir örneği ile karşı karşıyayız. I-KDP'nin ise yurtseverlikle ilgisi, gerçekte yurtsever kesimlerin düşmana yönelmesini engellemek ve yurtsever potansiyeli eritmekle sınırlı kalmıştır.

Daha sonra "Gerilla savaşına göre eğitilmiş Barzani kuvvetleri"nin çeşitli maharetleriyle (nedense Barzani kuvvetleri "gerilla", HRK savaşçıları ise "eşkiya" oluyor!) devam eden diziler birinci sayfadan verilen haberle noktalanıyor:

"PKK 'sonbahar eylemi' hazırlığında. KDP radyosu peşmergelere devamlı çağrı yapıyor. Barzani emir verdi: 'Apocu'ları vurun... Emirlere uymayıp Apocu'ları destekleyenler en ağır şekilde cezalandırılacaktır." (Tercüman, 13 Ekim 1986)

Görülüyor ki PKK'nin Sonbahar Atılımından korkup telaşa kapılan sadece TC değil, aynı duyguları ilkel milliyetçilik de paylaşmaktadır. Ve işbirliğinin bu kadar açığa çıkması ve bu boyutlara varması doğrudan doğruya modern ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutlanması neticesinde olmuştur.

Evet, Kürt egemen sınıflarının tarihi ibret verici, ilginç olaylarla doludur. Bugün ilkel milliyetçiliğin şahsında somutlaşan bu tarihi iyi kavramak gerekiyor. Kavramak ve gereklerini yerine getirmek.

REFORMİSTLERİN SİNSİ HESABI

Ulusal kurtuluş mücadelemiz 15 Ağustos 1984'te yaptığı büyük atılımdan sonra düşmanın her türlü çabasını boşa çıkararak gelişti, boyutlandı. PKK-ERNK-HRK önderliğinde Kürdistan halkı sömürgecilerden tarihi hesabı sormaya başladı. Büyük acılar, fedakarlıklar ve kan pahasına kazanılan mevzilerden nihai zafer görünmeye başladı. Bunun üzerine birçokları tavır ve tutumlarını yeniden gözden geçirme gereği duydular. Bunlardan bir kesimi de küçük-burjuva reformistler oldu.

Sözkonusu teslimiyetçi kaçkınların son günlerde Kürdistan'daki mücadeleye sahtekarca sahip çıkma doğrultusunda bazı çabaları gözleniyor. Yuvalandıkları Stockholm'den, nereden temin edildiğini tahmin etmenin pek de zor olmadığı destekle "Kurdistan Press" adlı bir gazete yayınlamaya başlayan ve "Kürt Haber Ajansı" adıyla bir de ajans kurduklarını belirten bu güçlerin amaçları nedir?

Bu onursuz kaçkınların hangi tarihsel ve toplumsal temeller üzerinde ve nasıl şekillendiği üzerinde çeşitli vesilelerle uzun uzun duruldu. Burada tekrar aynı konuları ele alacak değiliz. Ancak yakın geçmişle ilgili bazı hatırlatmalar yapmak gerekmektedir. Daha dün, 12 Eylül'ün ardından kapağı Avrupa'ya atıp, "Türk ordusuna karşı savaşılamaz" mantığıyla (halk bizi anlamıyor, desteklemiyor vb. sözlerle tüm 'günah'larını halka yüklemeye çalışarak), Ortadoğu'nun sıcak savaş alanında ülkeye dönüşün yoğun hazırlıklarını yapan PKK'ye veryansın eden güçler bunlar değil miydi? Ülkeye girişin arifesinde, sömürgeciliğin başlattığı çok yönlü saldırıların bir kolu olarak ortaya çıkan tasfiyeci-provokatörlere kol kanat gerenler bu güçler değil miydi? Dahası 15 Ağustos Atılımına sayfalar, ciltler dolusu küfürler, karalamalar dizenler kimlerdi? Kimlerdi devrimci direnişe 'maceracılık, provokasyon', 'intihar eylemleri' diye dil uzatanlar? Ne çabuk unutuldu da bütün bunlar şimdi mücadeleye sahip çıkılıyor? Üzerinden çok mu zaman geçti?

Açık ki bütün bunlar sömürgecilerin de artık en yetkili ağızları aracılığıyla itiraf etmek zorunda kaldıkları Devrimci Direniş Savaşımızın vardığı boyutlarda ortaya çıkarmış olduğu sonuçlardır. Savaş öylesine hızlı gelişmiş ve boyutlanmıştır ki, bu güçler de artık dün söylediklerini savunamaz duruma gelmişler ve dün açıktan küfrettikleri değerlere bugün sinsice ve utanmazca sahip çıkmaya çalışıyorlar.

Bu sahtekarlar, Kürdistan'da kendilerine yaşam hakkı olmadığını anlamış olmalılar. Çünkü bugün sıcak savaş yaşanıyor Kürdistan'da. Ve bu yakıcı savaş ortamında Kürt halkı direnişçiliğin, devrimciliğin, kurtuluşun ne olup ne olmadığını bizzat pratikte görmüş, bu inançla da öncü gücü PKK-ERNK-HRK üçlüsüyle bütünleşmiştir. Sahtekarları, uşakları çok iyi tanımaktadır. Bugün mücadeleye sahip çıkmaya çalışan bu güçlere halkımız soracaktır elbet: "Kürdistan'da oluk oluk kan akıtılırken nerelerdeydiniz baylar, hangi yüzle böylesi bir iddiada bulunuyorsunuz ve hangi cesaretle?"

Devrim kaçkını baylarımızın da bu gerçeği farkettikleri anlaşılıyor. Onların çabaları daha çok dışa dönük; dışa dönük ve iki yanlı. Bugün devrimci direniş savaşının vardığı boyutlarda, KUKM artık uluslararası alanda yoğun olarak tartışıldığı, konuşulduğu kısacası gündemlerin başkonusu olduğu dönemi açmıştır. Önemli oranda ve her gün artan bir saygınlık kazanmaktadır. İçte yenilmezliğini kanıtlamasına paralel olarak uluslararası alanda da dosta ve düşmana kendisini dayatmıştır. Objektif gerçeklik budur.

İşte sözkonusu güçlerin hesapları da daha çok dış alana yöneliktir: Mücadelemizin yarattığı uluslararası etkileri kendi potalarında eritme, bu etki temelinde uluslararası güçlerle ilişkileri kendi tekellerine alma ve bu ilişkiler vasıtasıyla mücadelemizi dışarıdan kuşatarak etkisiz kılma, boğma gibi çaba içerisindedirler.

Fakat hemen belirtelim ki, bu yol da kendilerine bir şey kazandırmayacaktır. Bu kez yanıldıklarını eskisinden de daha çabuk anlayacaklardır. Varılan düzeye yüzlerce şehidin kanı ve canı pahasına, ağır bir bedel ödenerek varılmıştır. Onurunu yitirmiş tasfiyeci kaçkınlardan tutalım da sömürgecilere, emperyalistlere varana dek hiçbir güç Kürdistan'da ortaya çıkan objektif gerçekliği değiştirmeye yetmeyecektir.

Sonuç olarak; Kürdistan Ulusal Direniş Savaşının varmış olduğu boyutlar TC'nin en yetkili ağızlarından, sömürgeci Türk basınından, ilkel milliyetçilerle reformistlerin bazı tutumlarından da anlaşılabilmektedir. Son bir örnek de bizzat emperyalistlerin tesbitinden, New York'taki Savunma Enformasyon Merkezi'nin, yeryüzünün çeşitli bölgelerindeki önemli savaşlara değinen açıklamalarından verelim:

"Dünyanın sıcak bölgelerinden olan Ortadoğu'da bugün en önemli savaş İran ve Irak arasındaki yaklaşık 7 yıldır devam eden ve diğer ülkelere yayılma tehlikesini sürekli içinde barındıran çatışma... Bunun dışında Lübnan'da 'herkesin herkesle savaştığı kördövüşü' sürüyor. İran, Irak ve Türkiye sınırlarında yaşayan ayrılıkçı güçlerin çabaları da zaman zaman silahlı çatışma halini alıyor." (Hürriyet, 21 Ekim 1986)

PKK önderliğindeki KUKM'nin bugünkü boyutlarıyla artık Türkiye ve Ortadoğu'nun da ötesinde, dünya genelinde bir etki yarattığı düşman güçler tarafından bile inkar edilemiyor. Etkisi, gücü ve yenilmezliği düşman tarafından da kabul edilmek zorunda kalınan Devrimci Direniş Savaşımız bizlerin görev ve sorumluluklarını da arttırmaktadır. Bu bilinçle, artık ufukta görünmeye başlayan nihai zafere bir an önce varmak için tüm gücümüzü seferber edelim!

HAKKARİ
Saray Köyü ortaokula kavuşuyor
Hakkâri köylerinde telefon sevinci
Eleşkirt'in su sorunu çözümlen
Bingöl'de içme suyu sıkıntısı çekilmeyecek
14 köy telefona kavuştu
Ahlat'ın caddeleri asfaltlanıyor
Pervari suya kavuşuyor
İçişleri personeline kurs
Bingöl'ün 3 ilçesine kız sanat okulu açılacak
2 yılda tamam
Çınar otomatik telefona kavuşuyor
TUNCELİ
Modern ekmek fabrikası
Ağaçlar aşılandı verim arttı
Bedava muayene
Belediye Başkanı Şükrü Çallı iddia etti: "Hakkâri'yi Rio yapacağım"

EKİM AYI DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİN RUHUNU YENİ VE DAHA GÜÇLÜ ATILIMLARDA YAŞATACAĞIZ

PKK tarihi binyılların karanlığından çağa kahramanca çıkışın tarihidir. Gelişmelerin doğal seyrinden çıkarıldığı Kürdistan'da barbar sömürgecilerin Kürdistan insanına tanıdığı bir tek yaşam şekli olan insanlıktan ve çağdan uzak kölece bir yaşamı ellerinin tersiyle iterek, sömürgecilik tarafından çizilmiş tamamen kör, sağır, duyarsız ve karanlık ortamla, kendi kanlarıyla çizmiş oldukları kızıllaşan yol arasında sağlam bir köprü gibi gerilmekle direniş şehitlerimiz tarihimize büyük bir değer armağan etmişlerdir. Kutsal değerlerin yerini soysuzluk, kargaşa ve sorumsuzlukların aldığı, her şeyin çığırından çıktığı, ucube bir yaşamın dayatıldığı bir ortama böylesine soylu bir yanıt verebilmek sıradan, olağan bir durum değildi elbet. Zaten olağan gelişmelerde kahramanlık aranmaz, yoktur. Kahramanlık, bireylerin ve halkların olağanüstü durumlarda yaptıkları fedakarlığa, gösterdikleri cesarete, harcanan emeğe ve bu temelde yaratılan esere verilen addır.

İşte soylu çıkışı, direnişi ve şehitleriyle var olan PKK'nin oluşumu bu anlamda kahramanca bir oluşumdur. Bu soylu yarışta düşen her yürek, yaratılan her direniş destanı, mücadelenin bugününün ve yarınının oluşumuna güç veren, aynı zamanda geri dönülmezliğin de bir kanıtı olan birer kilometre taşıdır.

KUKM'nin en önemli gerçeği, bugün ülkenin dört bir yanında artık durdurulamaz direniş zemini olan devrim odakları yaratmış olmasıdır. Kuşkusuz ekim ayı şehitlerimizin bu ayda sergilenen direnişlerin, bu değerlerin yaratılmasında önemli rolü olmuştur.

Ortaya çıktığı günden beri Partimize yöneltilen sömürgeci vahşet ve imha politikalarına ve her soydan işbirlikçilerine karşı bu ayda da soylu çıkışlar yapıldı ve daha 1978 yılında Hüseyin ŞAHİN, İsmail CAYMAZ ve 1979'da Salih CEYLAN toprağı kanlarıyla sulayarak direnişin temelini sağlamlaştırıyordu.

7 Ekim 1980 tarihi, Kürt insanının yüzyıllardır ruhunda taşıdığı yiğitliği ve kahramanlığı kişiliğinde somutlaştıran Delil DOĞAN'ın yeni bir kahramanlık destanı yarattığı tarihti. Teman köyünde bir tek PKK savaşçısı o gün; zırhlı araçları, modern silahlarıyla yüzlerce düşman askerine karşı kahramanca savaşarak Kürdistan tarihine altın bir sayfa armağan ediyordu. Ve bu yiğit savaşçı zaferin müjdesini o gün Teman'da ölümsüzleşerek veriyordu. Yeni doğan yüzlerce Kürdistanlı çocuğa verilen Delil adı bugün direniş savaşımızda en anlamlı biçimiyle yaşamaktadır.

Ekim ayı aynı zamanda 12 Eylül faşizmine, sömürgeci vahşete soylu bir yanıtın verildiği aydır. 29 Ekim 1981 günü Bloka'da Partimize ve halkımıza azgınca saldıran düşmana karşı kahramanca bir direnişin sergilendiği gündür. Bloka kahramanları Zeki PALABIYIK, Davut ULUÇ, İdris AKTAŞ, Hasan ERTAŞ, İsmail DAMAR ve Bozan ALAN yoldaşlar yarattıkları soylu direnişle Partimize büyük bir güç ve Kürdistan halkına umut veriyorlardı.

Mehmet IŞIK ve Yaşar ORGAN gibi Kürdistan'ın değerli evlatlarının döktüğü kanlarla daha da güçlenen KUKM, 15 Ağustos 1984 tarihinde soylu bir atılımla yeni bir evreye geçiyordu.

Kürdistan dağlarında ve ovalarında direniş alevlerinin en gür bir tarzda tutuşturulduğu bu yeni dönemde de büyük kahramanlık örnekleri sergilendi, yeni yeni ve daha güçlü direniş destanları yazıldı. 9 Ekim 1984 tarihinde PKK kadrolarından Faik ALAGÖZ ve A. Rıza SÖYLEMEZ yoldaşlar düşmanla girdikleri amansız bir çatışmada şehit düşerken, Kürdistan'ın her alanında olduğu gibi Adıyaman alanında da direnişin mutlaka zafere gideceğini müjdeliyordu.

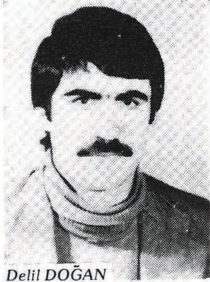
Aynı yılın 13 Ekim'inde yeni dönem mücadelemize ilk katılanlar arasında yer alan Kazım DEMİRTAŞ ve Ercan KILIÇ yoldaşlar, ruhlarına uşaklığın işlenmiş olduğu birkaç hain tarafından yapılan ihbar sonucu sömürgeciler tarafından şehit edilirken, direnişleriyle ihanetçi uşak takımını da lanetlemişlerdir.

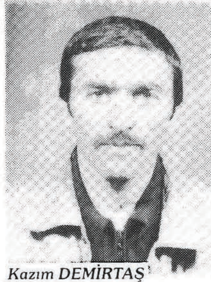
24 Ekim 1984 günü içinde bulunduğu partizan biriminin Gundikê Melle karakoluna düzenlediği baskında gerçek bir kahramanlık örneği sergileyerek şehit düşen Çetin AKKURT; 18 Ekim 1985 Mardin-Kızıltepe'de sömürgeci ordu güçlerine karşı gerçekleştirilen bir saldırı eyleminde sömürgeci kolluk kuvetlerine ağır darbeler indirerek şehit düşen Sait AKSOY; ve yine ekim ayı şehitlerinden Ahmet ATLAN, Hüsnü DURAK, Şerif AKKUŞ yoldaşlar döktükleri kızıl kanla yolumuzu aydınlatan birer meşale olmuşlardır.

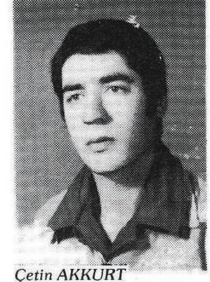
Yüzyıllardan beri teslimiyetin, ihanetin, uşaklığın ruhlara yerleştiği Kürdistan'da ulusal bağımsızlık için acılara katlanmak, direnmek ve bu uğurda ölmek kadar başka bir büyüklük olabilir mi?

PKK geleneğinde şehitlerin ardından matem tutmak yoktur. Onların anılarına layık olmak, emrettikleri yolda kararlıca yürümek ve ilerlemek demektir. Onların anılarına halkımızın üç mücadele silahı PKK-ERNK-HRK silahlarını daha da yetkinleştirerek sahip çıkacağız.

– Ekim Ayı Direniş Şehitlerimizin Ruhunu Yeni Atılımlarda Yaşatmak İçin İleri!

Delil DOĞAN

Kazım DEMİRTAŞ

Çetin AKKURT

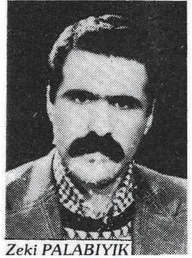

Yaşar ORGAN

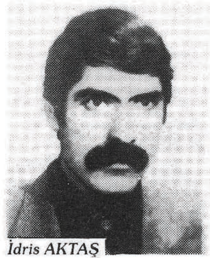

Faik ALAGÖZ

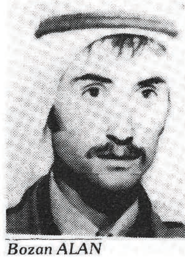

Ali Rıza SÖYLEMEZ

Ercan KILIÇ

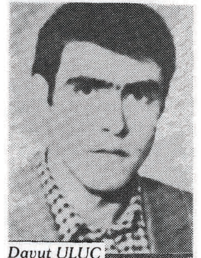

Sait AKSOY

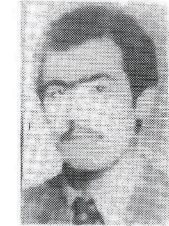

Zeki PALABIYIK

İdris AKTAŞ

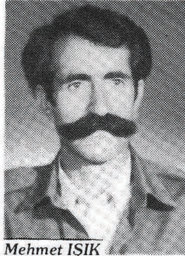

Bozan ALAN

İsmail DAMAR

Davut ULUÇ

Hasan ERTAŞ

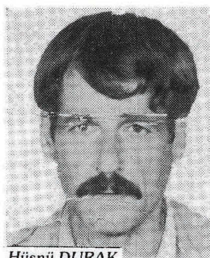

Salih CEYLAN

Mehmet IŞIK

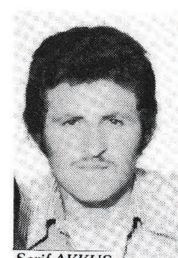

İsmail CAYMAZ

Hüseyin ŞAHİN

Bekir ÇİBA

Hüsnü DURAK

Ahmet ATLAN

Şerif AKKUŞ

Hüseyin GELİNCİK

FAŞİST TÜRK BASINI, DEVLETİN SİYASAL TÜKENİŞİNİ ÇARESİZ İTİRAF EDİYOR

Ülkemiz Kürdistan bugün tüm görkemliliğiyle gerçek bir ulusal kurtuluş savaşını yaşamaktadır. Gerçek bir halk hareketi zemininde direniş, doruktan doruğa yükselerek boyutlanıyor. Faşist Türk sömürgeciliğinin her türlü baskıcı, entrikacı uygulamalarına rağmen bir türlü kırılamayan ve atılım üstüne atılım gerçekleştirerek hızından hiçbir şey kaybetmeden, ilerleyen ulusal direniş tüm Kürdistan'ı sarmış durumdadır. Halkımız yüzyıllardan beri süregelen sömürgeciliğin ve her türlü gericiliğin vahşiyane uygulamalarına rağmen, tarihinde ilk defa böylesine anlamlı, böylesine köktenci, gerçek anlamda ulusal kurtuluşçu bir direniş ortaya çıkarmış ve bunu ülkenin birçok alanında, ideolojik, politik, örgütsel, silahlı-silahsız her düzeyde yüksek boyutlara ulaştırmış bulunmaktadır. Çok rahatlıkla söylenebilir ki, çok kan ve can pahasına da olsa düşmanın her türlü imhacı saldırılarına rağmen, savaşın böylesine yüksek bir boyuta ulaşması ulusal kurtuluş mücadelemizde garantileşmiş zaferin müjdelenmesidir. Bu gerçek, bugün halkımızın dost ve düşmanı tüm güçler tarafından teslim edilmekte ve mücadelemizden şu veya bu oranda, şu veya bu biçimde etkilenen tüm güçler politikalarını bu somut gerçekliğe göre uyarlamak, lehte ve aleyhteki tavırlarını buna göre belirlemek durumunda kalmışlardır. Bu halkımızın yüzyıllarca özlemini çektiği ama ancak günümüzde ulaşabildiği devrimci gelişme de son derece önemli bir noktadır. Halkımız bundan böyle bu zemin üzerinde savaşacak, geleceğini bu zemin üzerinde tayin edecektir.

15 Ağustos 1984'te Partimizin tüm hazırlıklarını tamamlayarak, en esaslı bir şekilde sesini tüm dünya kamuoyuna duyurduğu günden bu yana Kürdistan'da çok büyük gelişmeler meydana geldi. Bu tarihten itibaren Kürdistan'ın Botan-Hakkari yöresinden başlayan direniş, giderek tüm Kürdistan'a yayılarak sökülmez bir biçimde yer etti. Direniş tüm Kürdistan halk kitlelerini büyük oranda kucaklayarak, mücadelenin siyasal, askeri, örgütsel zeminini derinleştirdi. Propaganda savaşından silahlı savaşa kadar, tüm savaşım biçimleri Kürdistan halkının günlük yaşantısının ana parçası haline gelerek yükselme gösterdi. Dağlarda, zindanlarda, yurt içinde ve yurt dışında, her yerde büyük direnişler sergilenerek, faşist Türk sömürgeciliğinin tarihten beri oluşturmaya çalıştığı karanlık ortam yırtılarak, aydın bir geleceğe doğru büyük bir gelişme içerisine girildi. 15 Ağustos 1984 bunun için önemli bir başlangıçtı. Kürdistan halkı bu atılımla büyük kazanımlar elde etti. Bu atılımın en kısa ve en öz izahı Kürdistan halkının tarihle, çağla, sosyal, siyasal, kültürel her düzeydeki bağlantısını kurmasıdır. Böyle bir gelişme yüzyıllardan beri Kürdistan halkının bağımsızlık temelinde sağlanmış olduğu en köklü gelişmedir.

Böyle bir atılım sonucu iki yılı aşkın bir süredir, sürdürülen devrimci savaş birçok gerçekliği ortaya çıkarmıştır. Hatırlanacağı üzere 15 Ağustos Eruh ve Şemdinli baskınlarının gerçekleştiği ilk günlerde faşist Türk sömürgecileri, ilk başta esası ordu gücüne dayanan ve adına "Huzur" ve "Güven" operasyonları denilen, bazen 72 saate sığdırılmaya çalışılan bir savaş planını gündeme koymuş, bunun için tüm ordu gücünü seferber etmişti. Türk devletinin muazzam şaşkınlığı zemininde gerçekleştirilen bu operasyonlar herhangi bir sonuç vermeyince, şaşkınlığından sıyrılmadan daha geniş kapsamlı planlar oluşturmaya çalışmış ve başta kendisine karşı daha geniş bir biçimde savaşmaya hazırlanan Kürdistan halkı olmak üzere, hakarete uğramış masum bir çocuk edasıyla ilerici, gerici, ezilen, egemen, sosyalist, emperyalist, ulusal, uluslararası tüm güçleri PKK "terörizmine" karşı kendi imdadına çağırmış, olur olmaz herkesle işbirliği yapmaya yeltenmiştir. Kürdistan'da ihaneti teşvik yasaları çıkarmış, bunu ödüllendirmeye çalışmış, her devrimcinin başına milyonlarca para koymuş, "İzale-i Şekavet Kanunu" ile her yönlü, her türlü uygulamasını meşrulaştırmış, "Köy Korucuları Kanunu" ile halkımızı bir daha birbirine kırdırmak istemiştir. Kürdistan'da, Partimiz ve halkımız içinde ihaneti göklere çıkarmaya çalışırken, Türkiye'de şovenizmi ayyuka çıkarmış, sıradan bir nefer için burjuva katındaki tüm kurum ve kuruluşlar nezdinde "ulusal" törenler yapmış, bunun için halkı aldatmaktan başka hiçbir anlamı olmayan sağ'lı, "sol"lu, iktidarı ve muhalefetiyle tüm burjuva partilerini ve her biri bunların birer uzantısı durumunda olan burjuva basın-yayın kuruluşlarını hep bir araya getirerek, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin önderliğinde, bundan pek farklı olmayan tüm burjuva katmanları ayaklandırmış ve mücadelemize karşı seferber etmiştir. Bunun da ötesinde, tarihten beri işbirlikçilikte ve ihanette sınır tanımayan Kürdistan'daki yerel gericiliği bir daha hortlatmış, bunun önderliğinde, "Doğunun keskin nişancıları" adı altında ve sayıları 25 bine varan ajan-milis ordusunu kurmuş, Türkiye ve Kürdistan'da, sosyal-şovenizm ve küçük-burjuva reformizmi adına ne varsa, hepsini yanına almaya çalışmış, salt karşı-devrim cephesini örgütlemekle yetinmemiş, sözkonusu güçler şahsında, devrim cephesinde yer alması gerekenleri karşı-devrim cephesinde Partimize ve mücadelemize karşı savaştırmaya çalışmış, bu konuda da biraz mesafe almış, kendisinin önemli oranda mayalandırdığı sosyal-şoven ve küçük-burjuva reformist güçleri, bitmiş-tükenmiş bir halde de olsa önemli oranda yanına almayı başarmıştır. Ayrıca bölge gericiliğinin ve tüm emperyalist güçlerin onay ve desteğini almıştır. Başından beri sıraladığımız tüm bu güçlerin şu veya bu biçimdeki yardımlarıyla, tüm askeri kuruluşlarını seferber ederek mücadelemiz üzerine yürümüştür.

Tüm bunlardan aldığı kuvvetle, yaz, kış, gece-gündüz demeden sayısız operasyon düzenlemiş, akıl almaz ve tamamı yalan ve demagojiye dayalı propagandalar geliştirmiş, bunun için tüm basın ve yayın araçlarını kullanmış, subaylar önderliğinde köy toplantıları sistemini geliştirmiş, Ermeni teranelerini göklere çıkarmış, ihanetçi birkaç kişi adına bildiriler düzenleyerek helikopterlerle her tarafa defalarca dağıtmıştır. Ordu gücüyle basmadığı tek bir köy kalmamış, yüzbinlerce insanı tutuklamış, akıl almaz işkenceler uygulamış, onbinlerce insanı zindanlara doldurmuş, onlarca köyü göç ettirmiş, yüzlerce evi yakmış, günlük olarak köylerimiz üzerine talan politikası uygulamış, insanlarımızın mal varlığını gasp ve rüşvet biçiminde elinden almış, yığınlarca insanı aç, susuz, perişan bırakmıştır. İki seneden beri tüm bu uygulamalar Kürdistan'ın birçok alanında; dağda, ovada, şehirde her yerde sürdürülmüş, halkımızın öncülerini dağda, zindanda, yurt içinde ve yurt dışında birçok yerde şehit etmiş, ülkemizi viraneye çevirmek istemiştir. İşte iki seneden beri faşist Türk sömürgecilerinin başvurduğu tüm bu özel savaş taktikleri hem politik ve hem de askeri alanda boşa çıkmış, sömürgecilik politik ve askeri olarak büyük bir yenilgi alarak, tarihin çöp tenekesine atılacağı günün arifesine gelip dayanmıştır. Politik ve askeri alandaki tüm bu yenilgilerin her biri Türk devleti adına korkunç bir tükenişin habercisidirler.

İşte iki seneden beri sürdürülen savaşta, faşist Türk sömürgeciliği, Partimiz önderliğinde ve HRK bayrağı altında savaşan halkımızdan yediği sayısız darbelerle içine sürüklenmiş olduğu tükenişten duyduğu büyük ölüm histerileriyle HRK savaşçılarının 12 Ağustos'ta Uludere'de gerçekleştirdikleri ve faşist Türk ordusuna büyük kayıplar verdirdiği eylemi bahane ederek, faşist diktatörün emriyle Güney Kürdistan'a hava saldırıları düzenlemiş, PKK kampları adı altında sivil yerleşim alanlarına yüzlerce bomba yağdırarak esası kadın ve çocuklardan oluşan birçok insanımızı katletmiştir. Uzun yıllardan beri egemenlik altında tuttuğu Orta-Kuzey-Batı Kürdistan'dan sarkarak, Kürdistan'ın diğer bir parçası olan Güney Kürdistan'a saldırmak ve hem de kara gücüyle bunu beceremediğinden hava gücüyle saldırmak Türk ordusunun ve bunun arkasındaki siyasetinin iflasından başka bir şeyi izah edebilir mi? Sağduyulu tüm güçlerin bu soruya hayır cevabını verdiği kuşku götürmez bir gerçektir.

Dünyada birçok güç bu gerçeği resmen kabul ettiği gibi, faşist Türk sömürgeciliği de birçok kurum ve kuruluşunun yazılı ve sözlü beyanıyla zimnen kabul etmekte ve bunu itiraf etmekte ve kendisine karşıt olan herkese çaresiz tehditler savurmaktadır. Faşist sömürgecilik sadece tehdit savurmakla kalmıyor, aynı zamanda bu tehditlerini tek taraflı bir tarzda kanunlaştırarak, kendi kendisine, ama herkes adına resmi yetkiler tanıyarak başta komşuları olmak üzere, dünya kamuoyunu tehdit etmektedir. Kürdistan'ın tüm alanlarına yayılmış ve halkımızın derinliklerinde yer edinmiş ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında acze düşen Türk faşist rejimi ve onun borazanı durumundaki basın, nerede bir PKK sempatizanı var ise, Türk ordusunun oraya operasyon düzenleyebileceği, bunun yurt dışında da yapılabileceği ve yapılması gerektiğini iddia etmekte ve kendi toprakları üzerinde hiç kimseye vermediği hakkı, herkesin topraklarına kendisinin müdahale hakkını uluslararası hukuk ve faşist anayasa kurallarına aykırı bulmamaktadır. 21 Ağustos 1986 tarihli Hürriyet gazetesinde, faşizmin politik borazanı Coşkun Kırca, bu meşruiyeti şöyle izah etmeye çalışmaktadır: *"Bir devletin ülkesi üzerinde o devletin güvenlik kuvvetleriyle silahlı çatışmaya giren unsurlar sınırı geçmiş, bir komşu ülkeye kaçmış olabilirler. Şakilerin kaçtıkları ülke, bunların yakalanmaları veya imha edilmeleri için, saldırıya uğramış komşu devletle işbirliği yapamıyor veya yapmak istemiyor olabilir. Böyle bir durumda saldırıya uğramış devletin güvenlik kuvvetleri, şakileri kaçtıkları komşu devletin arazisinde takip, imha ve yakalama hakkına sahiptir. Şakileri kovalayan devletin, bu hakkını kullanabilmek için onların kaçtıkları komşu ülkeden peşin izin alması zorunluluğu da yoktur. Bu bir milletlerarası örf ve adet kuralıdır. Kaynağını meşru savunma ilkesinde bulur."*

"Böyle bir durumda savaş yoktur. Şu halde, Anayasanın 92. maddesinin ilk fıkrası gereğince TBMM'den savaş hali ilanını istemek sözkonusu olamaz." İşte Türk devletinin uluslararası hukuk ve kendi anayasası hususundaki mantığı böyle bir mantıktır. Öyle ki yabancı bir ülkenin topraklarına girmek için, TC hükümetinin ordusuna yetki vermesi yeterli görünmektedir. Bu anlayış "Sıcak takip kuralı" adı altında kanunlaşarak, yetki "valinin talebi ile ilgili komutana veriliyor." Bu kanun açıkça şunu gösteriyor; Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesi zorladıkça faşist Türk sömürgeciliği ulusal ve uluslararası hiçbir kanun ve kural tanımayacak, giderek tamamen kendisini resmi kanun ve kurallardan azlederek içerde ve dışarda vahşiliğini "milletlerarası örf ve adetlere" göre –aslında tamamen Kemalizmin örf ve adetlerine göre– yürütecektir. Bu, Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin ortaya çıkardığı bir gerçek ve tarihi olarak Türk burjuvazisinin M. Kemal'den, hatta Osmanlıcılık düşüncesinden devraldığı bir özelliktir.

Faşist borazan böyle bir kanunun(!) komşu devletler için oluşturduğu tehditle yetinmeyerek daha ileri gitmekte ve "Temizleme harekatı: Siyaset ve Strateji" başlığı altındaki yazısında, Suriye'yi, Bulgaristan'ı, FKÖ'nün marksist kanadına mensup kuruluşlarını, Çekoslovakya'yı ve Doğu Almanya'yı tehdit ederek Sovyetler Birliği'ne uzanmakta ve şöyle demektedir: *"Mevcut bütün işaretler Sovyetler Birliği'nin yurdumuzda istikrarı bozmak ve doğu illerimizi bizden ayırmak hedefinden vazgeçmediğini göstermektedir. Bu olgunun delillerini açık diplomasi planında ortaya koymak hiçbir sonuca götürmez. Gerçeğin istihbarat alanında ispatlanması ile diplomasi ve adalet planlarında kanıtlanması, birbirinden çok farklı kurallara uyar. Kaldı ki SSCB, Türkiye'yi açıkça karşısına almadıkça Türkiye de, kuzey komşusuyla doğrudan doğruya çekişme içine girmeyecektir. Ama Türkiye elbette gerçeğin farkındadır ve bunun gereğini yapacaktır."*

Tehditlerinin Suriye'ye yönelik bölümünde ise, *"Şam, Türkiye sınırını fiilen savunmasız bırakmış durumdadır. Şu halde, ya Suriye Türkiye'ye karşı faaliyet gösteren bölücü çete ve kuruluşları ülkesinden kovacaktır, ya Irak'ın iyi niyetle yaptığı gibi Türk sınırına komşu bölgelerinde silahlı kuvvetlerimizin temizleme harekatına girişmesine izin verecektir, ya da Türk silahlı kuvvetlerinin bu işi bir gün izinsiz yapmasına katlanacaktır... Vefasız Suriye şunu çok iyi bilmelidir ki, hem kuzeyinde, hem de güneybatısında ciddi bir uyuşmazlığa girerse Moskova'dan yardım alamayacaktır. Mesele, o vakit NATO ve Varşova Paktı uyuşmazlığı haline gelebilecektir. Birleşik Amerika'nın kendi müttefikleri lehinde ağırlık koymasının şartları da gerçekleşmiş olabilecektir."* Faşist Türk sömürgeciliğinin akıl danışmanı Coşkun Kırca, Kenan Evren'in sözcülüğünden başka bir şey yapmamaktadır. Sadece, Kenan Evren'in Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısındaki savaş stratejisini beyan etmekle içinde bulunduğu çıkmazın biricik yolu olarak savaşı bölgesel bir savaşa dönüştürerek, Amerika'yı yardıma çağırma yollarını göstermektedir. Bilindiği gibi Fransız sömürgeciliği de, Vietnam'da çıkmaza girdiğinde Amerika'yı imdada çağırmıştı. Aynı çıkmazı yaşayan faşist Türk sömürgeciliği de, şimdiden Amerika'yı savaşa çağırmanın planlarını yapmaktadır. Tabii ki bunu yaparken de tüm bölge halklarını, esasta tüm dünya halklarını ve özellikle Suriye şahsında Sovyetler Birliği'ni tehdit etmektedir.

Tehditlerin Libya lideri Kaddafi'ye uzanan ucu ise, şöyle; Türk basını Libya liderini, "haddini bilmezlikle ve çizmeyi aşmakla" suçlarken, "Türkiye hudutlarında devlet otoritesinin de kalmadığını" belirten ANAP Genel Başkan Yardımcısı Keçeciler, Libya'yı da içine alan tehditlerini şöyle savurmaktadır: *"Irak ve Suriye kendi toprakları üzerindeki terör mihraklarını kontrol etmekten acizdir. Türkiye elbetteki, silahlı kuvvetlerine karşı girişilen ve bir binbaşı ile 10 erin şehit olmasıyla sonuçlanan ve her geçen gün tırmanan olaylara Dışişlerinin notalarıyla cevap vermeyecekti. Yıllardır yazı yazdık, dikkatlerini çektik, bir netice alınamadı. Kaddafi, teröre arka çıkmasının bedelini ağır öder. Bugüne kadar Türkiye, Libya ile ilgili dostane münasebetler geliştirmiştir. Libya'dan beklediğimiz Türkiye'nin düşmanlarına arka çıkmamasıdır."* Aynı üslupla tehditi devam ettiren Tercüman gazetesi köşe yazarı Taha Akyol da, 22 Ağustos 1986 tarihli sayısında, "Kaddafi'nin Tutumu" başlıklı makalesinde, *"Kaddafi'ye söylemek istediğimiz şey, keskin sirkenin küpüne zarar vereceğini artık anlamış olması ve Türk dostluğunun kendisi için ne kadar elzem olduğunu şark duygusallığıyla değil, devlet adamlarına yakışan akıcılıkla bir kere daha düşünmesidir. Libyalı Albay'a bir Türk atasözünü de hatırlatalım: 'Sen dost kazanmaya bak, düşmanı anan da*

POLİTİKA'da

Temizleme harekâtı: Milletlerarası hukuk ve Anayasa açısında

YORUM

Prof. Fahir ARMAOĞLU

YÜZ VERDİK...

Türk Silâhlı Kuvvetleri'nin 15 Ağustos'ta, Irak'a kaçan bölücülere indirdiği ağır darbe, amacı bakımından çok başarılı olmuş görünüyor. Zira, öteden beriden çıkan çatlak sesler, bu operasyonun birçok kişinin keyfini kaçırdığını göstermektedir.

Temizleme harekâtı: Siyaset ve strateji

1500 özel görevli, PKK'cı avlayacak

"BALYOZ" TİMLER

Taha AKYOL

KADDAFİ'NİN TUTUMU

Irak ve Suriye, nasıl hizaya geldi?

Silahımız, su

Komşu ülkeye "mutabakatsız" girilebilecek

Eşkıya takibinde orduya tam yetki

Demiryoluna sabotaj girişimi

doğurur."

İşte, çeşitli kurum ve kuruluşların temsilcileriyle savrulan tehditlerin bir örneği de böyle. Daha İncirlik hava üssünü, Akdeniz karasularını sonuna kadar ABD emperyalizminin uçak ve gemilerine açık tutarak, Libya'ya saldırısında kolaylık sağlayan faşist Türk rejimi değilmiş gibi, bugün Libya ile varolan dostluk ilişkilerinden, ticaret anlaşmalarından bahsetmekte ve sadece kendilerinin ihtiyaç duyduğu, olumsuz tutumu takındıkları takdirde sakınca arzedecek bu anlaşmaları da Libya'ya karşı bir şantaj olarak kullanmaya çalışmaktadırlar.

Tabii ki, aynı tehditlerden İran da payını almamazlık edemezdi. 22 Ağustos 1986 tarihli Tercüman gazetesinin bir başka yazarı Fahir Armaoğlu, "Yüz Verdik" başlıklı yazısında, "*İran tarafından da bir rahatsızlık hissedilmektedir. İran'ın Kuzey Irak'ta faaliyet yürüten bölücülerle bağlantılı tutumu doğrudan doğruya Türkiye'nin güvenliğine yönelik olmayıp Irak'la yapmakta olduğu savaşın bir parçasını teşkil etmektedir. Irak'ın karşılaştığı her güçlüğün onun savaş gücünü zayıflatacağı umudu ile, İran, ya kendisi bu güçlükleri yaratmaya çalışmakta veya kendiliğinden ortaya çıkan güçlükleri desteklemektedir. Bu güçlüklerin şu veya bu şekilde ortadan kalkması ise, İran'ın hoşuna gitmemektedir. Ama, ne var ki, Başbakanın da söylediği gibi, Türkiye'nin güvenliği her şeyin üstündedir.*"

Bilindiği gibi, faşist Türk yönetiminin İran'la olan ilişkilerindeki olumsuzluklar salt bugün ortaya çıkmamış ve esasta savurduğu tehditlerde, 12 Ağustos olayı nedeniyle 15 Ağustos 1986'daki hava saldırılarıyla sınırlı değildir. Her şeyden önce, faşist Şah rejiminin yıkıldığı ve Humeyni önderliğindeki yönetimin işbaşına geldiği günden beri, hatta gelmeden önce, Türkiye Şah kaçkınlarının yığıldığı bir alan olmuştu. Faşist Türk yönetimi o günden beri bu artıkları barındırmış, eğitmiş, silahlandırmış ve İran'a yönelik her türlü faaliyetlerine destek olmuş ve bugün hala olmaktadır. Ayrıca, Irak rejimini her alanda sonuna kadar desteklemekte ve altı yıldır süren savaşta, Irak rejiminin zayıflık gösterdiği her an ya diplomatik görüşmeler, ya "arabuluculuk" safsataları, ya "Mahdut amaçlı harekat"lar, ya da doğrudan tehdit yöntemleriyle Irak rejimine arka çıkmaktadır. Ancak kendisi sıkıştığı her an İran rejiminden yardım istemekte, onu da kendisi gibi davranmaya zorlamakta, İran toprakları üzerinde Türk birliklerinin operasyon düzenlemesini istemektedir. Kendi ulusal egemenliğine son derece düşkün olduğunu söyleyen faşist Türk rejimi, başka halkların ulusal haklarını hiçe saymakta ve ne tuhaftır ki, bu halkların başındaki yönetimlerden tamamen ulusal egemenliklerinden feragat etmelerini istemektedir. Bunu yapmadıkları yerde de kimine "küstah", kimine "haddini bilmez", kimine "vefasız", kimine "şaşkın" demekte ve her türlü küfürden sonra her türlü tehditi savurmaktadır. Doğrusu böyle bir rejime dünyada rastlamak pek mümkün olmazsa gerek. Sık sık bir İsrail rejiminin, G. Afrika rejiminin saldırganlığından bahsedilir ama, herhalde bu dünyaca meşhur faşist yönetimler de, faşist Türk rejimi karşısında parmaklarını ısırmakta ve kendi faşist burjuvaları adına, Türkiye'deki sınıfdaşlarının yaptıklarından dolayı azıcık sıkılmaktadırlar.

Faşist Türk sömürgeciliği, siyasal tükenişinin bir ifadesi olan tehditlerini sadece sıraladığımız bu güçlerle sınırlı kılmamakta, adeta bireylere ve değişik örgütlere kadar her tarafa yöneltmektedir. Bunun esası ise içerde sürdürülmektedir. 20 Ağustos 1986 tarihli Cumhuriyet gazetesinde, başka bir faşist borazan olan Hasan Cemal "Güneydoğu" başlıklı makalesinde, "*Ayrılıkçı teröristler ve arkalarındaki güçler şunu iyi bilmelidirler: Ne 'Milli Misak' sınırlarını değiştirmeye kimsenin gücü yeter, ne de bu eylemler tepkisiz kalır. Askerimize pusu kurabilenler cezasız kalmayacaktır. Bu nokta hiçbir zaman akıldan çıkarılmamalıdır. Tarihsel bilince sahip olanların başka türlü düşünmeleri olanaksızdır*" deyip, atalarının tarihi barbarlığına davetiye çıkarmakta ve halkımızı "tarihsel bilinç"le direnişinden vazgeçmeye çağırmakta, aksi halde tarihte sayısız defa yaptıkları alçaklıklarını birçok defa daha yaparak halkımızı kıyımdan geçirecekleri tehdidini savurmaktadır. Ayrıca, aynı sınıftan faşist bir kalemşör de, Güney Kürdistan'a yönelik hava saldırısının "Küçük bir nüve, küçük bir başlangıç" olduğunu söylemektedir. Kuşkusuz tüm bu faşist tehditler tarihten beri yüzlerce defa savrulmuş, halkımızın her başkaldırışında, bu doğrultuda sömürgeci uygulamalar olmuş, her defasında yüzbinlerce insanımız kıyımdan geçirilmiş ve neticede sömürgecilik günümüze kadar egemenliğini sürdürmüştür. Sözkonusu faşist borazanlar sadece atalarının tarihsel barbarlıklarını itiraf etmekte ve bugün de aynı barbarlar olduklarını beyan etmektedirler.

Şunu hemen peşinen belirtelim ki, hiç kimse halkımız kadar Türk sömürgeci barbarlığının bilincinde olamaz, halkımızın bu konudaki "tarihsel bilinci" çok güçlüdür. Analarımız, bu barbarlığı, çok yaygın bir şekilde türkülere, ağıtlara, destanlara, fıkralara, hikayelere vb. mümkün olan her yere işlemişler. İşlemişler ve çocuklarını bu ninnilerle bir gün bu barbarlardan intikam almak üzere büyütmüşler. Nitekim en modern bir tarzda bu hesap günü gelip çatmış bulunmaktadır. Gün artık eski gün değildir, "tarihsel bilinç" Türk sömürgeciliğinin çöküşünü, tükenmişliğini günbegün, saatbesaat hızlandırmakta ve bu herkesin gözü önünde cereyan etmektedir. Halkımız son derece güçlü bir önderliğe kavuşmuş bulunmakta ve Partimiz önderliğinde her gün artan bir yoğunlukla "Ya istiklal ya ölüm" sloganlarını haykırmakta ve bu doğrultuda savaşmaktadır. "Tarihsel bilinç" sadece, her türlü barbarlığa rağmen, faşist Türk sömürgeciliğinin hızla çöküşe yuvarlandığını ve er ya da geç yerle bir olacağını göstermektedir.

Sömürgecilik, tarihten beri halkımızın soyulup soğana çevrilmesinde, her başkaldırış döneminde yüzbinlercesinin kılıçtan geçirilmesinde, tank ve toplara hedef edilmesinde, yardımcı kuvvet olarak kullandığı yerel gericilik de bugün faşist Türk sömürgeciliğine güçlü bir dayanak olmaktan çıkmıştır. Denebilir ki eski isyanların bastırılmasında, sömürgeciliğin barbar ordularından çok daha fazla rol üstlenen bu ihanet odakları da, bugün halkımızın tarihi hesaplaşma kararının hezimetine uğramaktan kurtulamamakta ve eskisi gibi efendilerine hizmet edemez duruma gelmiş bulunmaktadırlar. Günümüze kadar, kimisinin tarihsel ihanetinden yararlanarak, kimisini zorla, tehditle ihanete sürükleyerek saflarına alıp halkımıza karşı savaştırdığı bu güruh, bugün artan devrim otoritesi, halkımızın kabaran kini karşısında tek tek ya teslim olmakta, ya da imha olup gitmektedirler. Daha önce, Krüdistan'da esasen bu feodal beylere, şeyhlere, ağalara dayanan Türk siyaseti bugün bu noktada da müthiş bir tükenişi yaşayarak, Kürdistan dağlarında zavallı Türk mehmetçiği desteksiz bırakılmaktadır. Bu durumu meşhur Türk basınının bazı başlıklarından aktaralım: "*Teröristler Lice ve Hazroda iki köy basarak iki bekçinin silah ve telsizlerini aldılar.*" (4 Ağustos 1986, Milliyet) "*Bingöl'de itirafçının* (siz ihanetçinin diye okuyun) *evi basıldı: 2 ölü, 7 yaralı.*" (21 Temmuz 1986, Milliyet) "*Şemdinli'de eve saldırı: Teöristler roketle ateş açtı: 2 ölü, 4 yaralı.*" (9 Temmuz 1986, Cumhuriyet) "*Bölücü çetelerin son iki aydaki eylem bilançosu: 23 cinayet.*" (1 Ağustos 1986, Milliyet) Aynı tarihli, aynı gazete, "*Uludere'nin Ortabağ nahiyesinde 3 kişi öldürüldü, 2 kişi yaralandı. Şırnak'ın Geçitboyu köyünde 6 kişi öldürüldü. Eruh'un Görmeç köyünde 3 kişi öldürüldü. Siirt merkeze bağlı Dere köyünde 3 milis öldürüldü. Şemdinli'nin Bağlar köyünde 2 kişi kaçırıldı. Önceki gün ise Siirt ve Hakkari'nin ilçelerinde 6 kişi kaçırılarak ödürüldü. PKK Siirt'te 6 can aldı. Bu kez de bir baba oğul, hainler yine adam kaçırdı. Bölücüler harmanda çiftçileri taradı: 3 ölü (Siirt- Meşelidere köyü).*"

Kuşkusuz tüm bunlar, çeşitli biçimlerde doğru, HRK savaşçılarının gerçekleştirdiği ve sahip çıktığı eylemlerdir. HRK güçleri ihanete prim vermiyor, ihaneti Kürdistan topraklarında bir daha yeşermemek üzere kökünden kazıyor. Evet, kimisini tehditle caydırıyor, kimisini halk adına cezalandırıyor, kimisini kaçırarak ıslah ediyor, kimisiyle anlaşarak devletten aldığı silahlarıyla birlikte saflarına alıyor, kimisini örgütleyerek bizzat düşmandan aldıkları silahlarla düşmana yöneltiyor vs. İhanetin tasfiyesi ve faşist Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'da dayanaksız bırakılması için her türlü meşru yol ve yöntemi deniyor ve başarılı da oluyor. HRK güçlerinin bu başarısını artık sömürgecilik de kabul etmemezlik edemiyor ve günlük olarak Kürdistan'ın birçok yerinde gerçekleştirilen bu eylem türlerinden birini 23 Ağustos 1986 tarihli Milliyet gazetesinde, "5 köy korucusu tutuklandı" başlığı altında şöyle itiraf ediyor: "*Mardin'in Nusaybin ilçesinde bir köye gelen PKK militanlarını öperek karşılayan ve ellerindeki silahları militanlara veren 5 köy korucusu mahkemece tutuklandı. Heybetli köyüne gece geç saatlerde gelen bölücü PKK militanları, köylüleri köy meydanında toplayarak propaganda yaptılar. Köylülerin verdiği ifadeye göre, militanların bu eylemine seyirci kalan köy korucuları sabaha karşı ellerindeki G-1 piyade tüfeklerini mermileri ile birlikte militanlara verdiler.*" Açık ki bu türden eylemler sadece bunlar değil, basına yansıtmamak için özen gösterilen veya basının yazmadığı yüzlerce eylem bulunmaktadır. Bunlar önemli oranda Parti yayınlarımıza yansımış bulunmaktadır. Ayrıca silahlarını gönüllü olarak HRK savaşçılarına teslim edenler de sadece Nusaybin'deki 5 köy korucusu değil; sadece Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde silahlarını devrimcilere gönüllü verenlerin sayısı yüzü aşkındır. Tüm bunlar faşist Türk sömürgecilerinin temellerini üzerinde şekillendirdiği tarihi barbarlık ve ihanet siyasetinin Kürdistan'da yerle bir edilmiş olmasından başka bir şeyi izah etmemektedir.

En yaygın bir tarzda 1985 baharında oluşturulan ve yine aynı yılın sonbaharında çözülmeye yüz tutan ajan-milisçilik bir buçuk yıllık bir süredir HRK savaşçıları ve halkımızın sürdürdüğü görkemli direniş karşısında dayanamamış, bin parçaya bölünmüş, neticede halkımızın öfkesi karşısında ezilmiş, teslim olmuştur. Bugün geriye kalan artıkları da ya savaşmamakta, ya da kaçma veya teslim olma yollarını aramaktadırlar. Nitekim bundan kaptığı telaşla faşist Türk sömürgeciliği, sadece Kürdistan'daki siyasal tükenişinin bir iflası değil, aynı zamanda Türk ordusunun iflasını da ifade eden hava saldırısını düzenlemiş ve hiçbir yöntemle durduramadığı, önüne geçemediği direniş mücadelesini, halkımızı katliamdan geçirmek ve imha etmekle durdurmaya çalışmıştır. Halkımızdan tamamen teşhir ve tecrit olmuş bir gücün Kürdistan'da yaşayamayacağını, Kürdistan'ın kendisine zindan olacağını çok iyi bilen faşist sömürgecilik, bu nedenle can havline düşmüş bir vahşi hayvan edasıyla rastgele sağ sola saldırmış, tamamı sivil yerleşim yerleri olan bir yığın köye hava saldırılarında bulunmuştur.

Yine bu siyasal tükenişin bir ifadesi ve Kürdistan'da dayanaksız kalmanın bir sonucu olarak alınan çaresiz tedbirlerden bir tanesini Hürriyet gazetesinin 12 Ağustos 1986 tarihli sayısından aktaralım: Gazete, "1500 görevli PKK'cı avlayacak 'Balyoz' Timler" başlığı altında şunları aktarıyor: "*Doğu ve güneydoğudaki özel timlerin sayısı, ara seçimden sonra 1500'e yükseltilecek. Bu sayı ilerde 3000'e kadar çıkacak, Timler daha etkin duruma getirilecek... Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'da 'Anti-terör timi' diye adlandırılan ve her türlü gerilla faaliyetine karşı eğitilen ekiplerin bir benzeri de Türkiye'de oluşturuluyor. Doğu ve güneydoğuda görev yapan Özel harekat timleri özel olarak eğitiliyor... İçişleri Bakanlığı'nda 'Anti-terör Daire Başkanlığı' kuruldu... Almanya'da eğitim görmüş ve bu konuda uzmanlaşmış kişilerce eğitilen tim mensupları, ayrıca güvenlik kuvvetlerinde teröre karşı uzmanlaşmış kişilerden de ders alıyorlar. En az 1,80 metre boyunda olan tim mensupları yurdun çeşitli yerlerinde eğitim merkezlerinde yetiştiriliyorlar... Ayrıca ABD'den ithal edilen 750 adet Colt M-16, A-2 tipi tüfek de bu time verildi.. Landrover tipi ciplerin bir bölümü de bu timlerin emrine tahsis edildi.*" İşte, faşist sömürgeciliğinin ismine "Balyoz" dediği bu timlerin oluşturulması da, aynı tükenişi izah eden başka bir örnektir. Daha önce Kürdistan'daki feodal-aşiretçi gerici güçlere dayanarak sadece Siirt ve Hakkari'de örgütlediği ve sayısı 25 bini aşan "Doğunun keskin nişancıları" iflas etmiş olacak ki, bugün bizzat kendi polisinden boyu en az 1,80 metre(!) olanları "Balyoz" timler adı altında örgütlendirerek piyasaya sürmektedir. Üstelik Amerika ve Avrupa deneylerine ve tekniğine dayanarak örgütlemektedir. Hemen söyleyelim ki, tüm bunlar nafile olmaktan başka bir şey değildir.

Sanıyoruz biraz daha fazla deneyim ve tecrübeli olmasından dolayıdır ki en akıllı bir tarzda, ama buna rağmen doğal olarak en karamsar olan, fakat buna rağmen en somut konuşan zat İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'tur. Kendisi de daha fazla savaşmadan yenilgiyi kabul etmek istememekle birlikte, Türk devletinin naçar durumunu da açıkça ortaya koymaktadır. Her ne kadar inanmadığı halde, zaten posası çıkmış bazı tedbirleri uygulamaya koymaya çalışıyorsa da, peşinen bu tedbirlerin fazla iş yapamayacağını da kabul ediyor. Tedbirlerden bazıları şunlardır: "Köyler telsizle donatılıyor" başlığı altında köylülere 180 bin lira karşılığında verilen telsizle köyün güvenliğinin sağlandığı söyleniyor. "*Doğuda kıskaç operasyonu, bölücü çetelerin yuvaları temizleniyor.*" Köylerin 2/3'nün adı değiştiriliyor, Mardin'de adı değişmeyen köy kalmıyor. "Sınır aydınlatma tedbirleri devam ediyor" vs. Bilindiği gibi tüm bu tedbirler 15 Ağustos 1984'ten beri çok yaygın bir biçimde başvurulan ve iki seneyi aşkın bir süredir aralıksız devam ettirilen, ama hiçbirisi, hiçbir zaman istenen sonucu vermemiş, neticede iflas etmiş tedbirlerdir.

Yukarıda da değindiğimiz gibi İçişleri Bakanı da bu durumu bildiği için atalarının yüzyıllardan beri, en rahat koşullarda uyguladıkları, bunun için eğitim kurumları açtıkları, teknik eleman seferber ettikleri; ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel her türlü tedbiri ne pahasına olursa olsun aldıkları, milyarlarca lira para harcadıkları ve buna yüzlerce yıllık fırsat buldukları halde başaramadıkları bir tedbir önermekte ve Amerika'yı yeniden keşfetmiş gibi "kafaları değişmeli" demekte. Akbulut devamla, "*Bölücü çetelerin faaliyetlerinin sadece polisiye tedbirlerle önlenmesinin mümkün olmadığını, bölücülüğün önlenmesi, hem dış güçlerin, hem de onların aleti olanların kafa yapılarının değişmesine bağlıdır*"diyor. Açık ki en akılcıl gibi görünen bu tedbir de asırlar boyu uygulandığı halde fazla bir başarı sağlamadığına göre bundan sonra, ne bunu uygulamanın imkanı vardır, ne de Türk devleti böyle bir şansa sahiptir. Kenan Evren, daha 1983'te Diyarbakır'daki bir konuşmasında, bugün Akbulut'un kafasını kurcalayan soruya şöyle cevap vermişti: "*Bazıları var ki kafalarını kırsan ideolojilerinden vazgeçmezler.*" O halde Akbulut'un düşündüğü bu tedbir de çaresizliğin bir ifadesinin düşüncedeki yansısından başka bir şey olamaz. Eskiden basit düşünce kırıntılarıyla isyana kalkan insanlarımızın kafalarını değiştirmek Akbulut'un ataları için fazla zor bir iş değildi. Ancak halkımız PKK gibi bağımsızlık ve özgürlüğü hedefleyen ideolojik, politik bir güç tarafından yönlendirilmekte ve halkımız böyle bir ideolojik, politik zırhla donanmış bulunmaktadır.

Devamı Syf: 23'te

PKK'NIN İLK EYLEMİ

Köylüleri tarayan koruyucu tutuklandı

Şemdinli'de eve saldırı
Teröristler roketle ateş açtı: 2 ölü, 4 yaralı

İtirafçı Hidayet Bozyiğit

Eşkıya, 2 can daha aldı

Güneydoğu

TÜRK DIŞ POLİTİKASINDAKİ İFLAS VE KUKM'NİN ARTAN ULUSLARARASI ROLÜ

Baştarafı Syf: 1'de

lişme üzerinde KUKM'nin oynadığı rolün giderek belirginleşmesi ise, sömürgeci egemenlerin bazı deneyimli akıl hocalarının, yöneticileri, gözlerindeki at gözlüklerini bir yana iterek soruna daha objektif yaklaşıp köklü çözümler arama doğrultusunda ikna çabalarına hız vermelerine neden olmaktadır.

Özellikle son dönemlerde yapılan birtakım geziler sırasında içinde bulunduğu çıkmaz iyice gözler önüne serilen Türk dış politikasının bugünkü durumuna geçmeden önce bu politikanın geçmişten beri taşıdığı karakterin temel bazı özelliklerine değinmek yararlı olacaktır.

Türk Dış Politikasına Yön Veren Temel Özellikler

Ülkelerin dış politikaları kendilerinin içinde bulunduğu durumun bir aynasıdır. Bir ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, politik egemen güçlerinin konumu o ülkenin uluslararası konjüktür içindeki yeriyle birleşerek dış politikasının ana karakterini şekillendirir. Bu açıdan, bir ülke içerde ne kadar güçlü ve uluslararası arenada ne kadar ağırlık sahibi ise dış politikasında da o oranda güçlüdür. Ve elbetteki, bir ülke kendi bağımsızlığına ne ölçüde sahipse dış politikasında da o ölçüde onurlu ve tutarlıdır.

Bu belirlemeler ışığında bakıldığında, Türk dış politikasının geçmişten beri kendi egemen sınıflarının çağdışı, çapulcu ve bağımlı karakterlerine bağlı olarak onursuz, tutarsız ve silik bir yapı arzettiği görülecektir. Bu politikaya damgasını vuran temel özellik fırsatçılık ve riyakarlıktır. Bir gün belli bir durum gösterirken bir süre sonra bundan çok daha farklı bir duruma bürünebilir. Deyim yerindeyse, rüzgar hangi yönden esiyorsa ona göre yön değiştirir. Bu durumun daha iyi anlaşılabilmesi için, Türkiye'nin II. Dünya Savaşı sırasında güttüğü politikayı kısaca anımsatmak yetecektir. TC'nin çeşitli hesaplar ve ayakoyunları sonucu II. Dünya Savaşına fiilen katılmadığı biliniyor. Türk burjuvazisi savaş yıllarını kendi palazlanması için çok önemli bir fırsat olarak görüp değerlendirmiştir. İşçiler günde 18-22 saate varan süreler boyunca kıyasıya çalıştırılmış; alınterleri neredeyse son kuruşuna dek gaspedilmiş; köylülerin ürünlerine, tahıl başta olmak üzere, el konulmuş; halk kitleleri açlık ve yoksulluğa mahkum edilerek mevcut gıda maddeleri savaşta ihtiyaç duyulan birçok hammaddeyle birlikte faşist Hitler Almanyası'na pazarlanmıştır. Böylece genç Türk burjuvazisi bir yandan savaşın ortaya çıkardığı koşullardan alabildiğine yararlanarak kendisini güçlendirmenin yolunu bulurken, diğer yandan da aslında bütün ruhuyla yanında olduğu Hitler Almanyası'nı –resmi olarak savaş dışında kalmasına rağmen– hammadde ve gıda takviyesi yoluyla sonuna kadar desteklemiştir. Ancak, ne zamanki Hitler orduları Sovyet Kızıl Ordusu karşısında hezimete uğramış ve savaşın kaderi artık belli olmuşsa TC işte o noktada tam da kendi karakterine yakışır bir tutum içine girmiştir. Daha bir gün öncesine kadar ticaret yoluyla da olsa desteklediği Almanya'ya sırt dönerek, savaş sonrası ganimetten biraz pay alma umuduyla, savaşın bitiminden bir gün önce Hitler Almanyası'na resmen savaş ilan etmiştir.

Evet, bu örnek bile tek başına Türk dış politikasının temelinde yatan fırsatçılığı, çapul hırsını ve güvenilmezliği ortaya koymaya yeterlidir.

Türk dış politikasının en temel özelliklerinden birisi, Türkiye'nin stratejik konumunun pazarlık konusu yapılması üzerinde varlık bulmasıdır. Öyle ki, birçok ülke diplomasi alanında son derece ince ve usta politikalarla amaçlarına ulaşabilmek için çaba sarfederken, Türk dış politikasında çoğu zaman böylesi ince ve usta politikalar üzerinde kafa yorma gereği fazla duyulmaz. Alışılagelmiş ve oldukça da etkili olan bir koz vardır nasılsa: "Arsamızın değeri." Evet, burjuva köşe yazarlarının da zaman zaman aynı deyimi kullanarak ortaya koymak zorunda kaldıkları gerçek budur.

TC'nin dış politika alanında sergilediği belli başlı özelliklerden bir diğeri, iki sistem arasında yaşanan çelişkilerden usta bir cambaz misali yararlanmasıdır. Coğrafik konumu gereği hem sosyalizm güçleri ve hem de emperyalizm açısından önem taşıyan ve üzerinde ısrarla durulan Türkiye bu durumu her zaman çeşitli çıkarlar elde etmede bir koz olarak kullanmıştır. Emperyalist-kapitalist sistem içinde yer alan ve bu sistemin ileri bir karakolu rolünü de üstlenen Türkiye dış politika konusunda her zaman sosyalist ülkelerle de bir ilişki kapısı bırakarak her iki sistem arasında rahatça manevra yapabilme şartlarını yaratmıştır. Her yönüyle emperyalizme bağımlı olan ve onun politikalarının bir uzantısı haline gelen Türkiye, sosyalizm güçleri ile temelinde ekonomik çıkarlar da yatsa bir ölçüde ilişkide olmasını her zaman bir bağımsızlık işareti olarak adlandırmış; burjuva kalemşörler bu durumu "Bağımsız Türkiye'nin bağımsız dış politikası" olarak yansıtmaya özen göstermişlerdir. Ancak, emperyalizme göbekten bağımlı ve uydu karakterde olan Türkiye'nin bu "bağımsızlığı", "arsanın değeri"ni kullanarak her iki sistemden de daha çok taviz koparmak için ayakoyunlarına başvurma "bağımsızlığı"ndan öte bir bağımsızlık değildir.

ABD ve SSCB'de somutlaşan kapitalizm ile sosyalizm arasındaki çelişkileri kendi çıkarlarını savunmada ve tavizler koparmada bir koz olarak kullanan ve bunu yaparken de gücünü dış politikasının ustalığından değil, dünya coğrafyası içindeki stratejik konumundan alan TC, aynı şekilde Batı ile Doğu arasındaki çelişkilerden de yararlanmaya çalışmaktadır. Bir yandan Batı dünyasına kabul edilmek için akla gelebilecek her yolu dener ve kendisini Batılı bir ülke olarak göstermeye çalışırken, diğer yandan da, özellikle cunta sonrası dönemde, Doğudaki islam dünyası içinde daha etkin bir yer edinme çabasını yoğunlaştırmakta; sık sık, "islam kardeşliği ve kader birliği"nden dem vurarak Ortadoğu ülkeleri ile arasındaki bağları güçlendirmeye çalışmaktadır. Şüphesiz ki, altında bazı ekonomik çıkarlar da yatsa, bu politika esas olarak emperyalizmin Türkiye'ye Ortadoğu'da oynaması için yüklediği jandarmalık rolünden kaynaklanıyor. Geçmişten beri, "tek yönlü değil, çok yönlü ilişkileri" diplomasisinin temel kuralı haline getiren Türk sömürgecileri emperyalizmin kendilerine yüklediği rolün de bu politikaları ile çakışması üzerine Ortadoğu'da etkinlik kurma çabalarını artırmış ama, Batı dünyası ile ilişkilerini daha da ileriye götürme çabalarından da geriye durmamıştır. Esasında bu ikili ilişkileri karşılıklı tavizler koparmada canalıcı önemde gördüğü için de bunlara dört elle sarılmıştır.

Yukarıda belirttiğimiz özelliklerin yanısıra Türk dış politikasını emperyalizmin genel politikasından ayrı düşünmek de olası değildir. Her ne kadar zaman zaman ABD ve Avrupalı emperyalistler ile arada bazı anlaşmazlıklar varmış gibi görüntüler yaratılmaya çalışılsa da bunlar özünde birbirinden daha çok taviz koparmak için didişmekten öteye anlam taşımamaktadır. Ama sosyalist ülkeler ve ilerici ülke yönetimlerine, ulusal kurtuluş hareketleri ve ilerici güçlere karşı temel politikalarda tam bir mutabakat vardır ve bu konuda Türk dış politikası emperyalist politikanın güdümündedir.

Cunta Sonrası Türk Dış Politikası ve Derinleşen Bunalım

Faşist Türk cuntasının işbaşına gelişinden bu yana geçen altı yılı aşkın süre, her alanda olduğu gibi dış politika alanında da eldeki mevcut olanakların sonuna kadar kullanılıp tüketildiği bir süre oldu. Türk burjuvazisi tarihinin son dönemlerini yaşadığının ve ömrünü biraz daha uzatabilmek için bütün hünerlerini ortaya koyması gerektiğinin bilincinde olarak bu süre boyunca dış politika alanında da elinde ne kadar olanak varsa hepsini seferber etti, diplomasisinin bütün inceliklerini ortaya döktü.

Cunta sonrası dönemde de mevcut Türk dış politikasının yukarıda değindiğimiz özellikleri bütün yönleriyle ortaya konuldu. Hatta bu uygulama Türkiye tarihinde bugüne kadar ulaşılabilmiş sınırları sonuna kadar zorlayarak, elde edilebilecek olanın azamisine ulaşma amacıyla gerçekleştirildi. "Arsanın vazgeçilmezliği" olgusu özellikle emperyalist güçlerden alınacak daha köklü ve kalıcı tavizler için yoğunca vurgulandı; sistemin kaderinde Türkiye'nin sahip olduğu rol tüm açıklığıyla ortaya konularak üstlenilen misyonu hayata geçirmedeki kararlılık gösterildi ve karşılığında ödenecek ücret artırılmaya çalışıldı. Özellikle ekonomik alanda daha çok çıkar elde ederek çöken devleti kurtarmak için dünyanın gidilmedik tek bir köşesi bırakılmadı. Cumhurbaşkanından başbakanına, dışişleri bakanlarından sanayicilerine kadar bütün bir sistem temsilcileri, "dünya kazan biz kepçe" misali, elde edilecek bir kırıntı için dolaşıp durdular. Sosyalist ülkelerden emperyalist ülkelere, Batılı kapitalist ülkelerden Ortadoğu'nun müslüman ülkelerine kadar yüz sürülmedik kapı bırakılmadı. Peki, bütün bu çalışmalar sonunda bugün ulaşılan durum nedir? Sorunlara çözüm bulunabilmiş, Türk dış politikası başarılı olabilmiş midir? Bu sorunun yanıtını vermek için her şeyden önce, cunta sonrası dönemde de başvurulan "her sistem ve herkesle ilişkide olma, hepsinden yararlanma" politikasının günümüz siyasal koşullarında ne ölçüde başarılı olabileceğine bakmak gerekiyor.

Hatırlanacağı üzere, faşist cunta iktidarı gaspeder etmez, diğer askeri darbelerden farklı olduğu, demokratik bir öz taşıdığı imajını yaratmak için ilk elden sosyalist ülkelere geziler düzenlemişti. Cunta başı Kenan Evren her konuda bir karikatürünü çizdiği M. Kemal'i bu konuda da kendisine örnek alıp sosyalist ülkelerle iyi ilişkiler içinde olmak istediği mesajını iletmiş; ABD emperyalizminin kuklası olduğu gerçeğini gölgelemeye çalışmıştı. Ama zaman geçtikçe ABD ile ilişkilerin boyutları da her alanda kendisini ortaya koymaya başlamış, hiç kimseye inandırıcı gelmeyen maskeler ardındaki gerçek yüz ve yüklenilen misyonlar bir bir ortaya serilmeye başlanmıştı. Aynı şey, Batı ile Doğu arasındaki çelişkiler noktasında da giderek belirginleşmeye başlamıştı. Ekonomik sorunlarını çözümleme konusunda Ortadoğu'ya yaptığı ihracata büyük önem veren ve bu yüzden de bu alandaki ülkelerle ilişkilerini artırmaya özen gösteren cunta, Türkiye'nin Ortadoğu ülkelerine daha yakın olduğu imajını yaratmaya çalışmış, siyasal sorunlarda bu alanda daha çok söz sahibi olmak için bu alandaki uluslararası konferanslar ve toplantılarda aktif roller üstlenmişti. Ama diğer yandan da Batı dünyasıyla daha çok bütünleşmek için elinden geleni yapmış; yalnızca askeri ve siyasal bütünleşme değil, ekonomik bütünleşme için de Avrupa'ya başvurularını artırmaya başlamıştı. Bu ikili oynama yalnızca sistemler ve bölgeler arası sorunlarda değil, yerel sorunlarda da kendisini ortaya koymaya devam etmektedir. Örneğin, İran ile Irak arasındaki savaştan kendi çıkarları için alabildiğine yararlanan TC'nin el altından Irak'ı desteklerken görünüşte tarafsız bir politika yürütüyor gibi görünmesi İran'ı giderek daha çok tepki göstermeye zorlamaktadır. Hem İran ve hem de Irak Türkiye'yi bu ikiyüzlü politikaya son vererek açık tercih yapmaya zorlamaktadır. Aynı şey Batı ile Doğu arasında bir yer alma, bir köprü olma politikasında da pürüzler doğurmaktadır. Türkiye'nin Ortadoğu ülkeleri ile artan ilişkileri Avrupalı dostlarını zaman zaman özellikle ekonomik çıkarlar noktasında da hoşnutsuzluğa iterken, Ortadoğu ülkelerinin çoğu da zaten başından beri sahtekarca 'bulduklari' bu Ortadoğu'ya yakın görünme çabasını ciddiye almamakta, Türkiye'yi Avrupa emperyalizminin Ortadoğu'daki eli olarak nitelendirmektedir. Faşist Türk devleti ile ekonomik alanda ilişkilerini sürdürseler de yoğunlaştırmaya çalışsalar da, siyasal alanda onun emperyalizme sunduğu destek konusunda sosyalist ülkelerde de dolaylı biçimlerde yansıyan hoşnutsuzluklar vardır. Cunta Başbakanı Özal'ın Sovyetler Birliği'ne yaptığı gezi sırasında Gorbaçov'un kendisi ile görüşmemesi bu konuda anlamlı bir siyasal mesaj olarak nitelendirilmektedir. Diğer taraftan, emperyalizm de Türkiye'yi kendisiyle daha çok bütünleşmesi ve tüm isteklerine daha açıkça boyun eğmesi noktasında zorlamaktadır. Türkiye ise bunun için daha çok taviz koparmaya çalışmakta ve bu durum emperyalizmle ilişkilerde çok ciddi boyutlarda olmasa da bazı sorunlara yol açmaktadır. Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEİA) konusunda son dönemlerde çıkan sorunlar buna bir örnektir. Ancak bu noktada şunu da belirtelim ki, ABD TC'nin bu konudaki kaprislerine en küçük bir değer vermemekte, eninde sonunda yola geleceğine duyduğu güvenle taleplerine kulaklarını tıkamaktadır. Bu da TC'nin kendi nezdinde ne kadar ucuz bir uşak olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır. TC, iplerini emperyalizme bir kez öylesine kaptırmıştır ki, "arsasının değeri" bile ucuzca satın alınmasına engel olamamaktadır.

Kısacası; gelinen aşamada Türk dış politikası tam bir çıkmaz içerisindedir. Türk sömürgecilerinin her ipte oynama politikası tıkanmış; önemli sorunlar doğuran bir kördüğüme dönüşmüştür. İlişkide bulunduğu tüm çevreler TC'yi politikalarında açık olmaya, kozlarını açıkça ortaya koymaya zorlamaktadır. Bölgede ve dünyada giderek keskinleşen çelişkiler, geçmişte birtakım başarılı sonuçlar vermiş olsa da, TC'nin bu herkesle ilişkide olma politikasını günümüzde artık uygulanamaz noktaya getirmiş bulunmaktadır. Aslında hizmet ettiği çevreler çok açık olmasına ve bunlar bilinmesine rağmen karşılıklı çıkarlar nedeniyle bazı güçlerce göz yumulan bu politikaya daha fazla göz yumma koşulları kalmamıştır. İşte TC'yi dış politika alanında bir bunalımın eşiğine getiren bu zorlamadır. Bugüne kadar onunla ilişkide olan birçok ülke çeşitli hoşnutsuzluklar göstererek TC'yi açık tavır almaya çağırmaktadır. Türk devleti bugüne kadarki dış politikası ile önemli oranda güven yitirmiş; giderek yalnızlığa itilmiştir. Komşusu olduğu bütün ülkelerle, Bulgaristan'dan Yunanistan'a, Suriye'den İran'a kadar çeşitli sorunlar vardır ve bu sorunlar giderek derinleşmektedir. Dış ilişkiler konusunda geçmişte varolan bazı küçük pürüzlerin giderildiği Batı Avrupa ülkeleri ile ilişkiler dışındaki tüm ilişkilerde gerileme ve bunalım vardır. Bu durumu "Güneş" gazetesindeki bir yorumunda İsmail Cem şöyle dile getiriyor: *"Görüldüğü kadarıyla dış ilişkilerimizde sadece Batı Avrupa ve Ortak Pazar yönünde olumlu işaretler vardır... Dış siyasette yalnızlaşmak da, komşu ilişkilerinde tatsızlık da, olumlu işaretler değildir."* (Aktaran Hürriyet, 21 Ağustos 1986)

Evet, Türkiye dış ilişkilerinde giderek yalnızlığa itilmektedir. Gericiliğin en has sözcülerinden Ergun Göze'nin derin bir hayıflanma ile, *"Aslında, Türkiye dışişleri meseleleri hep küçük çapta, küçük taktikler olarak ele almaktadır. Asla yeni şartlara uygun bir diplomasi stratejisi ve savunma konsepti takip etmemektedir."* (Tercüman, 2 Eylül 1986) diye dile getirdiği küçük çıkarlar peşinde koşma, ayakoyunları ve riyakarlık Türk devletine karşı giderek

daha güvensiz yaklaşılmasına neden olmuştur. Ve bugün artık Türk sömürgeci yetkilileri de açıkça görmektedirler ki, "Avrupa'nın vazgeçemediği, Ortadoğu politikalarında ağırlık sahibi güvenilir Türkiye" imajı boş bir hayalden öte bir şey değildir. Türkiye bir kukladır; ve hem de çok ucuza oynatılan bir kukla. Sovyetler Birliği'ne gezi sırasında Türkiye Başbakanının içine düştüğü durum, Halefoğlu'nun son İran gezisi sırasında yaşananlar bu ülkenin en küçük bir saygınlığının artık kalmadığını ortaya koymaktadır. Mehmet Ali Birand, bir yorumunda, Türkiye'nin Ortadoğu'daki etkinliği konusundaki iddiaların ne kadar boş olduğunu açığa sermekte ve yetkilileri gözlerini açıp gerçekleri görmeye çağırmaktadır. Evet, somut gerçekler bu düzeydedir. Ve son dönemlerde burjuva gazetelerinde ve TC yetkililerinin dilinde de açığa vurulmak zorunda kalındığı gibi, Türk dış politikası bir çıkmaz içindedir; hangi yöne gidilirse gidilsin sonunda tükenişin olduğu bir çıkmaz...

KUKM'nin Artan Uluslararası Rolü ve Türk Dış Politikasına Etkisi

"Kürt ayrılıkçılarının eylemleri ve kampanyaları, Türk dış politikasında yeni ve ciddi bir sorun olarak ortaya çıkıyor. Türk diplomasisi şimdi bu yeni cephede de akılcı bir şekilde savaşmak zorundadır." (Milliyet, Sami Kohen, 1 Eylül 1986)

"Şimdi, Türkiye ile ilgili olarak ön plana çıkan veya çıkartılan konu **'Kürt sorunu.'**

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Irak'taki operasyonları, tahminlerin aksine Batı basınında beklendiği kadar ilgi çekmemiş. Ne zamanki, Avrupa'daki Kürt gruplar çeşitli başkentlerde basın toplantıları yapmaya başlamışlar, konu birdenbire yaygınlaşmış. Üzerinde durulan, daha doğrusu ağırlık verilen mesaj da, Türkiye'nin bütün **'Kürt halkına karşı'** *katliam-soykırım hareketine giriştiği şeklinde. Yani, Ankara'nın* **'bu harekat terör gruplarıyla sınırlı tutuldu'** *mesajı gereken yerlere ulaşmamış durumda. Böyle olunca da, Avrupa Parlamentosu, Avrupa Konseyi ve basının önemli bir bölümü olaya ters bakmaya başlıyorlar."* (Milliyet, M. Ali Birand, 10 Eylül 1986)

Evet, yalnızca yukarıya aldığımız iki alıntı bile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin uluslararası alanda yarattığı etkileri, ortaya koyduğu inandırıcılığı ve buna karşılık Türk dış politikasının bu gelişme karşısında artan çıkmazını göstermeye yeterlidir sanırız.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi giderek artan gelişme seyri ile bir bütün olarak sömürgeci devlet mekanizmasını çıkmaz içine sokmuş bulunmaktadır. Bunun belirtilerini günlük yaşama varıncaya dek her alanda görmemek artık olanaksız hale gelmiştir. Sömürgeci Türk devletinin iç politikası üzerinde, sosyal-ekonomik yapısı üzerinde böylesine etkili olan bir gücün onun dış politikasını da etkilememesi elbetteki beklenemezdi.

KUKM'nin etrafındaki tecrit çemberini önemli oranda yararak kendisini dünya halklarına, ilerici-demokratik güçlerine tanıtması, giderek dikkatlerin bu noktada daha fazla yoğunlaşmasına yol açmaktadır. Diğer taraftan, başlangıçta ezileceği şüphesiyle fazlaca görülmek istenmeyen KUKM'nin tüm bu beklentileri yerle bir ederek varlığını koruması, bununla da yetinmeyerek TC'yi tehdit eder boyutlara ulaşması dost-düşman tüm devletleri bu olgu ile yakından ilgilendirmek zorunda bırakmıştır. İster ilerici ister gerici, ister lehte ister aleyhte olsun birçok güç, Ortadoğu siyasi arenasında giderek belirgin yer tutmaya başlayan bu gerçekliği tahlil edip ona ilişkin politikalarını oluşturmak, ya da varsa yeniden gözden geçirmek durumunda kalmıştır. Yani, KUKM bir daha çıkmamak üzere dünya siyasal güçlerinin gündemine girmiştir.

Elbetteki gündemlerde yer alan bir olgu haline gelen KUKM, karşısında savaştığı gücün uluslararası ilişkileri üzerinde de etkide bulunacaktı. Geçmişten beri TC'ye arka çıkan, çıkarları onunla bütünleşmiş emperyalist-kapitalist, gerici güçler, ulusal kurtuluş mücadelemize düşmanca tutum alıp sömürgeci devletle dayanışmalarını daha da üst boyutlara çıkaracaklardı. Buna karşılık TC'nin halklara yönelik gerici politikalarına ve saldırılarına karşı çıkan, onunla şu veya bu oranda çelişkileri olan ilerici-devrimci güç veya devletler de KUKM'ne desteklerini artıracak, TC'ye karşı politikalarına daha cesaretle sarılacaklardı. Nitekim, bugüne kadar olan ve bundan sonra da olacak olan budur. Ortadoğu'da Libya, İran, Suriye gibi ülkelerle Türk devleti arasında –bu ülkelerin kendileri ile TC arasında belirgin çelişkiler geçmişten beri vardır– sorunlar KUKM'nin yükselmesine paralel olarak derinleşmektedir. (Bu arada şunu da belirtelim ki, bazı ülkelerle TC arasındaki çelişkiler KUKM'nin yarattığı objektif durumdan kaynaklanıyor, yoksa KUKM'ne doğrudan destek olunmasından değil.)

Diğer taraftan Avrupa zemininde de KUKM giderek daha geniş çevrelere kendisini tanıtmakta, dikkatleri TC'nin katliamcı-faşist politikalarına çekmekte ve bu durum faşist sömürgeciliğin uluslararası kamuoyundan tecrit olmasına, dış ilişkilerinde pürüzlerin giderek artmasına neden olmaktadır. Yani TC, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin yarattığı uluslararası etkiler nedeniyle kendi müttefikleri içinde de zaman zaman zor durumlarda kalabilmektedir.

Şüphesiz ki, TC'nin yüzündeki maskelerin indirilmesinde ve her ipte oynayan bir cambaz olmaktan çıkarak, giderek köşeye sıkışmasında KUKM'nin belirleyici rolü vardır. Bugüne kadarki gelişmeler bunun böyle olduğunu açıkça ortaya koyar niteliktedir. Ve zaten sömürgecileri, tüm yetkilileri ve akıl hocalarıyla birlikte telaşa düşüren de budur. KUKM yalnızca ülke sınırları içinde değil, uluslararası alanda da faşist Türk sömürgeciliğinin karşısına ciddi bir engel olarak dikilmiştir. Gelişmeler bu engelin gelecekte TC'nin başına daha büyük belalar açacağını daha şimdiden müjdelemektedir.

ARA SEÇİMİN GETİRDİKLERİ

Geçtiğimiz günlerde Türk egemen sınıflarının bayatlamış oyunlarından biri daha sahneye kondu. Aylardır şamatası sürdürülen ve adeta genel bir seçim havası verilen ara seçim nihayet 28 Eylül 1986 günü yapıldı. "TBMM"de boşalan 11 milletvekili koltuğunun yeni sahiplerini tesbit etmek amacıyla Burdur, Niğde, Bingöl, Antep, Zonguldak illeriyle Ankara, İstanbul, İzmir, Samsun ve Manisa illerinin bazı bölgelerinde yapılan ara seçim milletvekili koltuklarının yeni sahiplerini belirledi, ama yeni sorunlar ve tartışmaları da beraberinde getirdi. Seçim sonucunda ANAP 6, DYP 4, SHP ise 1 milletvekilliği aldı.

Seçim sonuçları birçok çevrede sürpriz olarak nitelendirildi. Uluslararası çevreler de dahil olmak üzere tüm çevrelerin birleştiği nokta, bu seçimlerin ANAP'a ciddi bir uyarı, DYP için büyük bir zafer ve SHP içinse hezimet olduğuydu. Bu partiler dışında kalan birçok Parti için ise daha başından fazla şans tanınmamaktaydı ve sonuçlar bunu doğruladı.

Seçimler sonucunda ortaya çıkan durumu irdelemeden önce sömürgecilerin bu seçimler etrafında kopardıkları gürültülerin altında yatan hesaplara değinmekte yarar vardır.

Kamuoyunun da yakından tanık olduğu gibi, seçimler öncesinde basın ve yayın yoluyla olduğu kadar seçim mitingleri, demeçler, kahve toplantıları, çeşitli geziler vs. yoluyla da yoğun bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütüldü. Dikkatler tüm diğer sorunlardan bu seçimlere çekilmeye, halk politize edilmeye çalışıldı. Genel seçim havası estirilerek iktidara kimin aday olduğu sorusuna yanıt arandı. Evet, amaç yalnızca birkaç milletvekili seçmek değil, hazırlıkları yapılan yeni bir genel seçim için ortamı gözlemlemek, halkın nabzını ölçmek, gelişmelerin muhtemel seyrini tesbit etmekti. Peki buna neden ihtiyaç duyuldu?

Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan gelişmelere dikkat eden herkes görecektir ki, bugün yalnızca Kürdistan'da değil, Türkiye'deki siyasal gelişmelere damgasını vuran bir olgu var: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi. Ve bu mücadelenin giderek gelişmesi sömürgecilerin sonunu yaklaştırmakla kalmıyor; onun önüne koyduğu planları da alt-üst ediyor. Faşist cunta 1988 yılı için önüne

bir genel seçim hedefi koymuş bulunmaktaydı ama işler hiç de istediği gibi gelişmedi. Kürdistan'daki mücadelenin bir türlü engellenememesi cuntanın istikrar iddialarını yerle bir etti, ekonomiyi düze çıkarma çabalarını baltaladı. Devleti kurtarma iddiasıyla işbaşına geldiğini iddia eden cunta devletin temeline dinamit koymakla suçlanacak kadar güç duruma düşürüldü. Elbetteki bütün bu sonuçların ceremesini birilerine yüklemek gerekiyordu. Cuntanın ve onun şahsında devletin ömrünü uzatmak için ANAP hükümeti başarısızlıkların sorumlusu olarak gösterilmeye çalışıldı ve yıpranma süreci hızlandırıldı. Bu noktada onun yerine hükümet olabilecek bir alternatif yaratmak gerekiyordu. Ama bu geçmişte olduğu gibi cuntanın açık atamasıyla olamazdı. "Demokrasi"ye geçildiği iddialarına inandırıcılık kazandırmak için oyun biraz daha ustaca oynanmalıydı. Bunun için de katılacak partiler konusunda yasaklar koymadan, bütün irili-ufaklı partilerin katılmasını sağlayacak ve böylece hem milletin eğilimini ortaya koyacak ve hem de tüm dünyaya demokrasinin nasıl da yerleşmiş olduğunu(!) gösterecek bir seçim gerekliydi. Milletvekillerini saptayacak ara seçim bunun için iyi bir fırsattı. Üstelik ortam biraz kızıştırılırsa millet Kürdistan'daki savaşı, bu savaşta "TC şanlı ordusunun" hezimetini ve açlıktan kokan nefesini bir süre için de olsa unutabilecek; böylece cunta şefleri biraz rahatlama fırsatı bulabileceklerdi. Nitekim, tüm planlar bu çerçevede adım adım hayata geçirildi.

Seçim sonuçları bugüne kadar yapılan planlarda bazı yenilikleri gündeme getirecek gelişmeleri ortaya çıkardı. ANAP'ın, "En büyük benim", "Bana alternatif yok", "12 Eylül öncesine dönmek istemiyorsanız bana oy verirsiniz" türünden propagandalarına ve kendine son derece güveniyor görünmesine rağmen oy kaybedeceği bekleniyordu. Bugüne kadar halka çektirdiği büyük acılar pahasına yine seçimlerden zaferle çıksa şaşırtıcı olurdu. Bu açıdan ANAP'ın seçimler sonucunda aldığı ihtar anlaşılırdır. Ancak, beklenmeyen ya da öyle olması istenen gelişme Demirel destekli DYP'nin seçimlerden belirgin tarzda üstünlük kurarak çıkması ve ana muhalefet partisi konumuna yükselmesi oldu. Buna karşılık oldukça umut bağlanan SHP tam bir yenilgiyle seçimlerden üçüncü parti konumuna düşerek çıktı. Geçmişten beri iktidara alternatif olarak hazırlanan SHP'nin hezimete uğraması, buna karşılık "yasaklı" Demirel'in önderliğindeki DYP'nin güç toparlaması şüphesiz ki SHP'nin belirgin olarak cunta icazetli olması; Demirel'in ise kitlelerin 12 Eylül cuntasına ve hayat pahalılığına karşı tepkilerini iyi kullanmış olmasındandır. Evet, geçmişi halka karşı sayısız suçlarla yüklü olsa da Demirel halkın duygularını sömürerek onlara yeniden bir kurtarıcı gibi görünmeyi başarmıştır. Buna karşılık SHP ne kadar "halk", "sosyal-demokrasi" edebiyatı yapsa da alnındaki cunta damgasını unutturamamış ve kitlelerin faşizme nefretinin hışmına uğramaktan kurtulamamıştır.

SHP'nin içine düştüğü bu durumdan en çok hayal kırıklığına uğrayanlar şüphesiz ki onun soldan uzantıları tasfiyeci baylarımız olmuştur. Bunların geleceğin iktidar partisi olarak gördükleri SHP'nin kuyruğuna takılarak kendilerine de düzen içinde belli bir yer kapma umutları SHP'nin ayağının kaymasıyla yerle bir olmuştur. Ancak, şimdi de Demirel ve DYP'nin peşinden sürüklenmekte ve onun getireceği "demokrasi"nin nimetlerinden pay kapma telaşına düşmüş bulunmaktadırlar.

Ne var ki gelişme kuralları bundan sonra da acımasızca hükmünü icra etmekte devam edecektir. Faşist Türk devletini cuntası, ANAP'ı, SHP'si şahsında mahkum eden KUKM, sahte umut DYP ve borazancıbaşılarının da maskelerini düşürmekte gecikmeyecektir. Kurtuluşunun kendi ellerinde olduğunu ve devrimden başka çıkar yol bulunmadığını yaşamın acımasız gerçekleri içinde adım adım öğrenen Türkiye mazlum halkı önüne dikilen bu yeni ayakbağını da diğerlerinin yanına göndermekte gecikmeyecektir. KUKM, Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecek öncünün doğuşunu her geçen gün daha çok yakınlaştırmaktadır. Kurtuluş ancak devrimledir.

IRAK-İRAN SAVAŞI YEDİNCİ YILINA GİRERKEN
MEVCUT DURUM VE OLASI GELİŞMELER

Baştarafı Syf: 1'de

zamanda savaş sona erecek midir? Eğer bir sonuçlanma ortaya çıkacaksa çözüm nasıl olacaktır? Savaş sürecekse hangi biçimlerde sürecektir? Kısaca muhtemel gelişmeler ve bunun bölge veya dünya açısından anlamı nasıl olacaktır? Hemen herkesin düşündüğü, yanıt aradığı ve kendi açısından çözümler beklediği bu sorulara savaşı ortaya çıkaran nedenleri, savaşın altı yıllık gelişimini ve savaşan güçlerin bugünkü iç ve dış durumlarını kısaca inceleyerek somut ve gerçekçi cevaplar vermek gerekiyor.

Her şeyden önce savaş hangi koşullarda ortaya çıkmıştır? Savaşı başlatan ve sürdüren nedenler nelerdir? İran ile Irak arasında savaş ve çatışma sadece altı yıllık bir olay mıdır? Bu sorulara cevap aramaya çalışanlar göreceklerdir ki, Irak ile İran arasındaki savaş, kökü tarihin derinliklerinden gelen ve bugün ciddi ekonomik, politik ve ulusal çıkar çelişkilerine dayanan, iç ve dış politik gelişmelerin bir ürünü olarak ortaya çıkan ve süren bir olaydır. Bir bakıma şii ve sunni mezhepleri arasındaki bir mücadele özelliği taşıyan bu savaşın geçmişi bin yılı aşan bir tarihi derinliğe uzanır. Yine aynı tarihi derinlikte Arap ve Fars ulusları arasındaki çıkar çelişkilerinin yarattığı sürekli bir mücadele ve çatışma vardır. Bugün savaşın bir bakıma Fars ve Arap ulusları arasındaki ulusal çelişkiyi de içinde taşıdığı ve bazı güçlerce de daha çok böyle gösterilmeye çalışıldığı açık bir gerçektir. Bu çelişkili, çatışmalı ve savaşlı durum, İslamiyetin yayılmaya başladığı dönemde gelişmiş, Osmanlı egemenliği döneminde sürmüş, yirminci yüzyılda yeni devletler kurulunca karşılıklı sınır anlaşmazlığı ve çıkar çatışmaları biçiminde günümüze kadar devam etmiştir.

1970'lerin ilk yarısında İran ile Irak ilan edilmemiş bir savaş durumunu yaşamıştır. Irak rejimine karşı mücadele eden Güney Kürdistan'daki Barzani hareketine İran desteği buradan doğmuştur. İran Şahlığı, Barzani önderliğindeki mücadeleye verdiği geniş çaplı ekonomik ve askeri yardımla Kürdistan'daki mücadelenin ve savaşın gelişmesine belli bir süre destek olmuş, bununla ise bir yandan Irak'la aralarındaki çelişkileri kendi lehine çözümlemeyi amaçlarken, bu biçimde Irak rejimini ciddi bir biçimde zorlar ve tehdit ederken, öte yandan da Kürt hareketinin denetimini eline geçirmeyi amaçlamıştır. Bu durum, Ortadoğu'da Sovyetler Birliği ile iyi ilişki içinde bulunan Irak rejiminin zorlanması ve yıkılması açısından ABD'nin bölge politikasına ve çıkarlarına da uygundur. Sonuçta kazanan İran kaybedenler ise savaşan güçler; yani Irak ile Güney Kürdistan'daki mücadele olmuştur. 1975 Cezayir antlaşmasıyla Basra Körfezinde ve sınırda toprak da dahil bir yığın ekonomik ve ticari kazanç İran'a bırakılmış, bunun karşılığı olarak İran'ın Barzani hareketine yardımını kesmesi ve hareketin bastırılmasına yardımcı olması kararlaştırılmıştır. Ve bu karar doğrultusunda Güney Kürdistan'daki hareket bastırılmış, ezilmiş, geniş katliamlar yapılmıştır. Bu durum İran'ın da çıkarınadır, Irak'a karşı mücadelesinde Kürt hareketinin kullanılması çıkarına uygundur, fakat onun gelişip güçlenmesi kendisini de tehdit etmektedir, bu nedenle belli bir gelişme sürecinde ezilmesi, tasfiye

edilmesi gerekir. Kürdistan açısından Irak-İran çelişkisi elverişli bir etkendir, fakat bu çelişkinin bir aracı olarak kullanılmadığı, tersine bundan yararlanmanın başarıldığı zaman bu böyledir. Cezayir antlaşması, İran Şahlığını güçlendirerek, statükoyu bozmaya aday olan Kürdistan'ın bu konumunu bir süre önleyerek ve Irak rejiminde gerici dönüşümlere yol açarak bölgede emperyalist ve gerici etkinliği güçlendirmiştir.

Ancak Cezayir Antlaşmasının ortaya çıkardığı sonuçlar uzun süreli olmamış, 1970'lerin sonunda gelişmeler bu kez tersinden işlemiş, İran'da emperyalizmin bölgedeki jandarması olan Şahlık rejimi yıkılmıştır. Şahlığı yıkan İran devrimi, hem bölge ve hem de dünya açısından ciddi öneme sahip yeni bir durum ortaya çıkarırken, aynı zamanda Irak'la olan antlaşmaları da ortadan kaldırmış ve sorunları yeniden gündeme getirerek, çelişkileri keskinleştirmiştir. İşte bu durum altı yıldır süren savaşa yol açmıştır. Ve İran ile Irak arasında altı yıldır süren ve çözümlenmeyen savaş böyle bir tarihi gelişmenin devamı olarak ortaya çıkmıştır. Savaşın dayandığı bu tarihi durum, onun gelişmesinde, çözümünde, ortaya çıkacak gelişmelerde önemli bir etken durumundadır.

İran devrimi, 1980'lerin başında İran'da ciddi bir yönetim zayıflığı ortaya çıkarmış, İran'dan yükselen devrimci dalga başta Irak ve Türkiye olmak üzere bölgedeki işbirlikçi-gerici rejimleri ciddi bir tehdit altına almıştır. Bunun karşısında Irak rejimi, 1975'lerdeki sorunlarını kısmen çözümlemiş, gerici yapılanışını geliştirmiş, bölge ve dünya gericiliğiyle ilişkilerini güçlendirmiştir. Ve bu rejim, ortaya çıkan gelişmeleri dikkate alarak, 1975'te İran'a bırakmak zorunda kaldığı ekonomik ve ticari ayrıcalıkları geri almak ve İran'daki devrimci gelişmelerin kendi rejimini tehdit eden konumunu ortadan kaldırmak amacıyla, bölge gericiliğinin ve emperyalizmin de teşvikiyle savaşı yeniden gündeme getirmiş ve başlatmıştır. İşte savaşın ortaya çıkmasında böyle önemli ekonomik çıkar çelişkileri vardır, bu durum politik mücadelede savaşa yol açmıştır ve savaşın çözümü içinde belirgin bir etken durumundadır. Ayrıca savaşın başlatılmasında İran'daki devrimci gelişmelerin ezilmesi amacı vardır, bu, savaşan rejimlerin birbirlerini yıkımla tehdit ediyor olması demektir, rejimlerin bu biçimdeki karşıtlıkları ve bu temelde şekillenen politikaları savaşın çözümü için rejimlerden birinin yıkılması gibi bir sonucu değişmez seçenek durumuna getirmiştir.

İran ile Irak arasındaki savaşın başlatılmasının iç ve tarihi etkenlerini kısaca böyle belirlemek mümkündür. Ancak savaşın ortaya çıkmasının nedenlerini izah etmekte bu durum yalnız başına yeterli değildir. Çünkü savaşın başlamasında ve günümüze kadarki gelişiminde bölgesel etkenlerin de, bölge çapında karşılıklı güçlerin yürüttükleri mücadelenin de önemli bir yeri vardır. 1970'lerin sonunda bölgede önemli gelişmeler yaşanmakta, işbirlikçi-gerici rejimler ciddi bir biçimde tehdit edilirken emperyalist çıkarlar sarsılmaktadır. Suriye-Lübnan-Filistin alanındaki gelişmeler Arap ulusal hareketine yeni bir yön vermekte, bu temelde çözümler geliştirmeye çalışmakta ve bu durum Arap gericiliğinin etkisini zayıflatarak bu rejimleri ve İsrail siyonizmini tehdit etmektedir. Türkiye ve Kürdistan'da gelişen mücadele ilerleyip bölge ilerici güçleriyle ittifaka açılmakta, Türk burjuva egemenliğinin yıkımı için tehlike oluşturmaya başlamaktadır. İran'da bölgenin en gerici rejimlerinde birisi olan Şahlık yıkılmış, İran bölge ilerici güçlerinin bir parçası olmuş ve İran'dan yükselen mücadele kasırgası bölge halklarını etkilemeye ve işbirlikçi-gerici rejimleri, ABD varlığını ciddi bir biçimde tehdit etmeye başlamıştır. Bütün bunlar, ABD'nin bölgede yaratmış olduğu egemenlik sistemini toptan tehdit eden, bazı alanlarda yıkan ve yeni siyasal gelişmeleri, devrimci dönüşümleri gündeme getiren gelişmelerdir. İşte 1980'lerin başlarında ABD emperyalizminin ve işbirlikçi rejimlerin, bu gelişmeleri durdurabilmek, ezebilmek ve kendi egemenlikerini güçlendirebilmek için yürüttükleri çok yönlü bir karşı-devrimci saldırı planı vardır. Türkiye'de 12 Eylül faşist-askeri darbesi bu planın bir parçasıdır, Irak'ın İran'a saldırısı yine bu plan doğrultusundadır, daha sonra devamla İsrail Lübnan'ı işgal etmiş, Filistin sorununun çözümü için Reagan planı dayatılmış, Suriye gibi ülkelerde iç karışıklıklar çıkarılmaya çalışılmış ve bugün bu saldırılar ABD'nin Libya'yı bombalaması, Türk faşizminin Güney Kürdistan'ı bombalaması ve işgali düzeyine vardırılmıştır. Saddam rejiminin İran'a saldırısında ve altı yıllık savaşın başlamasında, rejimlerin karşılıklı çelişkileri ile birlikte bölgedeki bu gelişmelerin rolü belirleyicidir, Saddam rejimi, Arap gericiliği, Türkiye ve ABD tarafından teşvik edilmiş, desteklenmiştir; ABD'nin gündeminde İran devrimini yıkmak ve İran'a işbirlikçi bir rejim oturtmak vardır. Savaşın başladığı dönemlerde ABD savaş helikopterlerinin İran topraklarındaki dramı bu amacın hangi yöntemlerle sürdürüldüğünü gösteren örneklerden biridir. Savaşın bu bölgesel ve uluslararası niteliği, savaşın günümüze kadar sürmesinin ve daha da sürerek çözüm bulmasının önemli bir etkeni durumundadır. Irak ile İran arasındaki savaşın böyle tarihi, ulusal, bölgesel ve uluslararası etkenleri vardır ve savaşın çözümlenmesi de bu etkenlerin durumuna bağlıdır.

Savaşın üzerinde yükseldiği tarihi geçmişi ve savaşın ortaya çıktığı koşulları böyle kısaca izah ettikten sonra, şimdi de altı yıllık savaşın askeri açıdan gelişimine ve savaş boyunca çeşitli güçlerin politikalarına bakalım. Başlangıçta askeri bakımdan Irak üstündü, çünkü saldıran, savaşı başlatan taraf kendisiydi, örgütlü bir orduya ve önemli bir silah gücüne sahipti. Bunun karşısında İran rejimi daha yeni örgütleniyordu, böyle bir savaşa hazır değildi, ordu ve silah bakımdan var olanların hareket ettirilmesi ve kullanılması açısından zayıf durumdaydı. Bu nedenle Irak savaşa üstünlükle başladı ve İran toprakları üzerinde belli bir ilerleme sağladı ise de, Irak'ın bu saldırıları İran'da halk kitlelerinin topyekün direnciyle karşılaştı. İran halkının giriştiği topyekün savunma savaşı Irak kuvvetlerini önce durdurdu, daha sonra gücünü zayıflatarak Irak'ın üstünlüğünü ortadan kaldırdı. Savaşta kesin sonuçlara ulaşabilmek için gücünü hemen tümden savaşa süren Irak, bu amacına ulaşamayınca güçten düştü ve rejim ekonomik, politik ve askeri bakımdan belli bir sarsıntı geçirdi. İran rejimi kendisini savaş içinde örgütlemeyi başararak ve kitleleri eyleme geçirme gücünü sürdürerek savaşta üstünlüğü ele geçirdi ve Irak rejimini yıkmak amacıyla savaşı Irak topraklarına kadar taşırdı. 1982-83 yılında savaşın gelişimi böyle bir seyir izledi. Bu dönemde Irak rejimi en zayıf durumunu yaşadı ve yıkımla yüzyüze geldi ise de, yürüttüğü çabalarla bu sonucu önledi. Ve 1983 sonlarından itibaren savaşta askeri açıdan bir denge durumu oluştu ve bu durum kısmi değişikliklere uğrasa da günümüze kadar devam etti. Karadan, havadan ve denizden süren, her türlü silahın kullanıldığı ve yüzbinlerce, belki de milyonlarca insanın ölümünün nedeni olduğu savaş bu durumda günümüze kadar çözümsüz sürdü. Savaşta askeri denge, İran'ın ekonomik ve insan gücü üstünlüğüne karşı, Irak'ın silah ve teknik üstünlüğü biçiminde oluştu ve İran rejiminin geniş kitle desteğini Irak rejiminin bölge ve dünyadaki dış politik desteği dengeledi. Bu açıdan, her ne kadar buna askeri bir denge dense de, esas olarak politik bir dengedir ve Ortadoğu'da karşıt güçler arasında oluşan denge mevcut politik rejimiyle İran ve Irak arasındaki savaş biçiminde oluşmuştur. Bir başka deyişle, bölgede emperyalizm ve işbirlikçi rejimlerle buna karşı olan güçler arasındaki mücadele ve denge, bölgenin bu alanına savaş biçiminde yansımış, denge savaş koşullarında sağlanmıştır. Ve bu denge, dengeyi yaratan güçler ittifakı son derece karmaşıktır. İran rejiminin bölgedeki en yakın müttefikleri Suriye ve Libya'dır (bunlarla Sovyetler Birliği'ne bağlanmaktadır), Türkiye ve Pakistan'la belli bir ilişki içindedir. (bunlar ABD'ye açılan kapılar durumundadır) ve çeşitli Arupa devletleriyle ilişkisini giderek geliştirmiştir. Irak rejimi, bölgede Arap gericiliğiyle, Suudi, Ürdün, Körfez ülkeleri, Mısır ve Türkiye ile iyi ilişki içindedir (bunlarla ABD cephesine bağlanmıştır), çeşitli Avrupa ülkeleriyle ileri ilişkilere sahiptir ve Sovyetler Birliği ile ilişkilerini sürekli kılabilmiştir. Bu durum bile savaşın hangi düzeyde seyrettiğini ve nasıl bir karmaşıklığı yaşadığını görmek için yeterlidir. Savaşta belli bir denge yaratan bu karmaşık durum, savaşan tarafların ve en çok da İran'ın kesin sonuç alma politikasıyla birleşince, savaşta çözüme ulaşmasının önünde ciddi zorluklar oluşmaktadır ve çözümsüzlük geçmişten beri sür-git devam etmektedir.

Altı yıldır süren savaşta, bizzat savaşan tarafların ve savaştan etkilenen, ya da savaşı etkileyen çeşitli güçlerin politikaları ve durumları ne olmuştur? Böyle bir konuya savaşı başlatan taraf olarak Irak'tan başlamak en doğrusudur. Saddam rejimi, yukarda belirttiğimiz koşullarda ve yine belirttiğimiz amaçlara hızla ulaşabilmek için böyle bir savaşa girmiş ve tüm gücüyle sonuç almaya çalışmıştır. İran'daki gelişmeler kendisi için önemli bir tehdit oluştursa da, bu kolaycı ve fırsatçı tutum belki de Saddam Hüseyin'in hayatı boyunca yaptığı en ciddi hesap hatası, politik hata olmuştur. Savaşın başlamasından kısa bir süre sonra Irak rejimi başarı olasılığını kaybettiği gibi, kendisi yıkılmakla yüzyüze gelmiş, bölge çapında süren mücadelenin en zayıf halkası durumuna düşmüştür. Ve bugün de bu durum daha da derinleşerek devam etmektedir. Böyle bir duruma karşı Saddam rejimi, kendisini Arap gericiliğiyle daha çok birleştirerek, emperyalizme daha çok dayanarak ve savaşı bölgeselleştirme ve hatta uluslararasılaştırmayı geliştirip yaşamını bölge ve dünya gericiliğinin bir parçası haline getirmeye çalışarak varlığını sürdürmek istemiştir ve hala da bu biçimde yaşamaya çalışmaktadır. Belli ki rejim açısından ortaya çıkan bu olumsuz durum, rejime muhalif güçler açısından tersi bir durumu ifade etmekte, Arap ve Kürt halklarının kurtuluşu açısından elverişli bir durum yaratmakta ve Irak'ta ortaya çıkan bir devrimci durum göstermektedir. 1975'ten sonra, Irak'ta gelişen büyük burjuvalaşma sınıf temeline bağlı olarak rejimin gericileşmesi, ilerici-yurtsever güçleri iktidardan dıştalayarak büyük burjuvazinin siyasal egemenliğinin gelişmesi 1970'lerin sonunda belli bir sonuca ulaşmıştı. Bu durum Irak'taki devrimci gelişme açısından olumuz bir durum demekti. Ancak İran'la girilen savaş bu durumu tersine çevirerek rejimi zayıflattı, mücadele ve devrim koşullarını yeniden ve güçlü bir biçimde yarattı. İşte böyle elverişli koşullarda Saddam rejimine muhalif olduğunu söyleyen, kendilerine devrimci, yurtsever ve hatta komünist diyen güçlerin durumu nedir? Açık ki, bu güçlerin kendilerine taktıkları sıfatların gerçekten sahipleri olduklarını ve bu süreçte olumlu bir sınav verdiklerini söylemek mümkün değildir. Savaş, geçtiğimiz süreç boyunca Saddam rejimini yıkımın eşiğine getirmiştir, ancak bu koşullarda mücadeleyi geliştiren ve sonuç almak isteyen böyle bir amaçla hareket eden bir

muhalefet yoktur. Bölge çapında Saddam rejimine karşı yürütülen mücadele, rejime muhalif Iraklı olmayı para eder bir duruma getirmiştir. İşte böyle bir ortamda birçok güç, politikayı bir ticaret olarak ele alıp, sözde örgütler de kurarak kendi kişisel, ailesel, kabilesel ve aşiretsel yaşamını sağlamak için bu ortamdan yararlanma yolunu tutmuştur. Geçmişte belli bir politik mücadele içinde olan güçler bile bu dönemde en aşağılık bir biçimde yaşam dürtüsüne kapılarak devrimci gelişmenin önünü tıkayan, onu tasfiye eden güçler olmuştur. Irak muhalefetinde olduğu kadar politik tüccarlık dünyanın başka hiçbir yerinde ortaya çıkmamıştır ve bu durumuyla Irak muhalefeti dünyanın en kötü, en olumsuz örneğidir. Bugün Irak koşullarına uygun bir iktidar programına sahip olan, bu yoldaki mücadelesini elverişli koşullardan yararlanarak geliştiren, bunun için gereken örgüt, cephe birlik vb. yaratan bir güç yoktur; bugün muhalefet olduğunu söyleyenler sadece rejime karşı mücadele eden devletlere işbirlikçilik yaparak maddi kazanç sağlamaya çalışan ve bu koşullar ortadan kalktığında Saddam'la bile uzlaşmaya hazır olan güçlerdir. Saddam rejiminin ömrünü uzatan ve savaşı çözümsüz bırakan etmenlerin başında muhalefetin bu durumu ve gerçekten politik bir muhalefetin bulunamaması vardır.

İran'da Şahlığı yıkan devrimin sonucunda doğup gelişen İslam Cumhuriyeti rejimi, başlangıçta savaş karşısındaki hazırlıksız durumunu hızla aşarak, hızla toparlanıp örgütlenmesini geliştirerek Irak'a karşı savaşı iç ve dış politikasının temeli haline getirmiş ve bir rejim olarak gelişimini bu savaş politikasına dayanarak sürdürmüştür. İslam ideolojisi ile Fars milliyetçiliğini usta bir biçimde birleştiren ve bunu günümüz koşullarında işlerlik bulan bir politikaya dönüştüren, başta ticaret burjuvazisi olmak üzere, geniş orta kesimlere (orta ve küçük-burjuvaziye) dayanan bu rejim, iç örgütlenmesini bu savaşa dayanarak geliştirmiş, İran'da ve Doğu Kürdistan'da varolan çeşitli muhalefet güçlerini yine bu savaş politikasına dayanarak, Saddam rejimiyle işbirliğine zorlamayı ve böylece bölge ve dünya gericiliğinin birer uzantıları haline gelmelerini sağlayarak yenilgiye uğratmıştır. Denilebilir ki, sergiledikleri çocukça politikacılıkla İran devrimci güçleri, öyle elverişli koşullarda dünyaya örnek bir başarısızlık göstermişlerdir. Kendilerini örgütleyemeyen, kitlelerin gücünü harekete geçiremeyen ve dünya çapında doğru bir politik yörünge çizemeyen güçlerin varacağı sonuç besbelli ki bu olacaktır. Şahı yıkan devrime katılan çeşitli örgütlerin böylesi acemiliğinden yararlanan Humeyni rejimi, içerde tek başına yönetimini kısa bir sürede sağlayarak Irak'a karşı savaşta etkin bir güç haline gelmiş ve toplumun yönetimini bu savaşa göre ve buna dayanarak kurmuştur. Böyle bir savaş durumu, rejimin ideolojik-politik şekillenişine de uygundur ve denilebilir ki savaş rejimin aramadan bulduğu bir olay olmuştur. Başından itibaren Saddam rejimini yıkmayı ve Irak'ta islami bir rejim kurmayı değişmez hedef olarak önüne koyan İran rejimi, Irak muhalefetinin büyük çoğunluğunu yanına çekerek savaşı sürdürmüş, zaman zaman sonuca ulaşmak istemişse de uzun süreli bir savaşı esas almıştır. İran rejimi, Irak'a karşı yürüttüğü savaşı Suriye, Libya gibi bölge güçleriyle ilişki ve ittifaka dayandırarak, çeşitli ulusal kurtuluş hareketleriyle sosyalist ve bağımsız ülkelerle ilişki geliştirerek, bölgede ve dünyada ABD çıkarlarını hedefleyerek bu çerçevede ilerici bir rotaya sokmuş, buna dayanarak ABD emperyalizmine ve işbirlikçi-gerici rejimlere karşı savaşı bölgesel bir olay haline getirmeye çalışmıştır. İran'ın Irak'a ve işbirlikçi rejimlere dayattığı bu politika ve bu doğrultuda yürüttüğü aktif mücadele, bölgede statükoyu bozmayı hedefleyerek emperyalizme ve işbirlikçi rejimlere karşı bölge halklarının kurtuluş mücadeleleri açısından elverişli bir objektif ortam oluşturmuştur. Her ne kadar Irak'ta çözüme ulaşmakta dayatmış olduğu uzlaşmaz ve tek islami rejimi öngören politikası bir engel, çözümü zorlaştıran etken durumunda olmuşsa da, bu uğurda yürüttüğü mücadele ve bunu bölgeselleştirmesi halkların mücadelesi açısından olumlu bir durum yaratmıştır. Bugün İran rejimi bu politikalarını olduğu gibi sürdürmektedir. Altı yıllık savaş ağır ekonomik yükler ve önemli toplumsal sorunlar ortaya çıkarmışsa da savaşı yürütmeye gücü vardır; bu sorunlar karşısında çeşitli Arap ilerici güçleriyle uzlaşmaya varması savaşın sonuçlanmasını ortaya çıkarabilecektir.

Irak-İran savaşıyla, esas olarak Saddam rejimine karşı yürütülen mücadeleyle yakından ilişkili ve bu mücadelenin etkin bir tarafı olan bir güç de Suriye'dir. Saddam Hüseyin'in devlet başkanı olmasından sonra Suriye-Irak ilişkileri bozulmuş, bu durum giderek yönetimlerin birbirlerini yıkma savaşına dönüşmüştür. Bu süreç, aynı zamanda Irak yönetiminin işbirlikçi-gerici Arap rejimleriyle bütünleşmesinin gerçekleştiği süreçtir. Suriye, Irak rejimine karşı yürüttüğü mücadelede açıktan askeri kuvvet kullanmamakla birlikte, Saddam rejimine karşı savaş yürüten ya da yürüteceğini söyleyen güçleri her bakımdan desteklemiştir ve desteklemektedir. Suriye-İran ilişkilerinin gelişmesinin önemli bir etkeni de budur. Suriye, bölgede yürüttüğü etkin politikanın bir parçası ve bir gereği olarak Irak'ta kendine yakın bir yönetimin işbaşına gelmesini istemekte, böylece Arap gericiliğine karşı Arap ilerici güçlerinin etkinliğini artırarak İsrail siyonizmine karşı daha ileri bir muücadele düzeyine ulaşmayı, Arap ulusal hareketini ilerletmeyi, Arap dünyası içindeki ve bazı ülkelerdeki çeşitli sorunları daha kalıcı çözümlere ulaştırmayı amaçlamaktadır. Irak'a karşı yaklaşımında siyasal mücadeleyi her alanda sürdürürken, savaşın Iraklılaştırılmasını başından beri esas almıştır ve bu tutumunu sürdürmektedir. Ortadoğu'da ABD emperyalizmine, İsrail siyonizmine ve Arap gericiliğne karşı yürütülen mücadelede Suriye'nin belirgin konumu ortadadır; bugün Arap, Fars ve Kürt ilerici güçlerinin dayanışmasında öncü rolü oynamaktadır. Suriye'nin Ortadoğu'da yürüttüğü politika bugün Saddam rejiminin yıkılmasına ve Irak'ta demokratik bir yönetimin kurulmasına şiddetle ihtiyaç duymaktadır ve bu yönlü çabalarını yoğun olarak sürdürdüğü gözlemlenmektedir. Eğer Irak'ta yeni yönetim sorunu üzerinde İran'la şimdiye kadar varolan anlaşmazlıkları belli bir çözüme ulaştırabilirse ve bu temelde Irak muhalefeti birleştirip geliştirebilirse Irak'ta bir yönetim değişikliği, Saddam yönetiminin yıkılması önümüzdeki dönemin önemli bir gelişmesi olarak gerçeklik bulabilecektir.

Savaşın en yakınında olan, savaşla doğrudan bağlantılı bulunmayan ve fakat bir yandan savaşın yarattığı ortamdan kendi üzerinde en ciddi bir tehdidi görürken, öte yandan özellikle ekonomik alanda savaştan en çok yararlanan bir güç de Türkiye'dir. İran-Irak savaşının Türkiye'nin hem doğu, hem güney-doğu sınırında, yani Kürdistan'da yarattığı istikrarsız politik-pratik ortam, bu ortamın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi açısından taşıdığı elverişlilik Türk faşizmi için en büyük tehlikeyi oluşturmaktadır. Ama bunun yanında savaş, ekonomik-ticari açıdan çok avantajlı bir durum da yaratmaktadır. İşte savaşa karşı Türk faşizminin politikası bu iki nokta üzerinde şekillenmiştir; o hem savaşa karşı hem de savaştan yana olmuştur. Bir yandan savaşın Kürdistan'da boşluk yaratmaması için sürekli çaba harcamış, Irak ve İran yönetimlerini sürekli uyarmış, bazen tehdit, bazen taviz ve yalvarma yöntemlerini kul-

lanmış, bu husus için özel antlaşmalar yapmış ve yoğun askeri operasyonlara başvurmuştur. Öte yandan Türk faşizminin altı yıllık savaş sürecinde en çok ticaret yaptığı iki bölge ülkesi İran ve Irak olmuştur. Savaşın her türlü şeye ihtiyaç duyduğu ve savaşan güçlerin bağlantı zayıflığı içinde olduğu ortamda bu ticaret, Türk faşizmi için, kendini sınırlı da olsa ekonomik işlerliğe ulaştıran bir olay durumundadır. Türk faşizmi, bu nedenle her iki yönetimle de ilişki sürdürebilmeye özel dikkat göstermiş, bunu sahte "tarafsızlık" edebiyatıyla şimdiye kadar sürdürmüştür. Gerçekte ise, o ABD'nin bölgedeki jandarması olma rolüne uygun olarak tüm bölge gericiliğinin ve bunun içinde de Irak rejiminin en yakın müttefikidir; altı yıllık savaş sürecinde defalarca gerçekleştirdiği mekik diplomasisiyle Saddam rejiminin yaşatılması planlarını oluşturmuş ve eğer bu mümkün olmazsa ABD ve Arap gericiliğiyle birlikte Irak'a egemen olmanın planlarını yapmıştır. Bu bakımdan, Irak'ta meydana gelebilecek devrimci ve demokratik gelişmeler karşısında en ciddi tehlike Türk faşizmidir, bunu kendisi de her fırsatta belirtmektedir ve saldırgan-yayılmacı konum ve emelleriyle ve bu doğrultudaki hareketleriyle bu durumunu pratikte de açıkça ortaya koymuştur.

Hem İran'da ortaya çıkan gelişmeler, hem de İran-Irak savaşının Irak'ta dayattığı değişmeler, işbirlikçi Arap rejimleri tarafından en ciddi bir tehlike olarak görülmektedir. Gerçekten de mevcut gelişmeler ve savaş, savaşın Saddam rejiminin yıkılmasıyla sonuçlanması Körfez ülkeleri; Ürdün, Suudi, Mısır gibi rejimleri yıkımla tehdit edecek, yıkımın başlangıcı olacaktır. Bu nedenle, bu ülkeler Saddam rejimini kendileri için bir ön karakol olarak ele almakta, tek tek ve toplu olarak geliştirdikleri ilişkilerle ve Saddam rejimine sağladıkları her türlü siyasi, ekonomik ve askeri destekle bizzat savaşın içinde bulunmaktadırlar.

Irak-İran savaşının en yakından etkilediği bir ülke de Kürdistan'dır. Bu, hem Kürdistan'ın önemli bir bölümünün bizzat savaş alanı olmasının ortaya çıkardığı yıkım açısından, hem de savaşın Kürdistan'da yarattığı egemenlik zayıflığı nedeniyle böyledir. Yakın geçmişte Kürdistan'ı egemenlik altında tutan devletler, kendi aralarında hiç bu denli çelişkili, çatışmalı ve savaşlı olmamışlardır, bu nedenle Kürdistan'ın tümünü kucaklayacak bir ulusal kurtuluş mücadelesi geliştirmek için politik-pratik ortam bu denli bir elverişlilik arzetmemiştir. Bütün bunlar, çokça yazılıp söylenen ve hemen herkesçe bilinen gerçeklerdir. Gerçekler böyledir, fakat bu elverişli gerçeklikten halkımızın kurtuluşu için ne kadar yararlanılmıştır ve yararlanılmaktadır. Üzerinde durulması gereken esas husus işte burası olmaktadır. Bizzat savaşan devletlerin egemenliği altında olmaları nedeniyle Güney ve Doğu Kürdistan'da hem zorluklar, hem de kurtuluş mücadelesi açısından elverişli ortam mevcuttur. İran'daki gelişmeler ve bunu takiben ortaya çıkan Irak-İran savaşı, başlangıçta Doğu Kürdistan'da çok elverişli bir durum oluşturmuştur; eğer doğru bir siyaset izlense ve gereken örgütlenmeler, birlikler yaratılsa önemli sonuçlar almanın olanakları çoktur. Fakat yapılanlar ve yaşananlar bunun tam tersi olmuştur. Ardından da "Barzani'nin mezar meselesi" gibi çok açık ve basit bir komployla Doğu ve Güney Kürdistanlı halk kitleleri birbirine düşürülmüş, Irak ve İran KDP'leri karşılıklı devletlerin himayesine girerek esas savaştan daha şiddetli bir savaşı birbirine karşı yürütmüşler, bu elverişli koşulları boşa çıkararak Irak-İran savaşından daha önce bu alanda savaşın bir sonucunu kendileri ortaya çıkarmışlardır. Altı yıllık savaş sürecinin Güney Kürdistan'da yarattığı elverişli ortam tarif edilemeyecek düzeydedir. Ancak bu parçadaki halkımız üzerinde egemenlik kurmuş olan ilkel milliyetçi ve burjuva-milliyetçi hareketler bu elverişli ortamı ne kadar değerlendirmektedir, hangi gelişme düzeyini ortaya çıkarmışlardır? Bu hususta tarihin en olumsuz örneklerinin yaşandığı açıktır. Bu güçler, teprenemez bir biçimde karşılıklı sömürgeci devletlerin egemenliği altına girmişler ve onların doğrudan birer uzantıları haline gelmişlerdir. Kitlelere yönelik propaganda da "otonomi" istediklerini söyleseler de, varlıklarını tabi kıldıkları devletlere değil "otonomiyi", örgüt olarak varlıklarını bile kabul ettirememektedirler. Kendileri için sorun ailesel, aşiretsel yaşamlarını kurtarmak olmaktadır. Böyle bir yapı ile kendilerini halka dayatmakta ve esas olarak kurtuluş mücadelesi için mevcut elverişli ortamı heder etme ve kurtuluş mücadelesinin ortaya çıkmasını engelleme fonksiyonunu yerine getirmektedirler. Bu biçimde ve bu güçler tarafından altı yıldır yaşanan devrimci ortam ciddi hiçbir gelişme yaratılmadan adeta çürütülmüştür. Bunların karşıtı olarak, açık ki, kendi başlarına niye Saddam rejimini yıkmadılar, niye Kürdistan'ı kurtarmadılar demek istemiyoruz, fakat halk kitlelerinin geniş bir örgütlülüğünün yaratılabileceğini ve rejime karşı aktif mücadele içinde Kürdistan'ın geniş alanlarının sağlam denetim altına alınabileceğini ve Kürdistan ulusal hareketinin gelişimi ve birliği için önemli çalışmalar yapılabileceğini söylüyoruz. Bunlar geçen dönemde rahatlıkla yaratılacak gelişmelerdi ve gerçekten yurtsever olan her gücün bunları yaratmak için her şeyini vereceği önemde görevlerdi.

Doğu ve Güney Kürdistan'daki bu duruma karşın, savaşın Kürdistan açısından yarattığı elverişli ortamdan Kuzey-Batı Kürdistan da kısmen yararlanıldığını söyleyebiliriz. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı PKK önderliğinin geliştirdiği 15 Ağustos devrimci atılımı, böyle bir ortamdan önemli ölçüde yararlanılarak yaratılmıştır. Bu atılım, doğru devrimci ulusal kurtuluş çizgisinin egemenliğini yaratmış, Kürdistan'ın tüm parçalarındaki kitlelere bu çizgiyi götürmüş, Kürdistan'ın en büyük parçasına devrimci savaşı oturtmuş, Ulusal Kurtuluş Cephesini pratikte gündemleştirmiş ve ulusal hareketin birliği için sağlam bir temel ortaya çıkarmıştır. Bütün bunlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde Doğu ve Güney Kürdistan'daki olumsuzlukları giderecek ve yetersizlikleri aşacak düzeydeki gelişmelerdir. İran-Irak savaşının bugün düğüm noktasını oluşturduğu bölgesel mücadeleye Kürdistan halkı da bu gelişmelerle ve bunu yaratan mücadeleyle katılmıştır. Ve daha gelişmenin başında iken bile savaşı ve bölge çapındaki mücadeleyi nasıl etkileyecek ve giderek temel bir parçası olacak bir güç olduğunu yaşanan olaylarla göstermiştir. Mevcut elverişli özelliklerden daha tam ve usta bir biçimde yararlanılarak bu mücadelenin yeterli bir düzeyde geliştirilmesi, bölgedeki çeşitli sorunların doğru bir tarzda gündemleştirilmesini ve mevcut savaş da dahil birçok sorunun köklü bir biçimde çözüm bulmasını ortaya çıkaracaktır.

İran-Irak savaşı, dünya çapında karşıt güçler arasındaki mücadele ve bu mücadelenin bugün yaratmış olduğu birbirini dengeleme durumu açısından da önemli bir yere sahiptir. Dünyadaki karşıt güçler mücadelesinin bölgede yaratmış olduğu dengenin bir parçası, ateşli bir düğüm noktasıdır. Savaşın herhangi bir biçimde sona ermesi bölgedeki güçler dengesini değiştirecek ve bu durum dünyayı ciddi bir tarzda etkileyecektir. Bu açıdan, hem emperyalist, hem de sosyalist güçlerin savaşa yaklaşımı son derece ihtiyatlıdır; savaşta "tarafsızız" derken aslında bunu ifade etmektedirler. Her iki güç de, savaş durumundan çeşitli biçimlerde yararlanmakta, savaşın bölgede kendi çıkarlarına zarar vermeden, kendi çıkarlarının yararına sona ermesini istemektedir. Savaş sürdükçe gelişmelerin ve sonucun nasıl olacağı iyice belirsizleşmektedir, bu açıdan savaşın sona ermesi istenmektedir. Ama nasıl sona erecek? Bu konuda ABD'nin çeşitli alternatiflerle kendi çıkarına uygun bir sonucun ortaya çıkması için yoğun çaba içinde olduğu açıktır. Ner var ki, aynı düzeyde bir çabanın sosyalizm tarafından harcanmadığı görülmektedir. Her koşul altında mevcut dengenin korunması politikası, devrimci gelişmelerle dengenin yeni ve gelişmiş biçimlerde yaratılmasından çekinilmesi, bu nedenle devrimci güçlerin değil, IKP gibi egemen sınıf kuyrukçularının desteklenmesi bölgedeki çeşitli sorunların devrimci bir tarzda ve devrim

yararına çözümünü zayıf bırakan bir etken olmaktadır.

Bugünkü durum ve muhtemel gelişmeler açısından buraya kadar yazdıklarımız hangi sonuçları vermektedir? Savaşın tarihi bir geçmişi, güncel ekonomik, politik, ulusal ve mezhepsel nedenleri vardır. Bunlardan savaşan tarafların amaçları ve savaşın sonucu açısından öne sürdükleri talepleri ortaya çıkmaktadır. Savaş bölgesel bir olaydır, hem savaşın başlama nedenleri arasında bölgedeki karşıt güçlerin yürüttükleri politikalar ve mücadeleler vardır, hem de savaşın gelişimi kendisini giderek daha çok bölgeselleştirmiş ve bölge çapındaki mücadelenin en önde gelen bir düğümü haline getirmiştir. Dünya çapındaki karşıt güçler mücadelesinin Ortadoğu'da aldığı biçim bu alana savaş olarak yansımış, bölgedeki geçici denge böyle bir savaşla kurulmuş ve bölgedeki bu dengenin değiştirilmesi ve yeni dengelere ulaşılması mücadelesi bu savaş üzerinde yoğunlaşmıştır. Öyle ki bölgede etkin politika yürüten ve savaşla doğrudan ilişkili olan tüm güçler bu alanda ve kendi çıkarları doğrultusunda en erkenden bir sonuca ulaşmak istemektedirler.

Irak-İran savaşının ve esas olarak Irak'taki durumun bu özelliği, 1970'lerin sonlarında bölgede hızlanan devrimci, ilerici gelişmeler ve buna karşı 1980'lerin başından beri ABD emperyalizminin ve işbirlikçi gericiliğin bölgede yürüttüğü mücadeleler ortamında oluşmuştur. Ve 1982 sonlarından itibaren bu alandaki savaş bölge çapında var olan dengenin ve mücadelenin önemli bir parçası, yeni bir dengeye ulaşma mücadelesinin önemli bir odağı haline gelmiştir. Bugün ise, bu odak, bölgede yeni bir dengeye ulaşma mücadelesinin birincil derecede yoğunlaştığı bir alan durumundadır. Böyle bir durum, geçtiğimiz yıllarda yürütülen mücadelenin geldiği bir düzey olarak ortaya çıkmaktadır. ABD emperyalizminin bölgedeki uşaklarıyla birlikte, İran devrimini yıkmak, Lübnan'daki Suriye etkinliğini ve ilerici gelişmeleri yok etmek, Filistin devrimini tasfiye etmek, Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci gelişmeleri ortadan kaldırmak ve giderek Suriye ve Libya gibi ilerici yönetimleri etkisiz kılmak amacıyla 1980'lerin başından beri yürüttüğü saldırılar büyük çoğunlukla boşa çıkmıştır. Emperyalizmin ve gericiliğin bu saldırılarına karşı bölgedeki devrimci ve ilerici güçler direnmişler ve yeni gelişmeler ortaya çıkarmışlardır. İran'daki gelişmeler yıkılmadığı gibi, bu gücün yoğun mücadelesiyle Irak'taki Saddam rejimi yıkımla yüzyüze gelmiştir; Lübnan'da Suriye önderliğinde ilerici güçlerin etkinliği gelişmiş ve kalıcı çözümlere ulaşabilmek için ileri bir gelişme noktasına gelinmiştir; Arafat önderliğinin bütün çabalarına rağmen, Filistin devrimi tasfiye edilememiş, Filistin-Ürdün Konfederasyonu adı verilen çözüm gerçekleştirilemememiş, Filistin ve Arap ilerici güçlerinin buna karşı mücadelesi ve kendi çözümleri gelişmiştir; Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi Türk faşizmini ciddi bir biçimde darbelemiş, bölgedeki etkinliğini kırmış ve hareket bölgeyi etkileyecek bir düzeye ulaşmıştır; bütün bu gelişmeler içinde Suriye ve Libya yönetimlerinin ilerici direnişliği ve bu gelişmelere etkin desteği daha çok ortaya çıkmıştır.

Böyle bir mücadele içinde bölge çapında bloklaşma ve bu temelde bir dengeleşme daha net olarak varlığını hissettirmiştir. Bir tarafta, önderliğini gerçekte Türk faşizminin yaptığı ve İsrail'in saldırganlığından güç alan Mısır, Ürdün, Suudi, Irak, Arafat ve Körfez ülkelerinin oluşturduğu işbirlikçi gericilik; öte tarafta önderliğini Suriye'nin yaptığı, İran, Libya, Lübnan ve Filistin ilerici güçleri, Güney Yemen, Irak muhalefeti ve Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin oluşturduğu devrimci-ilerici bloklaşma fiilen ortaya çıkmış ve karşılıklı birbirlerini dengeleyen yapı oluşturmuştur. Öne çıkan bölgesel sorunlar böyle bir bloklaşmaya dayanılarak çözülmeye ve bu temelde yürütülen mücadeleyle yeni dengeye ulaşılmaya çalışılmıştır. Suriye önderliği, Filistin sorununda gerici çözümü engelleyerek ve Ürdün-Filistin ortaklığı karşısına Suriye-Filistin-Ürdün çözümünü çıkararak, Lübnan'da kısmi bir çözüm yaratarak belli bir gelişme seviyesine ulaşmış ve bu alanlardaki çözümleri geliştirebilmek, İsrail ve bölge gericiliği karşısına daha etkin çıkabilmek için Irak'ta bir çözüme ulaşmak ve Irak'ta desteğini alacağı bir yönetim yaratmak ihtiyacını kesin olarak hissetmiştir. Bu durum bölgedeki siyasal mücadelenin gelişiminin bir sonucudur; bölgede yeni bir dengenin nasıl oluşacağını ve bu dengenin yaratılmasının düğüm noktasını göstermektedir. Bu düğüm noktası Irak'ta yönetim durumudur ve içinde bulunduğumuz dönemde Irak-İran savaşı ve Irak üzerinde mücadelenin yoğunlaşması buradan ortaya çıkmaktadır. Bölgedeki yeni gelişmeler bu alanda ortaya çıkacak ve bu durum bölgede ve dünyada yeni değişmeleri gündemleştirecektir. İşte bu nedenle, bugün bölgedeki hem gerici, hem de ilerici güçler bu alana yönelik çabalarını yoğunlaştırmaktadırlar. ABD emperyaliziminin Libya ve Suriye'ye yönelik saldırı ve tehditleri bu nedenledir; Filistin sorununda çözüme ulaşma çabaları buna yöneliktir, bunlarla diğer alanlarda sorunlar yaratılmaya, Suriye ve Libya başka sorunlarla uğraştırılmaya ve böylece Saddam rejimi yaşatılmaya çalışılmaktadır. Yine Türk faşizminin Güney Kürdistan'a yönelik saldırılarında ve komşu ülkelere yönelik tehditlerinde bu amaç da vardı ve zaten Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı mücadelesi de bunun bir parçasıdır. Bunlara karşılık yoğunlaşan Suriye, İran ve Libya görüşmeleri, İran'ın artan saldırıları ve nihai saldırıya hazırlandıklarını açıklamaları Irak üzerinde savaşın yoğunlaşacağını ve hızla bir çözüme ulaşabilmek için bu güçlerin çabalarını artırmış olduklarını göstermektedir.

Bölgedeki siyasal gelişmeler, çok açık bir biçimde, Irak-İran savaşında ve esas olarak Irak'ta yönetim sorunu üzerinde bir çözümü gerektirmektedir. Ama bu gerekliliğe ve harcanan çabalara rağmen istenen çözümlere taraflarca ulaşılamamaktadır. Çünkü, çözümü zorlaştıran önemli etkenler vardır. Birincisi; sorun son derece önemli, karmaşık, bölgede ve dünyada önemli gelişmelere yol açacak nitelikte olan bir sorundur, çözüm için dayatıldıkça derinleşmekte, kapsamı genişlemekte ve köklü çözümler istemektedir, böyle çözümlere ulaşmaya, köklü çözümlere girişmeye mevcut güçlerin, en ilerileri olarak küçük-burjuva radikalizminin gücü yetmemektedir. Kısaca alanda köklü çözümlere ulaşabilecek ideolojik-politik güçler ve bunların önderliği henüz ortaya çıkmamıştır. İkincisi; sorunun kısmi çözümüne ulaşılabilinmesinde, bunu yakından belirleyen iki güç olarak Suriye ve İran yeterli bir anlaşmaya ulaşamamaktadır, bu konuda etkinlik çelişkisi henüz çözülmemiştir, İran'ın tek yanlı etkinlik dayatması vardır ve yalnız başına yürüttüğü savaşla sonuç alamadığı ortaya çıkmıştır, bu durumun görülmesi ve İran ile Suriye arasında kesin anlaşmaya varılması çözüm için zorunludur. Üçüncüsü; Saddam rejimine muhalif olan iç güçlerin tutarsızlığıdır; hem anlayış, hem de eylem olarak bu güçler bir iktidar yaratmayı hedeflemekten çok uzaktırlar, daha çok mevcut ortamda işleri idare etmeyi ve yaşamı sürdürmeyi esas almaktadırlar. Bu durum da aşılmadan kalıcı çözümlere ulaşmak zordur, bu durumda ancak gelişmeler biraz daha ilerletilebilir, Saddam rejiminin etkiniği biraz daha fazla kırılabilir.

Bu engellere ve yetersizliklere rağmen, politik gelişmeler ve savaşım çözüm istemektedir, hemen herkes İran-Irak savaşının sona ermesinin gerektiğini belirtmektedir, bu nedenle önümüzdeki dönemde savaşta yeni gelişmeler ve bazı sonuçlar beklenebilir. Ama muhtemel gelişmeler ve çözüm yöntemleri nasıl olacaktır?

Bugün bölgede ve dünyada birçokları tarafından "ateşkes" yapılması istenmekte, her fırsatta bu tekrarlanmaktadır. Neden? Çünkü, çıkarları bunu gerektiriyor da ondan. Çünkü, ateşkes yapılması, Saddam rejimi ile uzlaşmaya varılması Suriye ve İran rejimleri açısından bugünkü politikalarından vazgeçilmesi ve bu rejimlerin varlığı yönünde bu politikaların etkinliği dikkate alınırsa yönetimlerde ciddi değişikliklere gidilmesi anlamına gelmektedir de ondan. Bunun ise, emperyalizmin ve bölge gericiliğinin her zamanki istemi olduğu, bu rejimlerin ise zaten buna karşı mücadeleyle var olduğu açıktır. Saddam'ın ve tüm gerici güçlerin istemi olan bu durum bir çözüm yöntemi olamayacak, mevcut politik-askeri savaşımın bu biçimlerde çözümüne yaklaşılamayacaktır.

O halde, bölgedeki devrimci ve ilerici gelişmelere uygun tek çözümün savaşın ve mücadelenin daha çok yoğunlaştırılması, Saddam rejiminin yıkılarak Irak'ta demokratik bir yönetimin kurulması olacağı açıktır. Eğer böyle bir gelişmenin önündeki engeller aşılırsa, İran ve Suriye böyle bir çözümde tam olarak anlaşırlarsa, buna bağlı olarak Irak'ta muhalefetin birliği yaratılır ve bu temelde etkin bir gelişme ve mücadele içine girilirse ve yine gerekli dış güçlerle bu temelde ilişki içinde olunursa, önümüzdeki dönemde böyle bir gelişme ve çözüm ortaya çıkarılabilir. Böyle bir yönelim, bunu yaratacak güçlerin sadece istemine bağlı bir şey değildir, bu güçlerin politikalarının ve bölgede süren politik savaşımın zorunlu bir sonucudur. Irak'ta böyle bir mücadele ile nasıl bir sonuca ulaşılacağı belli ki kesin olarak şimdiden söylenmez, ancak Irak üzerinde mücadele daha çok gelişecek ve şiddetlenecektir, bu durumu demokratik bir yönetimin kurulmasıyla sonuçlanabilir, savaşın daha da derinleşerek ve büyüyerek sürmesi durumu ortaya çıkabilir vb. Burada önemli olan şey, bu alanda mücadelenin gelişeceği ve bölgede yeni gelişmelerin burada ortaya çıkacağıdır.

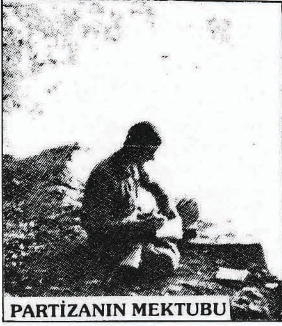
Irak'ta mücadelenin gelişmesi ve demokratik bir yönetime ulaşılması, bölgedeki güçler dengesini kökten değiştirecek ve yeni bir denge durumu ortaya çıkaracaktır. Böyle bir gelişme, Körfez ülkelerini ve gerici Arap yönetimlerini ciddi bir biçimde sarsacak ve belki de hızlı bir biçimde bu alanlarda ortaya çıkacak yeni gelişmelerle yayılacaktır. Aynı biçimde bu tür bir gelişmeden en çok Türk faşizmi de etkilenecektir. Sağlanan gelişmelere göre kendisini yenilediği oranda Suriye yönetimi güç kazanacak, bu güçle ve bölgedeki geniş müttefiklerine dayanarak Lübnan'da daha kalıcı bir çözüme ulaşabilecek, Filistin sorununun çözümüne daha köklü yönelebilecek, Arap ve bölge gericiliğinin karşısına daha güçlü çıkabilecek ve İsrail karşısında bir dengeye ulaşmış olacaktır.

Irak'ta Sadam rejiminin yıkılması ve demokratik bir yönetimin kurulması demek Kürdistan sorununda demokratik bir çözüme ulaşılması demektir. Kürdistan sorununda demokratik bir çözümü gerçekleştirmeyen bir yönetimin gerçekte demokratik olmayacağı açıktır. Kürdistan'ın bir parçasında, Güney Kürdistan'da ulaşılacak belli bir çözüm Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimini hızlandıracak ve tüm parçalarda ileri bir gelişme düzeyi yaşanacaktır. Böylece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, bir yandan kendi gelişimini sürdürürken, diğer yandan da bölgesel mücadelede ve gelişmede etkin bir rol oynayacaktır. Ve zaten Saddam rejimine karşı mücadelenin önemli bir alanı Kürdistan'dır, bu rejimi yıkıcı bir mücadelenin ise daha çok Kürdistan'da derinleşeceği açıktır. Burada, yukarda belirlediğimiz bölgesel gelişme içinde Kürdistan'ın ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin rolü ortaya çıkmaktadır. İster Saddam rejimini hızla yıkan bir mücadele olsun, isterse bu rejime karşı derinleşerek süren bir mücadele olsun, böyle bir mücadelenin en güçlü bir ayağının Kürdistan'da olacağı (olduğu) ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bu biçimde gelişerek bölgesel mücadelede etkin bir rol oynayacağı açıktır. Kürdistan'ın ve ulusal kurtuluş mücadelesinin böyle bir konumu yaşaması çok ileri dönemlerde olacak bir olay değildir, esasen Kürdistan böyle bir süreç içine girmiştir, bunun pratikte yeterince görülememesi önünde bazı engellerin olması ve yetersizliklerin bulunmasındadır, ve eğer bunlar biraz aşılabilirse çok yakında bu konum en ileri pratik gelişmelerle ortaya konabilecektir.

Güney Kürdistan'da Saddam rejimine karşı mücadelede Kürdistan'ın ve ulusal kurtuluş mücadelesinin rolünü oynayamamasının nedeni o alanda bulunan hareketlerin durumudur. Kürt egemen sınıfı tarih boyunca yaşadığını günümüzde ve bunca gelişme içinde bu alanda tekerrür ettirmektedir; mücadelede attığı küçük bir adıma karşılık işbirlikçilikte büyük on adım atmaktadır. İşbirlikçilik temelinde şekillenen ilkel milliyetçi ve reformist milliyetçi anlayış ve yaklaşımlar, gelinen aşamada mücadelenin gelişimi önünde ciddi bir engel ve tehlike oluşturmakta, Güney Kürdistan'da olduğu gibi elverişli koşulları ve olanakları heder ederek hem mücadelenin gelişimini önlemekte, hem de Kürdistan halkını yaratacağı sağlam ittifaklardan alıkoymaktadır. Bu güçler, gerçekte tutarlı birer "otonomi" savunucuları da değillerdir, pratikleri ve koşulları değerlendirme durumları bunu açıkça göstermektedir; bu durumlarıyla böyle sözler ardına gizlenmiş ve kendi yaşamlarını sağlamaya çalışan güçler oldukları açıktır. Mevcut gelişmeler, bu tür güçlerin, böylesi anlayış ve yaklaşımların aşılmasını, etkisiz kılınmasını, Kürdistan'ın tümüne ulusal kurtuluş çizgisinin oturtulmasını zorunlu kılmaktadır. Hem mücadelenin gelişimi, hem de Kürdistan'ın bölgesel rolünü oynayabilmesi ancak bu temelde mümkün olacaktır. PKK önderliğinde ve Kuzey-Batı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş hareketi bu görevleri önümüzdeki dönemde daha etkin bir biçimde gerçekleştirecektir.

Bölgesel gelişmeye denk düşen ve mevcut olanakları değerlendiren bir mücadeleyi, pratikteki bütün yetersizliklerine rağmen Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliği geliştirmiştir ve geliştirmektedir. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı geliştirilen direniş, Kürdistan'ın en önemli alanlarına devrimci savaşın oturtulması, açılan Cephe bayrağı altında kitlelerin birleşmeye ve mücadeleye çağrılması, seferber edilmesi böyle bir mücadelenin açık görüntüleri ve ilk adımları olmuştur. Ancak bu ilk adımlar, üzerinde geliştirilecek büyük mücadeleler için sağlam bir temel oluşturmaktadır. Bu temelde, PKK, önümüzdeki dönemde, yetersizlikerini de aşarak, Kuzey-Batı Kürdistan'da devrimci savaşı daha çok geliştirecek, Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) örgütlenmesini pratikte gerçekleştirerek en geniş kitlelerin birliğini ve devrimci eylemini ortaya çıkaracak, faşist-sömürgeci egemenliği kıran ve ulusal kurtuluşçu egemenliği yaratan bir gelişme düzeyine ulaşacaktır. Bununla birlikte, devrımci ulusal kurtuluş çizgisini Kürdistan'ın diğer parçalarında da oturtacak, ulusal kurtuluşçuluğa ulaşan güçlerle birleşirken böyle bir gelişmeyi engelleyen güçleri etkisiz kılacak ve böylece Kürdistan halkının ve ulusal hareketin birliğini Kürdistan Ulusal Kongresinde gerçekleştirecektir. Bütün bu görevleri bölge halklarıyla ve devrimci, ilerici güçleriyle ilişki ve dayanışma içinde yerine getirecek, bu görevleri yerine getirdikçe, Kürdistan'da proletarya önderliğini geliştirip ulusal kurtuluş mücadelesini derinleştirdikçe, bölge çapındaki devrimci, ilerici mücadeleler açısından Kürdistan'a gereken rolünü oynatmış olacaktır. Böylece bölgesel sorunlara daha köklü çözümleri dayatacak, bölgedeki küçük-burjuva radikalizminin yetersizliklerini aşacak, bölge halklarının gerçek kurtuluşları sürecini geliştirecektir.

PKK, faşist Türk sömürgeciliğine karşı geliştirdiği ulusal direniş mücadelesini İran-Irak savaşının oluşturduğu elverişli ortamdan yararlandırmıştır ve yararlandırmaktadır. Yaratmış olduğu bu gelişmeler temelinde, önüne koymuş olduğu bu ağır ve kapsamlı görevleri başarıyla yerine getirerek İran-Irak savaşını daha çok anlamlı ve daha çok tarihi bir olay yapacaktır.

SAVAŞI ŞİDDETLENDİRELİM BU SAVAŞIN İÇİNDE ÖRGÜTLENELİM

Baştarafı Syf: 1'de

bir gerilla savaşı niteliği taşıdığını açıkça belirtiyorlar. Haklı olarak, bu da, kurtuluş kuvvetlerini ve onların eylemlerini, "günleri sayılı bir avuç bölücü eşkiyanın son çırpınışları" biçiminde yansıtmaya çalışan iğrenç faşist demagojinin tutmadığını, tersine yoğun bir tepkiyle karşılandığını gösteriyor. Başkalarını inandırmak bir yana, faşist sömürgecilerin kendileri bile kendi yalanlarına inanmıyorlar. Savaşın birinci yıldönümünde Türk Genelkurmay Başkanlığının bir basın toplantısı düzenleyerek, iç ve dış kamuoyuna kendi açısından bir yıllık savaşın bir dökümünü yapma zorunluluğunu duyması da bunu en açık bir biçimde doğruluyor. Faşist generaller bir yandan kendisine karşı savaştıkları kuvveti, "bir avuç bölücü terörist" olarak tanımlarken, öte yandan açıklamaları ile adeta bir düzenli orduya karşı savaşıyorlarmış gibi bir tablo çiziyorlar: 15 Ağustos'un üzerinden geçen süre içinde devam eden operasyonlarda başarılı olduklarını, çarpışmalarda insiyatifi ellerinde bulundurduklarını, kurtuluş kuvvetlerine ağır kayıplar verdirdiklerini, buna karşılık kendi kayıplarının daha az olduğunu iddia ediyorlar.

Burjuva toplumlarında istatistiksel rakamların kendi başarısızlıklarını başarıymış gibi göstermeye çalışan burjuva hükümetlerinin elinde bayağı bir propaganda aracına dönüştüğünü tanık olan bazı bilim adamları, tepkisel bir yaklaşımdan hareketle, istatistiği bir bilim dalı olarak kabul etmezler. Bu tutumlarını mizahi bir açıklamaya çevirerek üç çeşit yalan olduğunu söylerler: Yalan, kuyruklu yalan ve istatistik. Türk sömürgecileri de varsın, "dehşetli bir kadavra sayma, istifleme hırsı ve kafayı bozmuş bir mezar hırsızı izlenimi ile" abartılmış istatistiksel rakamlara sarılarak, başarılı oldukları konusunda kendilerini ve ağababaları emperyalistleri avutsunlar. Biz kendi başarılarımızı "kelle hesabı" üzerine kurmuyoruz. Bizim için önemli olan Türk Genelkurmayının yaptığı açıklamanın doğruluğu ya da yanlışlığı değil, bizzat bu açıklamanın kendisidir. Onun böyle bir açıklamayla kendisini buna zorlayan bir devrimci direniş savaşının varlığını bütündünya önünde kabul etmesidir. Ve en önemlisi de dürüst ve onurlu her insanın, bu "kafayı bozmuş mezar hırsızları"nın kendi başarılarını dile getirdiklerine inandıkları yerde, onların müthiş bir başarısızlığı yaşadıklarına tanık olmasıdır. Evet, sömürgeciler erken sonuç alacaklarını umdukları bu savaşta yenilmişler, kendi istedikleri biçimde değil kurtuluş kuvvetlerinin istedikleri tarzda savaşmaya zorlanmışlar, uzun süreli bir savaşı kabul etmek zorunda kalmışlardır. Kurtuluş kuvvetlerimiz açısından bu asla küçümsenmeyecek bir zaferdir, bizim başarımızın esası da buradadır. Hiç kuşkusuz bugün bizim için bu zafer artık yetmemektedir. Şimdi bize gerekli olan şey daha büyük zaferler kazanmak, düşmana daha güçlü darbeler indirmek için daha çok savaşmak, faşist sömürgeciliğe karşı yürüttüğümüz savaşı şiddetlendirmektir.

Savaşı nasıl şiddetlendirebilir, bu savaşın içinde nasıl örgütlenebiliriz? Bu konuya daha iyi açıklık getirebilmek açısından, bu savaşta düşmanın hangi yöntemleri izlediğine, esas amaçlarının ne olduğuna, savaşı hangi düzeyde sınırlı tutmaya çalıştığına ve bütün bunların devrimci direniş savaşımız üzerindeki etkilerine kısaca değinmek gerekir.

Eruh ve Şemdinli baskınlarının şokundan kurtulur kurtulmaz, faşist Türk sömürgecilerinin eylemcilere karşı başvurduğu ilk önlem, kendi silahlı kuvvetlerinin ağırlıklı bir bölümünü Siirt ve Hakkari üzerine sürmek oldu. Başta Eruh ve Şemdinli olmak üzere, her iki bölge görülmemiş sayılara ulaşan sömürgeci ordu birlikleri tarafından işgal edildi. Düşmanın planı çok basitti: Muazzam boyutlardaki niceliksel üstünlüklerine güvenen ve güçlü helikopter filolarına dayanan sömürgeci ordu birlikleri, eylemleri gerçekleştiren devrimci kuvvetleri belli bir alan içinde çembere alacaklar, kuşatma çemberi giderek daraltılacak, en sonu havadan ve karadan geliştirilen yoğun izleme sonucunda tesbit edilen kurtuluş kuvvetlerine bitirici darbe indirilerek imha edileceklerdi. Faşist sömürgeciler planlarını başarıyla hayata geçireceklerinden öylesine eminlerdi ki, bu kuvvetlere yalnızca üç günlük ömür biçiyorlardı. Diğer yandan geniş bir alanı kontrolleri altında tutan öteki düşman kuvvetleri ise, yeni eylemlerin gerçekleştirilmesine olanak tanımayacaklar, bununla devrimci eylemliliğin süreklilik ve yaygınlık kazanması engellenmiş olacak, böylelikle 15 Ağustos Devrimci Atılımının içerde ve

dışarda yarattığı yankının etkileri aradan belli bir sürenin geçmesiyle silinip gidecekti. Ama ne yazık ki(!) düşmanın bu planı gerçekleşmedi. Helikopter filolarının desteğindeki Türk ordu birlikleri 15 Ağustos eylemcilerinin izine bile rastlayamadılar. Devrimci eylemlilik artan bir yoğunlukla yaygınlaştı, devrimci silah sesleri ülkemizin hemen her köşesinde yankılandı. Çukurca'da, Şemdinli'de, Şırnak'ta ve diğer bazı alanlarda düşman birliklerine pusular kurup baskınlar düzenleyen kurtuluş kuvvetlerimiz, düşmana küçümsenmeyecek kayıplar verdirdiler. Düşman taktiğinin boşa çıkarıldığı belli olmuştu.

İlk girişimlerinde hiçbir sonuç almayan faşist sömürgeciler, silahlı kuvvetlerini dağ-taş, dolaştırma aptallığına son verdiler. Bunun yerine stratejik noktaları tutup konumlanarak, özel birliklerle kurtuluş kuvvetlerine destek veren yurtsever halk kitlelerine yöneldiler, sivil halka karşı savaş açtılar. Devrimci güçleri izleme ve imha etmeye yönelik operasyonlarına ara vermeksizin, köy baskınlarıyla yaygın ve yoğun bir terör kampanyasına girişerek halkı yıldırmaya ve kurtuluş kuvvetlerine olan desteğini kesmeye çalıştılar. Yerli işbirlikçi ve hain takımını silahlandırarak devrimcilere ve halka karşı savaştırmayı amaçlayan "Köy Korucuları Yasası" da böyle bir ortamda yürürlüğe girdi. Düşman bununla da yetinmedi. Silah almak istemeyen köylülere bile zorla silah vermeye kalkıştı. Hatta silahlanmayı teşvik etmek ve bu konudaki engelleri ortadan kaldırmak için, yurtseverliği ve devrimcilere yakınlığı ile bilinen köylere öncelik tanıdı. Devrimci kurtuluş kuvvetlerine yeni katılımların önüne geçmek için, çocukları veya eşleri kurtuluş kuvvetlerine katılmış olan aileleri olmadık işkence ve hakaretlere maruz bırakarak, başkaları için "ibret olsun" diye tutukladı, evlerini yakıp yıktı, sürgüne gönderdi. Şemdinli ve Çukurca gibi bazı yerlerde daha da ileri gidip silahlı birimlerdeki köylü savaşçıların ardından elçiler göndererek, I-KDP gibi örgütlerden yararlanarak ve özellikle bu örgüte iltihak etmelerini talep ederek, kendilerini krutuluş birliklerinden koparmak istedi.

Düşman uzun süreli bir savaşı göze almıştı, ama onun istediği iyice sınırlandırıp daraltılmış bir savaştı: Emekçi yığınlarla bağları önemli ölçüde zayıflayan, genişlemek yerine daralan ve faşist sömürgeci ordunun durumu ile kıyaslandığında sayısal olarak gerçekten de "bir avuç" kadar görünen devrimci güçlerin, kendilerinden yüzlerce ve binlerce kat daha fazla sayıdaki düzenli ordu birlikleriyle savaşı... Kendi aklınca düşman, devrimci kuvvetlerin en güçlü yanlarını işlemez kılıyor, bizzat kendisinin kullandığı bir deyişle " balığı sudan ayırma" taktiğini gündeme getiriyordu. Buna göre, yurtsever halk kitlelerinin aktif desteğinden mahrum bırakılan kurtuluş kuvvetleri halktan yeni katılımlarla savaşçı potansiyellerini arttırarak kendilerini güçlendiremedikleri için dolayısıyla savaşı da fazla geliştiremeyeceklerdi. Belki bazı düşman hedeflerine saldırıları mümkün olabilecek, ama bu hedeflere isabetli darbeler vurabilen bir kuvvetler toplamına ulaşılamadığı için, bunlar bir bakıma intiharvari girişimler olmanın ötesine geçemeyecekti. Benzer şeylerin basit bir tekrarı niteliğindeki bu kısır döngünün kırılamaması sonucunda, faşist-sömürgeci ordu birlikleriyle girişebilecekleri hemen her çarpışma esas olarak devrimci güçlerin aşınmasına yolaçacak, genişlemeleri önlendiği için sayıları daha da düşecekti. Bu nedenle uzatmalı savaş devrimcilerin değil, düşman kuvvetlerinin işine yarayacaktı. Koşulların alabildiğine zorlaşması saflara moral bozukluğunu ve inançsızlığı taşıracak, bunalımlar ortaya çıkacak ve kararsızlığa düşenler, "Pişmanlık Yasası"ndan yararlanmak için düşmana sığınacaklardı. Türk sömürgecilerine sığınmayı göze alamayanlar ise, TC ile yaptıkları gizli anlaşmalarla "Pişmanlık Yasası"na başka bir yönden işlerlik kazandırma işini üstlenen IKP ve I-KDP'ye teslim olacaklardı. Faşist sömürgeciler ve sahte sol'un işbirliği ile kendisine büyük umutlar bağlanarak uygulanmak istenen bu alçakça plan da suya düştü. Burada da pratiğin kendisi düşmanın amaçlarına ulaşamadığını gösteriyor. Direniş savaşımızın Ağrı'dan Adıyaman'a, Mardin'den Kars'a, Hakkari'den Dersim'e kadar ülkemizin her yanını sarması, devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin ardarda giriştikleri saldırılarla buralarda faşist ordu birliklerine ve ajan-milis çetelere kahredici vuruşlar yapması, bir kez daha taktik düzeyde düşman açısından onursuz bir yenilgiye tanıklık ediyor.

Peki, kurtuluş kuvvetlerimiz açısından "Şipka Geçidi'nde her şey yolunda" mı gidiyor? Faşist sömürgecilerin bir kez daha pratikte başarısızlığa mahkum edilmesi devrimci güçlerin pratikte görevlerini eksiksiz yerine getirdikleri anlamına mı geliyor? Parti taktiğimizin başarıyla hayata geçirildiğini söyleyebilir miyiz? Bu sorulara tümüyle olumlu yanıt vermemiz pek mümkün değildir. O zaman ortaya çıkan bu eksiklik ve yetersizliklerde düşmanın bu uygulamalarının payı nedir? Olumsuzluklardaki belirleyici ögenin düşman uygulamaları olduğunu söyleyebilir miyiz? Sözgelimi silahlı birliklerimiz neden istenilen düzeyde savaşçı güçler ortaya çıkarıp kendilerini takviye ederek genişleyemediler? Kitleler arasındaki örgütlenmemiz neden hala geri bir noktada seyrediyor? Devrimci eylemliliğimizin niteliksel bir sıçrama yapamayışının, düşman kuvvetlerini imha etmesi gereken güçlü eylem biçimlerine ulaşamayışımızın nedeni nedir? Vb. vb? Başta sıcak devrimci pratiğin içinde yeralan arkadaşlar olmak üzere bütün kadro ve savaşçıların bu ve benzeri sorular üzerinde durması ve doyurucu cevaplar bulması gerekmektedir.

Zulüm ve sömürü sistemlerini yıkmayı amaçlayan her direnişin egemen güçlerin uyguladıkları baskıyı daha da tırmandırmalarına yolaçtığını, ama buna karşılık bu baskının da daha üst düzeyde bir direnişin doğuşuna ebelik yaptığını çok iyi biliyoruz. Bu, faşist Türk sömürgecilerinin de bilincinde oldukları evrensel bir gerçektir. Bu yüzden de, onlar halkımız üzerinde çılgınca bir terör uygularken, özünde bir çıkmazı yaşadıklarını çok iyi biliyorlar. Türk ordusuna ait belgelerden de görüleceği gibi, operasyonlara katılan birliklere verilen talimatlarda mahalli halkın denetim altına alınmasının çoğu zaman baskıyı arttırmanın kaçınılmaz olduğu vurgulanırken, baskının aşırı ölçülere vardırılmasının halkı gerillalara daha çok yakınlaştırdığı, bunun için de dozunu iyi ayarlamak gerektiği belirtiliyor. Sonuç ne kadar vahim olursa olsun, yine de düşman baskıyı şiddetlendirmekten vazgeçemiyor, kitlelerin kurtuluş için ayağa kalkıp savaşmalarının önüne geçmek için baskıyı yoğunlaştırmayı zorunlu bir yöntem olarak kabul ediyor. Ancak dizginleri serbest bırakılmış zulüm ve zorbalık halkımızın düşmana karşı beslediği öfke ve nefreti arttırıyor. Özellikle düşmanın önüne koyduğu kurtuluş kuvvetlerini imha etme hedefine ulaşamadığı, faşist ordu güçlerine ve işbirlikçilerine yönelik devrimci saldırıların sürüp gittiği ve ülkenin her tarafından devrimci eylemliliğin devam ettiği bir ortamda, bunun aksini düşünmek zaten mümkün değildir.

Yükselen devrimci direniş mücadelesine karşı daha sıkı örgütlenmiş karşı-devrimin frenlenmemiş şiddeti, kaçınılmaz olarak, yurtsever halk yığınlarını, tek tek kişileri değil, sözcüğün gerçek anlamında halk yığınlarını faşist sömürgeciliğe karşı her an başkaldırmaya hazır hale getiriyor. Kendi öz deneyimleriyle de olsa, yığınlar birlik içinde düşmana karşı mücadele

etmek gerektiğine inanmaya başlıyorlar. Ama biz, devrimciler olarak, halka yol göstermesi gereken öncü güçler olarak, yığınları ayağa kaldıramıyoruz. Bir yandan halkın her şeyin farkında olduğunu, savaşmanın zorunluluğuna inandığını söylüyoruz; öte yandan ailesini, çoluk-çocuğunu düşündüğü, düşmanın misillemelerinden çekindiği için savaşa doğrudan katılamadığından yakınıyoruz. Bu, pratik faaliyet içinde bulunan hemen her arkadaşın yaşadığı bir gerçektir. Bu arkadaşlar, "kurtarılmış bir karış toprağımız olsa, ayağımızı şöyle bir kurtarılmış vatan toprağına basabilsek, bütün sorunlarımızı çözmenin temel anahtarına kavuşmuş olacağız" diyorlar. Tabii ki bunun ardından sorular soruları kovalıyor: Peki, kitleler kendi öz deneyimleriyle bile böyle zalim bir düşmana karşı savaşmanın zorunluluğunun bilincine varabiliyorsa, o zaman bu kendiliğinden bilinci basamak yaparak onları savaşmak için karar vermeye niçin inandıramıyoruz? Kendiliğindenliğe niçin bilinçli bir nitelik kazandıramıyoruz? Onları mevcut durumdan daha da ileriye götürmeyi niçin başaramıyoruz? O zaman ikna çalışmalarımızın başarısından bahsedebilir miyiz? Ve arkadaşlarımız açıklamalarına devam ediyorlar: "Gerçekten de çalıştık, çaba harcadık biz; beynimize ve yüreğimize yüklendik, ama ancak bu kadarını başarabildik. En ağır koşullar altında bazı eylemler de çıkardık, kitleler içindeki propagandamız da etkili oldu, halk savaşmanın gerektiğini kabul ediyor ama savaşmaya karar veremiyor. İnsanlarımız "ailelerimizi düşmanın şerrinden kurtaracak bir yol gösterin, seve seve savaşalım' diyorlar. Onlar da haklı; düşman o kadar ahlaksız ki, ailelere etmediğini bırakmıyor. Biz de tam bu noktada tıkanıyoruz. Haydi siz söyleyin, bu tıkanıklığı aşmanın yöntemi nedir? Bize somut yöntem önerin." Görüleceği üzere iş sonuçta mevcut durumu meşru olarak kabullenme noktasına kadar gelip dayanıyor. "Kitleler haklı, biz de haklıyız." Haksız olan kim? "Düşman bu denli vahşi ve barbar olmasaydı, kitleleri devrim için rahatlıkla ayağa kaldırabilirdik.

Çözümleyici ve yüksek bir yaratıcı zeka sahibi bir militan kişiliğe ulaşmak yerine daralmanın ve pratik içinde karşılaştığımız sorunların altında ezilmenin üzerimizde yolaçtığı bunaltıcı ruh halinden biraz olsun sıyrılmaya başladığımız zaman söylediklerimizi kendimiz de kabul etmiyor: mevcut durumun meşrulaştırılmasından başka bir şey olmayan açıklamalarımızın son tahlilde devrimin olanaklarının inkar edilmesi anlamına geldiğini farkediyoruz. Ho Chi Minh'in Vietnam halkının ve silahlı kuvvetlerinin devrimci kahramanlığının niteliğini en özlü bir biçimde tanımlayan şu sözleri, Kürdistan halkı ve onun devrimci silahlı kuvvetleri için de aynı ölçüde geçerlidir: *"Hangi görev olursa olsun yerine getirmesini, hangi güçlük olursa olsun aşmasını, hangi düşman olursa olsun yenmesini bilmek."* Ho Chi Minh'in önderliğindeki Vietnam halkı ve onun şanlı silahlı kuvvetleri, bu devrimci kahramanlıkları sayesinde, çağımızın üç "çamurdan ayaklı" emperyalist devine sırasıyla diz çöktürterek, bağımsızlıklarını ve özgürlüklerini kazandılar. Sömürgeci-faşist Türk devletinin ülkemiz üzerindeki egemenliğine karşı gelişen direniş savaşının planlayıcısı, örgütleyicisi, yolgöstericisi ve uygulayıcısı olması gereken biz devrimciler de aynı nitelikleri edineceğiz, edinmekle yükümlüyüz. Faşist sömürgeci egemenliğe karşı savaşmak için topyekün seferber edilmiş, savaşmaya ve kazanmaya azimli bir halkın kollektif kahramanlığına mutlaka ulaşacağız, ulaşmak zorundayız. Bu nedenle bir yandan düşmana karşı giriştiğimiz savaşı şiddetlendirirken, öte yandan bizzat bu savaşın içinde bütün pratiğimizi devrimci eleştiri süzgecinden geçirip daha yetkin sonuçlara ulaşarak uygulama yanlışlıklarından arınacağız. Bundan başka bir seçeneğimiz yoktur ve olamaz da. Bunun için aşılmayacak güçlerden, yenilmeyecek zorluklardan bahsedilmemelidir. Ne denli vahşi ve barbar olursa olsun, hayvanlığın zincirlerinden boşanmasını ne denli temsil ederse etsin, TC de yenilebilecek bir güçtür ve bu kanıtlanmıştır. Vahşet uygulamada kendi üstünde başka bir güç tanımaması, sadece ve sadece onun ne denli ölüme mahkum edilmiş bir güç olduğunu kanıtlar. Böylesi bir karşı-devrimci gücün mezar kazıcısı olmaktan daha onurlu bir şey düşünülemez. Kaldı ki, genel olarak Türk egemen sınıflarının ve özel olarak TC'nin sözkonusu nitelikleri pratikte yeni bir olgu olarak karşımıza çıkmıyor. Bu konuda yeni bir Amerika keşfetmiş gibi bir tutum içinde olmak hem çok saçma ve hem de tehlikelidir. PKK en üst düzeyde yoğunlaşmış bir bilinçtir.; Marksizm-Leninizmin ışığında Kürdistan gerçekliğinin ve ülkemizde hüküm süren yabancı egemenliğin özelliklerinin en açık bir biçimde gözler önüne serilmesi, mevcut gerçekliğin eylemle değiştirilmesidir. Türk egemen sınıflarının tarihsel gelişim özelliklerine ve ruhsal şekillenmelerine ilişkin geniş kapsamlı ve somut tahliller, daha metropol kentlerinde bir araya gelen bir avuç devrimcinin oluşturduğu teorik çalışma grubu dönemine dayanmaktadır. Düşmanın özellikleri bilinerek mücadele alanına girilmiş, buna cesaret edilmiş; "hangi güçlük olursa olsun aşmasını, hangi düşman olursa olsun yenmesini bilmek" anlayışı her zaman için PKK'ye egemen olmuştur. Ve hiç kuşkusuz, PKK bu nitelikleri başka bir ülkeden ithal etmemiş ya da başkaları tarafından kendisine bağışlanmamıştır. PKK halkımızın özgücüdür; tarihin derinliklerinden süzülüp gelen halkımızın en güçlü özelliklerinin bir partide somutlaşması ve proletarya devrimciliğinin en güçlü meziyetleriyle tamamlanarak zafer kazanacak bir örgüt olarak biçimlenlenmesidir. Kısacası halkımız kendi bağrından PKK gibi bir devrim ocağını çıkarmakla savaşmaya ve kazanmaya azimli bir halk olduğunu kanıtlamıştır.

Söylediklerimize dikkat edelim ve ne anlama geldikleri konusunda iyi düşünelim: İnsanlarımız bize "ailelerimizi Türk devletinin vahşetinden koruyacak bir çare bulun, düşman namusumuza el atamasın, o zaman bu devlete karşı zevkle savaşalım" diyorlar. Bunun karşısında biz bu soruna çözüm bulamayıp tıkandığımızı söylüyor ve çözüm yöntemi istiyoruz. Öncelikle şunu açıkça ve üzerine basa basa belirtmek gerekir ki, sorunu bu biçimde ortaya koyuşu bile halkımız için bir gelişme sayılmalıdır; bu halkımızın durumunda ileriye doğru bir değişikliğin ortaya çıktığının ifadesidir. Bizim, adı geçen sorun karşısında takındığımız tutum ise pratikte bir gerileme ve daralmanın belirtisidir; bizim tutumumuz hiçbir engel tanımadan sorunların üzerine yürüyerek çözümleyici özelliğini mutlaka konuşturan militan devrimciliğin yaklaşımı ile bağdaşmayan, pratikte kitlelerin de bir hayli gerisine düşen bir tutumdur. Sonuna kadar götürüldüğü zaman, bunun sorunlar karşısında sadece yakarışta bulunan ve esas olarak pratik karşısında bir gözlemci gibi davranıp yalnızca mevcut durumu aktarmakla yetinen "aydın-izlenimci" bir yaklaşıma dönüşmesi kaçınılmazdır. Parti gerçekliğimizi daha iyi kavrayalım, halkımızın gerçekliğini daha iyi kavramaya çalışalım: Kürdistan halkının geçmişteki durumu neydi, şimdi söylediği şeyleri o zaman da söyleyebiliyor muydu? Kesinlikle hayır! Tersine halkımız kendi ulusal kimliğine ve en soylu değerlere o denli yabancılaştırılmıştı ki, bağımsızlık ve özgürlük için savaşmayı düşünmek bir yana, bu değerlerin adını bile bilmiyordu. Bizim insanımız bir oda içi kadar tarlasının bir karış sınırı için komşusuyla ömür boyu cebelleşir ve hatta işi karşılıklı adam vurmalara kadar vardırırken, işgal ordularının kanlı çizmeleriyle kirlettikleri sömürge bir ülkenin bireyi olduğunu ve vatanının kendisinden çalındığını aklına bile getirmiyordu. Kısacası o ölüm döşeğine yatırılmış bir halktı ve eğer adına yaşamak denilebilirse ölümle yaşam arasında gidip gelen ince ve belirsiz bir sınırda yaşıyordu. Ve onun yaşam emareleri gösteren damarlarından PKK gibi bir parti filiz verdi. Partimiz, kendi kendisini bile tanıyamaz hale getirilen ve düşmanları tarafından artık öldüğüne hükmedilen bu halka devrim olayını dayattı; bağımsızlığı ve özgürlüğü için mücadele etmesinin zorunluluğunu dayattı. Ona hiçbir şeyin bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olamayacağını öğretti. Ve bunu ilk önce kendisinde kanıtladı: Devrim için kan verdi, bağımsızlık ve özgürlük için yüzlerce kurban verdi ve halkımızı bu değerlerin kutsallığına ve vazgeçilmezliğine inandırdı. Bugün aynı halkın, bazı sorunları çözüme kavuşturulduğu takdirde düşmana karşı büyük bir zevkle savaşacağını söylemesi de Partimizin bu kahramanca mücadelesinin bir ürünüdür. Ama biz hala Partimizin önderlik ettiği mücadele ile yarattığı bu son derece elverişli zemin üzerinde devrimci savaşı daha çok geliştirmek için yeterince yararlanamıyoruz. İskele kurulmuş, tuğlalar ve yapı için gerekli öteki malzemeler elimize teslim edilmiş, ama biz temelleri atılan yapıyı gerekli olan zamanda yükseltemiyoruz.

Burada halkımızın durumunu bir yana bırakıp kendi geçmiş durumumuzu gözönüne getirelim: Büyük çoğunluğu gençlik kesimi arasından gelen, "yeni kuşak" olarak yabancılaşmaya en çok uğramış ve kendi gerçeğini en az yaşayan bizler, "eksiği ile-fazlasıyla" bugünkü duruma nasıl geldik? Hangimiz bağrından çıktığı halkın gerçekliğinin bilincindeydi? İçimizden kaç arkadaş tarihi bilerek-bilinçlice yaşıyordu? Kendi ulusal kimliğimize ve sınıf kişiliğimize yeniden ulaşmaya çalışırken bile ne kadar zorlandık? "Yeniden kaynağa dönüş" olayı bizim için gerçekten de öyle sancısız ve kolay gerçekleşen bir olay olarak mı gelişti? Hangimiz henüz PKK bizimle ilişki kurup elimizden tutmadan önce soylu değerler uğruna her şeyini feda edebilecek bir kişiliği yaşadığını söylebilir? Her türlü yetersizliklerimize rağmen, bugün gözümüzü kırpmadan uğrunda seve seve ölümü göze aldığımız ve tüm varlığımızı adamaya çalıştığımız bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm fikirleri, bizim için başlangıçta da aynı kutsal anlamı yeterince taşıyorlar mıydı? Yoksa gerçek değerlerini gerçek anlamlarının bilincine varmamızdan sonra mı kazandılar? Alıştığımız, ayrılmak istemediğimiz kirli elbiselerimizi üstümüzden çıkarıp atmak, bize temiz çamaşır giydirebilmek için Partimiz bizimle ne kadar uğraştı? Beyinlerimizi sarmış örümcek ağlarını temizlemek, dillerimize vurulmuş kilitleri kırmak, yüreklerimizi yurt ve sosyalizm sevgisiyle doldurmak, ellerimize takılmış kelepçeleri ve ayaklarımızdaki prangaları koparıp atmak için ne kadar çaba harcadı, hangi dayatmalarda bulundu? Şimdi bile gözümüzü "sevdiğimiz, alıştığımız kirli gömleğimiz"e çevirdiğimiz zaman aynı dayatma devam etmiyor mu? Evet, bunların hepsi birer gerçektir. PKK biraz da "bizi bizden çaldı"; bizi karanlık kölelik ortamından çekipçıkararak özgürce ve insanca yaşamayı öğretti. Her şeyden önce insan olduğumuzu ve insanca yaşamamız gerektiğini Parti çatısı altında öğrendik. Böyle bir yaşama yeterince ilgi göstermediğimiz yerde, "hayır, tutumunuz kabul edilemez bir şeydir, çünkü insanca yaşamak sizin hakkınız, bu hakkınızı mutlaka kullanmak zorundasınız, insanca yaşamasını öğrenmek ve başkalarına da öğretmek zorundasınız" dedi.

İçerde kitleler arasında devrimci çalışma yürüten arkadaşlarımızın sıkça karşılaştığı bir gerçeği daha anımsatalım: Kürdistan insanına ülkesi ve halkının kurtuluşu için savaşması gerektiği ve bunun nedenleri izah edildiği zaman, "anlattıklarınız doğru elbette, ama benim elimden hiçbir şey gelmez, ben bir hayvanım" demektedir. Acıdır, ama o ölçüde de gerçektir bu, insanımız kendi yaşadığı gerçeği böyle adlandırmaktadır. Kim ne derse desin, insanlık düşmanı bir dış gücün halkımızı korkunç bir horlanmanın, aşağılanmanın, utancın ve sefaletin karanlık çukuruna yuvarladığı, ulusal gururu ve onurunu ayaklar altına alıp çiğnediği, insan olduğunu bile kendisine unutturduğu ve bunda bir ölçüde başarılı olduğu doğrudur. BU BİR GERÇEKTİR! Peki, halkımıza zorla dayatılan bu utanç verici, tiksindirici, aşağılayıcı ve iğrenç gerçeği kabul mü edeceğiz? Hayır, hayır! Halkımızı mutlaka faşist Türk sömürgecilerine karşı ayağa kaldıracağız. Ona devrimin, insanlığı yeniden yücelten, onu kendi asıl yerine oturtacak olan onurlu gerçeğini dayatacağız. Prangalarını ve kelepçelerini kır diye haykıracağız, kendisi kıramıyorsa biz zorla kıracağız. Bazı sahte dostlarının "ne yapıyorsunuz siz, bakın siz zincirlere vurduğunuzda bu insanlar ne kadar acı çekiyor, aman ayağı incindi, işte bileği kanadı" türündeki timsah gözyaşlarına aldırmadan, köleliği temsil eden her şeyi teker teker söküp atacağız. Acı çekmek mi? Ama bu halkın binlerce yıldan beri çektiği tarifsiz acıları nereye koyuyorsunuz? Bu halk kötülüklerin dipsiz kuyusuna düşürülür ve yüzlerce yıl bekletilirken acı çekmedi mi hiç? Bununla halkımızı aşağılayan Türk sömürgecilerinin işledikleri insanlık suçuna ortak olduğunuzu ya da en azından onu onayladığınızı bilmiyor musunuz? Kim ne derse desin, "**hiçbir şey bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli değildir**" şiarı doğruysa, biz, halkımızın bu değerlere sahip olması ve manevi acılardan kurtulması için, ona fiziki acılara katlanması gerektiğini söyleyeceğiz. Leninizmin şu sözlerini kılavuz ilkemiz olarak benimseyeceğiz: Hiç kimse köle doğdu diye suçlanamaz. Ama kendi köleliğine karşı savaşacağı yerde onu meşrulaştırmaya kalkan bir köle, böyle bir köle, her insanda haklı olarak tiksinti ve nefret duyguları uyandıran aşağılık bir asalak ve hayvandır!

Leninist devrim teorisinde her ülke devrimine aynen uygulanabilecek hazır reçeteler yoktur. Devrimlerin evrenselliği onların özgüllüğünün içindedir. Kürdistan Devrimi ise çok daha özgül olmak zorundadır ve bu devrim biraz da dayatmalarla geliştirilecektir.

Devrim yaratıcıdır, devrim bir yaratım olayıdır. Bu yüzden de doğrudan devrim pratiğinin ateşi içinde bulunan bizlerin, bu pratiğin planlayıcısı, örgütleyicisi, yolgöstericisi ve uygulayıcısı olması gereken bizlerin "çözüm yöntemi nedir?" diye sormamız kabul edilemez. Bu, kendi özgücüne güven duygusu köreltilmiş ve kendisinin hiçbir şey yapamayacağını söyleyen halkımızın içinde bulunduğu olumsuz ruh halinin kişiliğimize yansımasından başka bir şey değildir. Hemen belirtelim ki, kurulmuş bir ordunun başına getirilen iyi bir eğitimden geçmiş her ortalama insan iyi bir komutan olabilir. Ama ya ordu yoksa ve esas sorun böyle bir ordunun örgütlendirilmesi ise ne yapmalı? Kim bu orduyu ortaya çıkarıp savaşa seferber edecek? O halk kitlelerinin akın akın kurtuluş kuvvetlerinin saflarında toplanmasına yolaçacak kurtarılmış bölgelere nasıl ulaşılacak? Bütün bunları kimler gerçekleştirecek? Ne yazık ki çoğu zaman bunların bizim görevlerimiz olduğunu ve bu görevleri mutlaka yerine getirmekle yükümlü olduğumuzu unutuyoruz. Unutmasak bile başarmak için kendimize yeterince yüklenmiyoruz.

Hep başka yerlerden çözüm bekliyoruz. Hep bir yerlere dayanma, hep umudumuzu birilerine bağlama durumuna düşüyoruz. Belki de bu "bir yerler" çoğu zaman dış bir güç olmayabilir: Bu, partimizin bir üst organı, Merkez Komitemiz ya da Parti Önderliği biçiminde de somutlaşabilir: Fazla önemli değil. Önemli olan bir şeyleri bir yerlerden beklememiz, kendi özgücümüze ve militanın yaratıcı dehasına yeterince güvenmeyişimiz, çözümleyici ve yaratıcı olamayışımızdır.

Bu noktada işbirlikçi ilkel milliyetçiliğin etkilerinden de bahsetmek gerekir. Bu güçler yıllardan beri hep sömürgecilere ve emperyalistlere dayandılar, sonuçta bu güçlerin değer verilmeyen basit bir kuklası haline geldiler. Günümüzde Güney ve Doğu Kürdistan'da yaşanan durum bunun en açık örneğidir. Aşiretlerinin önde gelen mensupları ve tüm aile efradı ile birlikte bu parçalardaki hareketin tepesine çöreklenen gerici önderliklerden biri İran'da, ötekisi ise Irak'tadır. Şimdiki durumda aşiretlerinin ileri gelenleri ve aile fertleri "güvenlikli" bir yerde olabilirler, ama bu yalnızca iki rejim arasındaki savaşın sona erdiği güne kadar devam edebilecek bir "güvenlik"tir. Savaş bittiği zaman kuklaların işi de bitecek, 1975 yenilgisinden daha onursuzca bir sona ulaşacaklardır. Ama PKK Kürdistan halkının özgücüne dayanan bir harekettir. Onun militanları da bilmelidirler ki, Kürdistan toprakları faşist Türk sömürgecilerine mezar yapılmayıncaya kadar halkımız asla güvenlik içinde yaşayabileceği bir ortama kavuşamayacak, her zaman için namusuna uzanan kirli bır elin varlığını hissedecek, namusunu koruyamayacaktır. O zaman herkes yeryüzünün bu en aşağılık ırz düşmanının kirli emellerini boşa çıkarmak ve en sonunda toprağımızı onun tedirgin edici varlığından tümüyle temizlemek için en azından bulunduğu yerde onunla savaşmak zorundadır. Kadını ve erkeği, yaşlısı ve genci ile her aile, her köy, her ilçe, her bölge ve giderek tüm bir ulus silaha sarılarak kendini savunmak, bulunduğu alana düşmanı sokmamak ve kendi alanını düşmandan kurtarmak zorundadır. Ulusumuzun her bireyi mutlaka ülkesinin çok küçük bir parçasını düşmandan temizlemek, burada düşmanın değil, Ulusal Kurtuluş Cephemizin bayrağını dalgalandırmak zorundadır. Halkımız ancak kendi bayrağının dalgalandığı yerde düşmanın kendi namusuna yönelen kirli tehditlerinden endişe duymaksızın yaşayabilir. Bunu halkımıza anlatabilmek zor değildir, hele hele düşmanını bu denli tanımış olan ve ona karşı mücadele etmenin şart olduğunu onaylayan bir halkı, bu gerçeğe inandırmak bizden olağanüstü yetenekler istememektedir. Zor olanı savaşan bütün bir ulus gerçeğine ulaşmak, en basitinden en karmaşık olanına kadar bulduğu her türlü silahlarla donanmış ve ülkesinin her karış toprağını çapulcu işgal ordularına karşı kahramanca savunan bir halk olabilmektir. Elbette bu zordur, ama başarılabilir ve gerçekleşebilir bir "rüya"dır. Lenin'in 1902'lerin Rusya'sındaki devrimci hareketin durumuna bakarak söylediği gibi, *"Ne yazık ki, bizim hareketimiz içinde, bu türden rüya görme çok uzaktır."*

Ne olursa olsun, yine de "işte biz bunun rüyasını görmeliyiz!.." *"Eğer rüya gören kimse, rüyasına ciddi olarak inanırsa, yaşamı dikkatle gözler, gözlemlerini gökte kurduğu şatolarla kıyaslarsa ve eğer, genel olarak söylemek gerekirse, rüyasının gerçekleşmesi için bilinçli olarak çalışırsa, rüya ile gerçek arasındaki ayrılığın hiçbir zararı olmaz. Rüyalarla yaşam arasında bir bağ varsa, her şey yolundadır."* (Lenin, Ne Yapmalı, Syf: 208-209)

Peki, "rüyalarla yaşam arasında" nasıl bağ kurabiliriz? Her şeyden önce savaşı geliştirerek, ülkemizin uygun alanlarında savaşı daha çok şiddetlendirerek, düşmana ciddi kayıplar verdirip güçlerini parça parça imha ederek, bunun için de silahlı kuvvetlerimizi genişliğine ve derinliğine güçlendirip yetkinleştirerek, kadrolarını ve komuta kademelerini büyük bir örgütlenme yeteneği ve yüksek bir disiplin ruhuyla donatarak ve en sonu halk ordusu düzeyine ulaşarak. İkincisi, devrimci savaşın, gelişmesi için elverişli koşullar yarattığı yerlerde yerel ya da bölgesel düzeyde ayaklanmalara başvurmak, halk savaşının birleşik güçlerinin sayısını sürekli artırarak, işçi-köylü-devrimci aydınlar bloku temel olmak üzere bütün yurtsever halk güçlerini Ulusal Kurtuluş Cephesinde toplayıp seferber ederek, kırlarda olduğu gibi şehirlerde de halkın devrimci şiddetini geliştirip kendisini en çok emniyette hissettiği yerlerde bile düşmana saldırılar düzenleyerek, eli silah tutan her Kürdistanlıyı bir ulusal kurtuluş savaşçısı haline getirerek. Üçüncüsü, bütün halkın mücadele birliğini yaratmak için Parti yönetimini aralıksız güçlendirerek, komiteler ve özellikle Partinin kitleler arasındaki duyargaları olan hücrelerle bütün halkı Partiye bağlayarak, her hücreyi devrimin komuta merkezi haline getirerek...

Evet, her şeyden önce ve bütün gücümüzle düşmana vurmalı, savaşı kızıştırmalıyız. Mücadelemizin bugünkü evresi, devrimci savaşımızın sadece ve esas olarak kitleleri politik yönden etkilemeye yönelik bir savaş değil, pratik kazanımlara ulaşması gereken bir savaş olmasını gerektirmektedir. En azından kısmi zaferler kazanmayı hedefleyen böyle bir savaş, kesinlikle düşmanın silahlı güçlerini parça parça imha etmek zorundadır. Gerçek anlamda savaşta insiyatifin ele geçirilmesi de ancak düşman güçlerinin imha edilmesiyle mümkün olabilecektir. Sözümona vuracak hedef arayan, bir türlü uygun bir düşman hedefine rastlayamayan birimler kabul edilmez bir durumu yaşamaktadırlar. Her on insanımıza bir işgal askerinin düştüğü Kürdistan'da hedeften çok bir şey yoktur. Giap'ın da belirttiği gibi, *"Düşmanı en çok toplandığı yerde yok etme açısından seyyar kuvvetleri bir noktada toplayarak, düşman kuvvetlere her yerde cevap verebilir, onları yokedebilir, dağıtabilir ve ele geçirebiliriz."* Düşmanın birçok karakoluna saldırarak onları ortadan kaldırabiliriz. Operasyon birliklerinin yan kollarına hücum ederek onlara ağır kayıplar verdirebiliriz. Takviye birliklerini pusuya düşürebilir ve imha edebiliriz. "Cephe gerisi ve cephesi olmayan, belirli bir ateş hattı bulunmayan, fakat her tarafta savaş meydanı bulunan" bu savaşta, her yandan geliştireceğimiz saldırılarla Kürdistan'ı düşman için tam bir cehenneme çevirebiliriz. Unutmayalım ki devrimci savaş saldırıdır. Bazı yerlerde ve anlarda savunmaya geçilse bile, bundaki amaç yeniden saldırının koşullarını yaratmaktır. Düşmana saldırılmadığı, devrimin hücum ruhuyla hareket edilmediği yerde devrim gerileyecek ve bundan kazançlı çıkan düşman olacaktır. Günler ve hatta aylarca belli bir alanda hareket ettikleri halde düşmana tek bir ciddi darbe vurmayan, hep tek bir hedefin etrafında dolanıp sözümona vurmak için fırsat kollayan, bir ajan peşinden koşuşturup duran, devrimin önüne en soylu görevleri koyduğu yerde hiçbir pratik kazanıma yol açmayan "eylemleriyle" avunan birimlerimiz devrimci savaş bir yana kendilerini bile büyük bir tehlikenin içine attıklarını bilmek zorundadırlar.

Silahlı mücadelemizin hedefleri arasında silahlı düşman güçleri esas yeri tutsa da hedefleyeceğimiz güçler sadece bunlarla sınırlı değildir. Özellikle düşmanın savaşı Kürdistanlılaştırmak amacıyla yerli bir engel olarak devrimci güçlerin karşısına çıkardığı silahlı karşı-devrimci ajan-milis çeteleri de, şimdiki durumda hedefler programımız arasında önemli bir yere sahiptir. Çetebaşlarını ve halka karşı suç işlemiş ajan-milis çeteleri acımadan imha etmek, ötekilerini daha değişik cezalara çarptırarak silahsızlandırmak, aldatılmış olanları mücadelemize kazanmak ve böylece bu yapıyı en kısa zamanda tepeleyerek yoketmek zorundayız.

Elbette burada hedefler sorununa yeni açıklamalar getirecek değiliz. Hedefler programımız bellidir, Partimizin talimatlarında PÊŞMERGE dergisinin çeşitli sayılarında bu konuya kapsamlı bir biçimde değinilmiş, geniş açıklamalar getirilmiştir. Gerektiğinde aynı kaynaklara yeniden başvurulabilir.

Bağımsızlık ve özgürlük uğruna verilen her savaş, işgal ordularını imha edip dağıtarak onlara nihai darbe indirmeden kesinlikle zafer kazanamaz. Savaş alanlarında birbirileriyle çarpışan taraflardan her biri diğerine boyun eğdirmek ve iradesini ona kabul ettirmek için, onun silahlı kuvvetlerini imha etmek, dağıtmak ve teslim almak zorundadır. Ama kurtuluş kuvvetleri açısından düşmanı imha edebilecek bir yapıya ulaşmak ancak daha büyük kuvvetler biçiminde örgütlenmekle mümkündür. Yurtsever köylü kitlelerini silahlı savunma milisleri biçiminde örgütlemeden, bölgesel silahlı birliklerimizi geliştirip güçlendirmeden, hareketli birliklerimize niceliksel ve niteliksel düzeyde daha da yetkinleşmiş bir yapı kazandırmadan, gerçek anlamda düşmanın askeri birliklerini imha edebilecek, başlangıçta küçük çaplı çarpışmalarda düşman kuvvetlerini yenilgiye uğratabilecek ve giderek daha büyük savaşlarda kesin zafer kazanabilecek bir düzeye gelemeyiz. Düşmana her yerde saldırabilecek, hiçbir yerde ona rahat verdirmeyecek, her gün bir kanadını çökerterek panik içine sürükleyecek ve en sonunda pes ettirecek büyük bir operasyon birlikleri topluluğu biçiminde örgütlenmekde, hiç kuşkusuz, siyasal olarak bilinçlendirilmiş halk kitlelerini en geniş bir biçimde savaşın içine çekmekle gerçekleşebilir. O zaman, mevcut durumumuzdan yola çıkarak, sayısı az ve donanımı geri olan bir kuvvetle, yüksek bir askeri donanıma sahip ve sayısı çok daha fazla olan bir düşmanı yenebilir miyiz? Evet, yenebiliriz! Uzun süreli bir savaşta düşmanın bütün zayıf noktalarını açığa çıkarabilir, zayıf yanlarını daha çok derinleştirebilir, onu hiçbir zaman önüne geçemeyeceği hızlı bir çöküş, çürüme ve dağılma sürecine sokabilir ve hatta şimdiden yaşadığı bu süreci çok daha hızlandırabiliriz. Buna karşılık, gücümüzü davamızın haklılığı ve son derece ilerici özelliğinden alarak, halk kitlelerini hızla saflarımıza çekebilir, kuvvetlerimizi en erkenden çoğaltabiliriz, güçlü yanlarımızı daha çok geliştirebilir, güçsüzlüğümüzü güçlenmeye dönüştürebiliriz. Düşmanımız ne denli vahşi ve saldırgan bir güç olursa olsun, biz de bu düşmanı altetmek için elverişli şartlar yaratmak, düşmanı hızla yenmek, uygun alanlarda ona öldürücü darbeler indirmek ve giderek daha büyük zaferler kazanmak olanağına sahibiz.

Biz Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş savaşı veriyoruz. Ulusal kurtuluş, Kürdistan'ın toplumsal gelişiminin nesnel yarasıdır. Dolayısıyla işçi sınıfı, köylülük, gençlik yığınları ve devrimci aydınlarla toplumun bütün yurtsever sınıf ve tabakalarının hayati çıkarları ulusal kurtuluşta ifadesini bulmaktadır. Dünya işçi sınıfı ve ezilen halkların ortak çıkarlarıyla da tam bir uygunluk arzeden davamızın bu haklı ve son derece ilerici karakteri, ülkemizin bütün yurtsever güçlerini faşist sömürgeciliğe karşı harekete geçirmede muazzam bir rol oynamaktadır. Partimizin siyasal çizgisinin en yetersiz bir açıklanmasının, en basit bir propagandanın bile halk kitlelerini şevklendirmesi ve kitle eylemliliği için zemin yaratması bundandır. Bu, pratik içinde çalışan her arkadaşın yakından tanık olduğu bir olaydır. O halde, şimdiye değin yürüttüğümüz mücadelenin kitleler arasında yarattığı bu derin siyasal etkiyi örgüt gücüne dönüştürmemiz, halk kitlelerini mücadelemizin temel biçimi olan silahlı mücadelenin geliştirilip güçlendirilmesine hizmet edecek uygun örgüt biçimlerinde bir araya getirmemiz gerekmektedir.

Her örgütün niteliğini doğal ve kaçınılmaz olarak belirleyen şey, o örgütün eyleminin içeriğidir. Bunun için, ülkemizin bugünkü koşullarında en basitinden en karmaşığına kadar yaratacağımız her örgüt biçimi bir savaş örgütü olmak, savaşa hizmet etmek ve savaşı geliştirmek zorundadır. Kürdistan'da savaşmadan örgütlenmek, örgütlenmeden savaşı geliştirmek mümkün değildir. Bunlar etle tırnak gibi biribirine bağlıdır. Kurmak ve geliştirmek için savaşmak, daha büyük savaşlar açmak ve daha büyük zaferler kazanmak için kurmak ve geliştirmek zorundayız. Yoksa savaşmadan, savaşı geliştirmeden halkı örgütlemek, düşmanı geriletmeden örgütlerimizi koruyabileceğimizi düşünmek doğru değildir.

Devrimci savaşımız geliştikçe ve şiddetlendikçe, siyasal çalışmalarımız savaşın kızıştırılmasıyla desteklendikçe, halkımızın faşist Türk sömürgecilerine karşı öfke ve nefreti daha çok büyüyecek, ülkemizin birçok alanlarında kitlesel ayaklanmaların doğması için gerekli koşulları hızla olgunlaştıracaktır. Bu durumda, biz, özellikle ülkemizin stratejik alanlarında gerilla savaşını ayaklanmalarla birleştirebilir, ayaklanmanın sonuçlarını gerilla savaşına kanalize edebilirsek, bu alanları düşmandan tamamen temizleyebilir ve kurtarılmış bölgelere ulaşabiliriz. Bu mümkündür, gereklidir ve zorunludur. Ülkemizdeki devrimci durum ve Ortadoğu'nun siyasal ortamı bunun için son derece uygundur. Gerisi mücadele alanında düşmanı savaşarak yenmenin sınırsız özgürlüğüne sahip devrimci güçlere kalmaktadır.

Şimdi dünya bize bakıyor, Ortadoğu halkları bize bakıyor, unutmayalım!

Şimdi konuşma sırası bizde, iyi konuşmasını bilelim. Beynimizi, yüreğimizi, elimizi, ayağımızı iyi konuşturalım! Silahımızı iyi konuşturalım!

Şimdi söz söyleme sırası halkımızda! Halkımız son sözü söyleyecektir! Son söz kahramanca olmalıdır! Militanlar olarak halkımızı iyi konuşturalım!

Elverişli coğrafyamız var, yüzyıllardır bağımsızlığın ve özgürlüğün özlemiyle yaşayan bir halkımız var, bunlara dayanalım ve savaşı şiddetlendirelim! Halkımızın binlerce yıllık acılarını ve ıstıraplarını dindirmek için gerilla savaşını tüm halkın savaşı haline getirelim! Yaşlısı-genciyle, kadını-erkeğiyle bütün halkı düşmandan intikam almaya çağıralım! Çocukları bile savaşın içine çekelim, bir halk ağıtında dile getirildiği gibi, kırk günlük bebeğin beline silah bağlayalım! Haklı davamızın gücü ve halkımızın sonsuz devrimci enerjisi ile düşmanın demirini ve çeliğini paramparça edelim!

– Her Şey Halk Savaşı İçin!
– Her şey Ulusal Kurtuluş Cephesi İçin!
– Zafer PKK-ERNK-HRK Önderliğinde Savaşan Kürdistan Halkının Olacaktır!

24.6.1986

Kendi Belgelerinden Türk Ordusunun Acizliğini Sergiliyoruz

BİR ÇÖKÜŞÜN İTİRAFI / TÜRK ORDUSU ENKAZ HALİNDE

–IV–

- *Türk Ordusunun Tarihi, Barbarlık ve Vahşettir!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, İşbirlikçi-Tekelci Sermayenin Koruyucusudur!*
- *Sömürgeci-Faşist Ordu, Emperyalizmin Beş Paralık Uşağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, İnsanları Kişiliksizleştirme Ocağıdır!*
- *Sömürgeci-Faşist Türk Ordusu, Bugün Toplum Üzerinde Kaldırılmaz Bir Yüktür!*
- *Nihai Yenilgi ve Yok Olup Gitmek Türk Ordusu İçin Kaçınılmaz Bir Sondur!*

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

SÖMÜRGECİ-FAŞİST TÜRK ORDUSU BUGÜN TOPLUM ÜZERİNDE KALDIRILMAZ BİR YÜKTÜR!

Sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi ve ordusunun yaşamaya hakkı yoktur. İnsanlığa hiçbir değer katmayan, tersine bu değerlerin talanı, ayak altına alınması temelinde ayakta durmaya çalışan bir gücün tarihsel olarak yaşamaya da hakkı olamaz. Tam bir çöküş dönemini yaşayan Türk burjuva egemenliği artık son nefesini vermek üzeredir. Bu kesinleşmiştir.

Çünkü, bu sınıfın egemenliğini Türkiye toplumu artık bir an bile kaldırabilecek durumda değildir. Çünkü, onun kanlı ellerini boğazından sökmeksizin kendisi de nefes alamayacak haldedir. Türkiye halkı bu çürümüş egemenliği yıkmak zorundadır. Çağdaş gelişmeyi yaşaması, onurunu kazanması ancak böyle mümkündür.

Sömürgeci-faşist Türk ordusunun egemenliği altında, Türkiye'de yaşam tanınmaz hale gelmiş, çekilmez olmuştur. Bu egemenlik her türlü gelişmenin önünü tıkamaktadır. Toplumun üzerinde mutlaka atılması gereken bir yük, bir çöplüktür.

Sömürgeci-faşist Türk ordusu bugün toplum üzerinden mutlaka atılması gereken bir yüktür dedik. Ama sadece atılması gereken bir yük olduğunu söylemek yetmiyor. Nasıl bir yüktür önce onu görmek gerekiyor. Bunu üç açıdan ele alacağız. Birincisi; siyasal açıdan, ikincisi; ekonomik açıdan, üçüncüsü; sosyal ve kültürel açıdan olacak.

Türkiye'de büyük bir siyasal çıkmaz yaşanıyor. Bunun sorumlusu kim demeyeceğiz. Bu nasıl yaratıldı diye soracağız.

Türk ordusu, bütün ağırlığıyla toplumun üzerine oturmuştur. Önceki bölümlerde bunun nasıl olduğu belirtildi. Toplumun bütün yaşam gözeneklerini nasıl tıkadığı, toplumsal ve siyasal yaşama kendi çıkarları doğrultusunda nasıl yön verdiği de anlatılmaya çalışıldı. Amacımız bir inceleme yapmak değil. Sadece çıplak bazı gerçekleri ortaya koymak istiyoruz. Her şey gözönündeyken buna ihtiyaç var mı? Olduğunu söylüyoruz. Çünkü bazı gözler gerçekleri görmek istemiyor, ak olana kara diyor; umudun karartıcısından umut bekliyor, en büyük sahteliklere gerçek diye sarılıyor. Bütün bunlar bugün yaşanıyor.

Türk burjuva egemenliği tersinden doğdu. Dünyaya tersinden baktı. Türkiye toplumuna da aynı bakışı hakim kılmaya çalıştı.

Türk burjuvazisi, ordunun doğurduğu bu burjuvazi, ordu gücüne dayanarak öncelikle bütün subaşlarını tutmaya çalıştı. Ama bu, ordunun izin verdiği ölçüde ve izin verdiklerince yapılabildi. Bunun dışına hiçbir zaman çıkılmadı.

"Cumhuriyet"in kuruluşunu hatırlayalım. Daha başındayken işin nasıl kurulduğu önemlidir.

"Cumhuriyet"in kurucusu olan kemalist kadro tümüyle ordu mensubudur. Siviller ise ağa ve eşraf takımı ya da sarayla hiçbir zaman bağlarını koparmamış olan ve aynı zamanda Batı kültürünün etkisi altındaki yazarlardır. Gerek yazarların, gerekse ağa ve eşraf takımının siyasal bakımdan kendilerini tümüyle orduya bağımlı görme durumları vardır. Sınıf karakterleri bakımından toprak ağası ve ticaret burjuvazisinin çıkarlarını formüle edebilecek ve bunları bir devlet biçiminde örgütleyecek güçleri yoktur. Toprak ağası ancak orduya dayanarak yaşayabilmekte, ticaret burjuvazisi de sınıfsal yaşamını ancak yine bu güce dayanarak sağlayabileceğini bilmektedir. Sarayda doğmuş ve sürgün yıllarında bile sultanlığın hazinesinden yaşayabilmiş olan "aydın"lar ise çarpık bir ulusçuluk bilincinden öte neyi savunduklarını dahi bilemeyecek kadar, aydın olmanın ölçülerine yabancıdırlar. Bu durum, Türk burjuva gelişiminin özelliklerine dayanmaktadır. Türkiye'de burjuvazi, Batı Avrupa'da olduğu gibi feodalizmle mücadele içerisinde güçlü bir ekonomik temel üzerinde yükselmediğinden onun çıkarları sarayla-feodalizmle kopuşmamış, onun içinde doğmuş ve dolayısıyla bu siyasal ve ideolojik planda da bir uzlaşmanın da ötesinde eskinin içinden şekillenmeyi getirmiştir. Bu durum, çarpık biçimiyle "aydın"a yansımış; giyim ve yaşamıyla Batıyı taklite çalışan "aydın", kafasında saray politikacılığı ve dalkavukluğunun bütün izlerini taşımıştır. Çıkarlarını formüle ettiği sınıf bağımsız bir sınıf kişiliğini taşımadığından, o da bağımsız bir kişiliğe hiçbir zaman ulaşamamıştır. Egemen sınıfları yaşatan ordu, doğal olarak aydını da biçimlendiren ve onun tek sığınağı olmuştur. Bu durum günümüze kadar da ağır bir biçimde yaşanmaktadır.

Egemen sınıfları kendi elinde dönüştüren ordu, bu dönüşüme uygun politik biçimlenmeyi de tümüyle kendisi yaratmış, eskinin saray dalkavukları bu kez de Kemalizmin dalkavukluğunu üstlenmeyi kendilerine en değme politik kimlik kabul edinmişlerdir. Türkiye politikacılığının ve "aydın"ının rolü, Kemalizmin basit bir dalkavukluğu ve savunuculuğunu yapmaktan öteye geçememiştir. İlk politik parti olan Cumhuriyet Halk Fırkası, Türkiye'de burjuva politikacılığının ilk biçimlenişidir. M. Kemal'in kurduğu bu parti, tek politik güç olarak ve M. Kemal'in belirlediği kadrolarla Türkiye'nin siyasal yönetimini eline almıştır. Bunun dışında hiçbir siyasal oluşuma olanak tanınmamıştır. Egemen sınıflar içinden gelen bazı çıkışların bile önü anında tıkanmıştır. Bütün iktidar gücü orduda toplandığından, bunların ciddi bir muhalefet oluşturma durumu da zaten olamamıştır. Ekonomik temeli zayıf, tümüyle askeri güce dayanan böyle bir sınıfsal erk ise, açık ki kendisini ancak siyasal düzenbazlığın en üst biçimiyle koruyabilir. Kemalist yönetimde görülen de budur. M. Kemal, kişisel muhaliflerini bile komplo ve cinayetlerle saf dışı bırakmakla tanınır. O, gücünü ordudan ve bu yöntemlerinden almıştır. Tarihe başarı diye geçen birçok olayın aslında kan ve kir vardır. Çankaya, Osmanlı İmparatorluğunun komplo ve dalaveresiyle ün yapmış saraylarına taş çıkartan bir üstünlük sergilemiştir bu sahada. Değişen tek şey, padişahın tacı yerine M. Kemal'in başına oturttuğu "fötr şapka" olmuş, sarayın dalkavuğu burada "millet vekili" kimliğini almıştır. Türkiye'de siyasetçi budur. Politikacının siyasal bir kişiliği yoktur.

Mustafa Suphi ve yoldaşlarının Karadeniz'de, M. Kemal'in emriyle katledilmesinden sonra, kemalist kadro işçi sınıfı hareketi içerisinde de tam bir hakimiyet kurmuştur. Türkiye işçi sınıfının bağımsız ekonomik ve siyasal örgütlenişine en küçük bir müsaade bir yana, en şiddetli biçimde üzerine yürünmüştür. Türkiye sosyalist hareketinin önderlerinin Kemalizmi tam kavrayamamalarından ötürü karşılaştıkları acı son, Türkiye işçi sınıfı hareketinin başaşağı gidişinin de başlangıcı olmuştur. Kemalistler, önderleri katledilen işçi sınıfı hareketini, davaya ihanet edenlerin ihaneti üzerinde tümüyle kendi çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda örgütleme yoluna gitmişlerdir. M. Kemal, Talat Paşa'ya yazdığı mektubunda, "gerekirse Bolşevizmi de biz kurarız" diyor. Ve gerçekten de, Ekim 1920'de Türkiye'de yükselen komünist hareketi kırmak için M. Kemal'in eliyle bir Komünist Partisi kuruluyor. Bu "Komünist Partisi"nin kurucuları ise İttihat ve Terakki'nin eski liderlerinden başkası olmuyor. İşçi sınıfının sendikal örgütlenmesi karşısındaki politika da daha farklı değil. Yalçın Küçük, *"Türkiye Üzerine Tezler-I"*de, M. Pavloviç-V. Gurko Kryeşin-F. Raskol'nikov tarafından yazılan *"Bağımsızlık Mücadelesinde Türkiye"* adlı kitaptan şöyle bir alıntı yapmış: *"İttihat ve Terakki iktidarı şovenist Türk burjuvazisinin partisi olarak iktidara yerleştikten sonra, gelişen sosyalist ve sendikal hareketlere karşı, açıkça sert bir müdahaleye başladı. Sosyalist basına uygulanan baskıdan daha önce söz etmiştik. İşçi sınıfı hareketinin belli liderlerine uygulanan baskı daha sert oldu. Parti lideri Ahmet Salim, İstanbul'da öldürüldü; Tevfik Nevzat yurtdışına göç etmek zorunda bırakıldı. S. Faik, M. Hasip Anadolu'nun derinliklerine sürüldü. Bunların yanında Jön Türkler, sendikal hareketi ellerine alabilmek için her çareye başvurdular. Bu amaçla milliyetçi yarı mesleki örgütlere para yardımı yaptılar; birçok sendikanın yönetimine de işveren ya da onların ajanları türünden 'kendi adamlarını' getirerek yarı-resmi örgüt haline çevirdiler."* (syf: 43-44) İttihat ve Terakki'nin bir devamı olan kemalist iktidar, mayasında bulunan işçi sınıfı ve halk düşmanlığını çok daha ileri boyutlarda temsil etmiştir.

Faşist Türk ordusunun bir birliği operasyon esnasında

Kısaca, Türkiye'de daha işin başındayken, sosyalist ve işçi sınıfı hareketi kendi gerçekliğinden koparılmış, bağımsız siyasal ve ekonomik örgütlenmeye en küçük bir olanak dahi tanınmamış, sosyalist ve işçi sınıfı hareketi artık Kemalizmi yaşamış, onunla varolmuştur. Bunun her aşılması girişimi ise cinayetle sonuçlandırılmıştır.

Kemalist yönetim tek sınıf diktatörlüğüdür. 12 Eylül ise, bu sınıf diktatörlüğünün en son noktaya varışı ve gerçek kimliğiyle ortaya çıkışıdır. 12 Eylül rejimi altındaki Türkiye'nin siyasal atmosferi, 1920'lerin Türkiye'sinin siyasal atmosferinden öz itibariyle hiç de farklı değildir; 12 Eylül'de sadece daha da yoğunlaşmış ve dayanılmaz bir hal almıştır.

TC'yi ordu kurdu, ordu koruyor. Türkiye'de politikayı ordu çizdi, çerçevesini ve fonunu o belirledi; şimdi de olan budur. Türkiye demokrasiyi hiçbir zaman tanımadı; demokrasi bugün de Türkiye'ye çok yabancıdır. Demokraşi oyununa Türkiye'de geçmişte de daima başvuruldu; bugün de oynanan aynı oyundur.

Türkiye'de politika sadece ordunun tasarrufunda olmuştur. M. Kemal'in belirttiği gibi "komünistlik"de, işçi sınıfı önderliği de, "halkçılık" da yani muhalefet de, iktidar da Türk ordusunun, onun siyaset sahnesine sürdüğü asker ve sivil kadroların elindedir.

Daha önceki başlıklarda kısmen değinilmişti. Ekonomik ve sosyal gelişimlerin dayatmaları sonucu, siyasal planda da buna uygun düşen bazı değişikliklere ihtiyaç duyulduğu ve bunların da yine doğrudan ordu eliyle gerçekleştirildiğinden söz edilmişti. İki partili döneme geçiş, doğrudan devlet eliyle işçi sendikalarının kuruluşu, oluşturulan tüm emniyet sübaplarına rağmen toplumsal genişlemenin bu sübapları da zorlamasıyla 1960 darbesine varış, 12 Mart ve 12 Eylül; Türkiye'deki siyasal gelişme doğrultusunun hangi gücün yön verişi altında olduğunu en kısa bir özet olarak ortaya koymaktadır.

Tarihe işin başlangıcını görmek açısından kısa bir değinmede bulunduk. Amacımız tarihi incelemek değil. Bu başka bir yazının konusu olabilir. Ve bunlar derinliğine yapılmıştır.

Türkiye'de böyle başlayan burjuva politikacılığının vardığı nokta faşizmin parlamentosudur. Bu deyim garip gelmemeli. Parlamento deyimi faşizmin yanında elbetteki denk düşmüyor. Ama bu Türkiye'de garip değil. Çünkü hep böyle oldu.

Politika, ekonominin en yoğunlaşmış ifadesidir. Bu, evrensel bir doğrudur. Cılız Türk burjuvazisi, bedenini ancak baskı ve şiddet temelinde kan emerek semirtebilirdi. Kendisi dışında ve kendisi için olmadıkça hiçbir sınıfa çıkarlarını formüle etme hakkı tanımamak zorundaydı. O da bunu yaptı. Her türlü gelişme yolunu tıkadı. Komplo, cinayet, suikast ve

her türlü dalavere politik yöntemi oldu. Öyle bir sınıfın, kurallarına göre politik mücadele vermesi beklenemezdi. Her şeyi kendisinde toplamak istedi. Bunu güçlü olduğu için yapmadı. Tersine güçsüzlüğünden başvurdu. Muhalifleriyle kalleşçe dövüştü. Muhalefete dayanacak gücü yoktu. Türkiye Komünist Partisi'nin önderlerini bunun için katletti; sahte "Komünist Partisi"ni bunun için kurdu; bağımsız işçi sendikalarına bu nedenle tahammül edemeyip daha işin başındayken sendikaları devlete bağlayıp, yönetimine ajanlarını oturttu, çıkan gerçek işçi önderlerini ise soluk almalarına fırsat tanımadan katletti.

Ordunun çizdiği siyasal çerçeve gerçekte reformizme bile kapalı oldu. Bu çerçeve içerisinde en cesur(!) çıkışlar reformizmi aşamadı; ama onlar bile bu çerçevede boğulup kaldı.

Düzen bir kez kendi çerçevesini oturttuktan sonra, oluşacak örgütlenmelerin doğrudan onlar tarafından örgütlenmesine de gerek yoktu. Ekonomik ve toplumsal genişleme 1960'lara doğru sınıfların örgütlenmelerini dayatınca, şiddetle engelleme yetmez oldu. Gelişme zorladı. Bir deyimle elbise dar gelmeye başladı. Kitlelerdeki muhalefet arttı. Eski kanallar bunu akması gereken yere yeterince akıtamaz oldu. Sular taşıp başka yere akabilirdi. 1960'da ordu bu nedenle gövdesini doğrudan öne çıkarmak zorunda kaldı. Hatta bunun için kurban da verdiler. Bundan çekinmediler. Ama yine her şeyi tersyüz ettiler. Bu yeniden düzenleme hareketine öyle bir maske geçirdiler ki, bundan bir de "Hürriyet ve Anayasa" bayramı çıktı. Bu "bayram"ı 12 Eylül rejimi kaldırdı.

12 Eylül rejimi, düzen adına başka düzeltmeleri de yaptı. 1960 ve 12 Mart darbelerinde yarım kalanları tamamladı. 1960'larda toplumsal genişlemeye bağlı olarak elbiseyi genişletilmiş göstermek gerekiyordu. Buna dikkat etmek gerekir. Sadece elbise genişletilmiş gibi gösterildi. Bu daha çok insiyatif sağlamak için yapıldı. Yoksa gelişmenin yönü değişebilirdi. Her şey en üstten tutuldu. Tekelcilikle bütünleşen işbirlikçi burjuvazi, ordunun doğrudan müdahalesiyle en üstten bütün ekonomik ve siyasal gücü kendisinde toplamaya çalışırken, kendisinin çizdiği çerçeve içerisinde toplumun diğer kesimlerinin siyasal, ekonomik ve demokratik örgütlenmelerine de yeniden biçim vererek kendisinin yetmeyen yanlarını onlarla tamamlamak istedi. Kendisine hizmet ettiği ölçüde buna izin verdi, çerçevesini kendisi belirledi. Buna da 1960 Anayasası denildi. Bunun demokrasiyle hiçbir ilgisi yoktu. Güvenilirliliği de yoktu. Nitekim bu açığa çıktı.

Bezi dokuyup, modeli belirleyen, elbiseyi biçip diken ordu, 1971'de makası yeniden eline aldı. İşbirlikçi-tekelci burjuvazinin ekonomik palazlanması için burjuvazinin diğer kesimlerinin siyasal iktidar üzerindeki kısmi etkinlikleri bile artık çekilmez olmuştu. Üstelik her şey, beklendiği ve istenildiği gibi de gelişmiyordu. Dünya ve bölgedeki birçok siyasal gelişme Türkiye toplumunu da etkiliyor, özellikle aydın gençlik sosyalist ve ulusal kurtuluş hareketlerinin etkisiyle çerçeveyi zorlayan bir tehlike haline geliyorlardı. Siyasal planda kesin insiyatif korunmaksızın, mevcut tehlikelerin önüne geçmek mümkün değildi. 12 Mart 1971'de muhtıra verildi ve ordu iktidarı eline aldı. Ama gerçekte bunu, o günün koşulları içerisinde boyveren gençlik ve işçi sınıfı hareketi iktidara yürüdüğü, ciddi bir tehdit oluşturduğu için değil, buna yol açabileceği için yaptı. Güçsüzlüğünden hemen silahına sarıldı. Türkiye sosyalist hareketi kendisine yeniden çıkış bulmaya ve ayakları üzerinde durmaya çalışırken yapıldı. Eğer ayakları üzerinde durmasına fırsat tanınsaydı kendisinin buna karşı koyma gücünün olmadığını biliyordu. Gençlik hareketinin önderleri bu nedenle idam edildi ve katledildiler. Çünkü onlar çerçeveyi zorlamak istediler, acemi adımlarla sadece buna yeltendiler. Ama bu bile ordunun anında herekete geçmesine yetti.

12 Mart ordu için önemli bir deney oldu. Daha "Cumhuriyet" kurulurken halkın üzerine atılan "ağ" onarıldı. 1960'da kurulan Özel Harp Dairesi ilk sınavını verdi, sonraki gelişmelere hazırlandı. 1960 sonrası demokratik görünümlü bütün kurumlara yerleştirdiği elemanlarıyla gelişmelerin insiyatifini kendisinde toplamaya çalışan Özel Harp Dairesi. bu darbe ile birlikte biraz daha oturdu, faaliyetlerini sistemleştirdi. Yapılan geniş tutuklamalarla en sıradan sempatizanlara kadar öğrenci ve işçi hareketine katılanlar zindanlara dolduruldu. İşçi sınıfının sendikal ve grev hakları verildiği gibi alındı. Bu hak işçi sınıfı ve sosyalist hareket bastırılarak verilmişti, bastırılarak da alındı. İşkence altında ihanet dayatıldı. Bunda önemli sonuçlara da ulaşıldı. Nasıl ki M. Kemal "Cumhuriyet"i kurarken TKP'nin önderlerini katlettirip, kendi kadrolarından resmi bir "KP" kurmuş, işçi sendikalarını da yine kendi ajanlarıyla oluşturmuş ve siyasal-toplumsal gelişmenin önünü böyle almaya çalışmışsa, 12 Mart'ta da ama daha geliştirilmiş yöntemlerle aynı politika uygulanmıştır. Bu kez bir değil, adının başına "devrimci", "sosyalist" yaftası yapıştırılan birçok örgüt ortaya salınmış, bilinçli bir karmaşa yaratılmıştır. 12 Mart sonrası yerden biter gibi birçok örgütün türemesi, karmaşa ortamı içerisinde gerçekliğin boğulması durumu vardır. Aralarında ciddi hiçbir ideolojik-politik ayrım olmayan ama kanlı-bıçaklı birbirine giren ve potansiyeli heder eden örgütlerin gerçekliği burada aranmalıdır. 12 Mart'ta öylesine çarpıklık yaratılmıştır ki, sol örgütlerin durumu sosyalizm arabasıyla yola koyulan ama hep birbirlerine toslayan, çarpışan arabalara benzemiştir. Hiçbiri devlete-rejime yönelmemiştir. Parlamentoda yer alan resmi düzen partilerinin durumu ise, zaten açıktır. Ama bunların içinde CHP ve MHP olayları önemlidir. İkisi aynı gerçeğin bütünüdür. Senaryoyu düzenleyenler açısından bir elmanın iki parçasıdır. Hedef saptırmanın, ortamı boğuntuya getirmenin en etkin iki aracı olarak seçilmişlerdir.

Ama yine de ordu, 12 Mart'ı değerlendirirken kendisini başarısız sayıyor. Bu bir anlamda doğru. Aynı zamanda kaçınılmaz. Mutlak hakimiyet yoktur. Zor her şeyin hakimi olamaz. Kendisini bütünüyle askeri zora dayandıran bir güç, aynı zamanda kendisinin sonunu hazırlamış demektir. Bir sınıf karşıtlarını zayıf düşürerek ve onların zayıflığı üzerinde yaşamaya kalktı mı, gelecek onun için kısa ve karanlıktır. Orduda doğan, orduya dayanarak palazlanan ve onun şiddeti ile muhalefeti bastıran Türk burjuvazisi için en kötüsünden bir son kaçınılmazdı. Nitekim en çok zayıf düşürdüğünü zannettiği noktada kendisinin zayıflıkları açığa çıkarıldı, yıkımın eşiğine getirildi. Bu nokta: Kürdistan'dı.

Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusu 1970'lerde hiç hesaplarında olmayan bir gelişmeyle karşı karşıya kaldı. PKK hareketi, Türk sömürgeci egemenliğinin sadece gelişmeyi değil, yaşam gözeneklerini tıkadığı Kürdistan zemininde tarihin ve yaşamın bir dayatması olarak ortaya çıktı. Bu doğuş, Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusunun hakimiyetindeki bir boşluktan değil, tersine en katı hakimiyet ve şiddet ortamında buna karşıt olarak gerçekleşti. Bu konuda Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusu gerçekten yapabileceği her şeyi yaptı. Fiziki katliamdan kültürel katliama kadar her türlü katliamı gerçekleştirdi, Kürdistan halkını ve tarihini yok etmek için elinden geleni uyguladı. Saldırdı, yıktı, öldürdü, bu ülkeyi kana buladı, hatta öyle bir noktaya getirdi ki bu ülkenin insanları kendi gerçekliklerine önemli oranda yabancılaştılar. Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusu, PKK hareketinin gelişmemesi, anında ezilmesi için de her şeyi yaptı. Daha ilk adımda önderlerini katletti, tarihinde kendisine hep başarı kazandıran komplo ve suikastler de hazırladı, ajan-provakatör örgütler yaratıp mücadelenin üzerine de gönderdi, feodal ajanları, faşist çetelerini de harekete geçirdi, polis CIA'nın en son taktiklerine kadar her türlü yöntemi uyguladı, sayıları binleri bulan askeri birlikleriyle ordu da harekete geçti, 1979-80'e varıldığında helikopterler, bombalar da kullanıldı, ama gelişme durdurulamadı. Çünkü bu doğum ve gelişme kendi ortamında değil, ona karşıt bir olaydı. İşte onun için başarılı olamadı, olamazdı.

Türk sömürgeci burjuvazisi ve ordusu PKK'nin doğuşuyla birlikte tarihsel olarak yenilmiştir, iflas etmiştir. İşte 12 Eylül bu iflasın ve yenilginin kabulüdür.

12 Eylül'de ordu açık savaş düzenini aldı. Sömürgeci-faşist ordu ve burjuvazi için bu noktadan sonra bir takım örtülere gerek de kalmamıştı. Sivil siyasal düzen maskaralığına artık tahammül edemezdi. Bunları varederken o, sömürgeci burjuva egemenliğinin kurumlaşıp oturmasını sağlamayı ve her türlü gelişmenin önünü bunlarla tıkamayı amaçlamıştı. Oysa şimdi bunlar gereksiz bir kalabalık olmaktan öteye anlam taşımıyordu. 12 Eylül'de ortadan kaldırılan şey demokrasi değildi, örgütlenme ve konuşma özgürlüğü de değildi. Türkiye'de bunlar hiçbir zaman olmadı. Ortadan kaldırılan, oyunun bozulması sonucu gereksiz hale gelen sahne ve oyuncuları idi. Sahne kapatıldı, oyuncuların işine son verildi.

12 Eylül 1980 ve özellikle de 15 Ağustos 1984 sonrasında Kürdistan'da savaş en kızgın noktaya ulaştı. Türk egemenlik sistemi, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında zayıflık ve çürümüşlüğünü gizleyemedi. Ordunun sefaletinde her şey açığa çıktı. Türk egemen sınıfları, tarih boyunca hep olduğu gibi güç karşısında tutunamadılar, korkuya, telaşa kapıldılar, her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Üstelik henüz yeterli bir güç ve örgütlülükle bile çıkılmadı, Türk ordusu buna rağmen diz çöktü, ve yine tek umudu olan kan ve ihanete sarıldı.

Kürdistan'da yaşanan gerçek bu. Türkiye ise biraz daha farklı. Faşist sömürgeci ordu ve burjuvazi Türkiye'de hala gerçekleri tersyüz etmenin hesap ve çabaları içindeler. Bunda, kendi çizdiği çerçeveyi bir türlü aşamamış yapılara güveniyor. Bu çerçeve içinde kalındıkça niyet ne olursa olsun ancak kendisine hizmet edeceğini, çerçevenin içindeki her yapıyı istediği gibi yönlendireceğini biliyor. Onun bu konudaki deneyimleri hayli fazla. Bu çerçeve bir tuzak. Türkiye solu'nun artık bu tuzağa düşmemesi gerekiyor. Ama birçoğu düştü bile. Hayır aslında o tuzaktan hiç çıkmadılar, kurtulmak için de çalışmadılar.

Sömürgeci-faşist rejim, son oyununu aynı anda iki perdeden oynuyor. Kürdistan'da açık savaşıyor, savaştığı gücü ilan ediyor. Türkiye'de ise Kürdistan'da yürüttüğü savaşa karşı güç toplamaya çalışıyor. Bütün becerilerini kullanarak, şovenizmi en son noktaya kadar körükleyerek üstelik herkesten oyuncu olmalarını istiyor. Bazıları buna "demokrasi" diyorlar. Artık buna bir aldanma da denilemez. Tarih ve gerçekler bu kadar açığa çıkarılmışken bu aldanma olamaz. 1986 Türkiye'sinde işçi mitingleri düzenleniyor, 1986 Türkiye'sinde partiler kuruluyor, "halkçı"sından "demokrat"ına ve hatta "sosyalist"ine kadar bunların hiçbir türlüsü eksik değil. Ama niye, nasıl? Bu açık. Artık, yeni bir şey söylemeye gerek yok. Bu yeni bir oyun değil. Bu oyunu ilk kez M. Kemal sahneledi ve hep sahnede kaldı. Türkiye halkı gerçekte bu oyunu hiç de seyretmek istemiyor, istememeli. Türk halkı ve işçi sınıfına sadece köleliği getiren, "sağabildiğin kadar sağ sesini çıkarmaz" dedirten bu oyun, bu siyasal ahlaksızlık artık kaldırılamaz. Ordu, Türkiye halkının alnına onursuzluk damgası vurmak istiyor. Bu utanç taşınamaz.

Türk ordusu, Türkiye'de emekçi sınıfların gerçek siyasal ve demokratik örgütlenmelerinin önünü yine en bayat yöntemlerle tıkamaya çalışmaktadır. İşçiye kendisi miting ve grev yaptırmakta, kendi "sosyalist"lerini piyasaya sürmekte, işkenceye karşı kendisi "muhalefet" etmekte, hatta kamuoyu nezdinde suçlular "cezalandırılmakta", bu kanlı rejim kendi suçlarının bedelini ödetecek günah keçilerini her zaman olduğu gibi yine bulmakta ve böylece masum pozlara bürünmeye kalkışabilmektedir. İşkenceciler, cellatlar, kan emiciler "özgürlük kahramanı" ilan edilmektedir. Halk kitlelerine ise sadece bunu seyretmek ve ardlarından yürümek dayatılmaktadır. Düzenin "sol"ları ise bunda en büyük araç olmaktadır.

Burjuva demokrasilerinde basın, üniversiteler ve diğer kitle örgütlenmeleri burjuva sınırlar içerisinde bile olsa siyasal bir kuvvet oluştururlar. Oysa Türkiye'de böyle midir? Basın sadece generallerin sözcüsüdür, üniversiteler faşizmin hizmetinden çıkmazlar, kitle örgütlenmeleri sadece faşizmin taban örgütlenmesi olduğu müddetçe yaşayabilirler. Yani, bütün bunlar iktidarın karşısında bir kuvvet, bir denge gücü değil, tam tersine faşizmin güçlenmesini amaçlayan, ona hizmet ettiği müddetçe varlıklarına izin verilen faşizmin yan kurumlarıdır. Bu noktada basın avazı çıktığı kadar "sansür"e karşı olduğunu haykırsın; beş para etmez. Üniversiteler istedikleri kadar "özerklik" desinler; hiçbir önemi yok. Çünkü bunların oluşum özelliği, işlevleri bellidir. Bütün bu yolları ordu tıkamıştır. Açık gibi görülen yollara girildiğinde ise, "bütün yollar Roma'ya gider" misali ordunun ellerine dayanılır. Buradan başka hiçbir yere çıkış yoktur. Elbetteki bu, onun zeminini meşru kabul ettikçe, o zeminde hareket edildikçe böyledir.

Sömürgeci-faşist Türk ordusu, yaşamın üzerinde bir yüktür. O halkların ve emekçi sınıfların kanını emerek yaşamış, egemen sınıfları böyle yaşatmıştır. Kendi ellerinde yarattığı sınıfsal gelişme açısından bu gerçekliğe birçok noktada değinildi.

Türk ordusu bir çapul, talan ve katliam ordusudur. Türkiye, tarihinin başlangıcı ve yine geldiği noktadır. Türk egemen sınıflarının gıdası her zaman emekçi sınıfların ve halkların emek gücünün, tüm değerlerinin talanı olmuştur. Türk ordusunun tarih boyunca nasıl bir rol oynadığı yazının elverdiği ölçüde anlatılmaya çalışıldı. Ekonomik gerçekler çok daha yalındır. Dili sadedir. Doğrudan günlük yaşamı anlatır. O halde bugünü anlatmak bile yetecektir.

Türkiye'de halk nasıl yaşıyor? Kürdistan'da yaşam nasıldır?

Halk aç, işsiz, emeğine sahip çıkamıyor, ürettikleri zor gücüyle gasp ediliyor. Özal'ın itirafıyla bir "inek gibi sağılıyor." Halk insanca yaşamıyor. Ordu bunun önünü tıkamış. Çünkü kendi varlığını bunda görüyor.

12 Eylül'de ordu iktidarı çıplak bir şiddetle ele alırken, bunu ekonomik gerçekler de zorunlu kılıyordu. İşbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin ekonomik bunalımdan çıkmak için daha çok çapula ve talana ihtiyacı vardı. işçi grevlerinin durdurulması, köylünün ürettiğinin soluğunu bile kesercesine elinden alınması gerekiyordu. Kendisine ayak bağı olan burjuva kesimler iflas etmeliydi. Küçük üretici tümden açlığa itilmeliydi. Bunu amaçlayan 24 Ocak kararlarının hakkıyla uygulanması ancak ordunun namlusu altında olabilirdi.

İşbirlikçi-tekelci burjuvazi daha çok silahlanmaya ihtiyaç duyuyordu. Kendisini hep askeri bir zor gücü olarak ortaya koymuş ve bölge üzerinde de böyle etkin olmaya çalışmış bir sınıf olarak, Türkiye, Kürdistan ve bölgedeki gelişmelere karşı buna daha çok ihtiyaç duyuyor, bu ise daha çok sömürüyü gerekli kılıyordu. Türk ordusu işbirlikçi-tekelci sermaye ile bütünleşmiştir. Onun bir bekçi köpeğidir. Rejimin bir faşist askeri diktatörlük biçiminde somutlaşması, bu ekonomik durumla doğrudan bağlantılıdır. Türkiye'deki ekonomik düzen başka hiçbir rejim altında sürdürülemez. Bu siyasal ve ekonomik durumun yaşam üzerindeki etkilerini birazdan ele alacağız.

Ama burada ele alınması gereken bir nokta var: Ordunun toplumsal yaşamdaki özgül durumu.

Ekonomik olarak işbirlikçi-tekelci burjuvaziyle bütünleşmiş olan ordu, toplumun üzerinde bir yaşam sürmektedir. Daha doğrusu bu toplumun dışında bir yaşamdır. Ordunun bu durumu, Türkiye'de burjuvalaşmanın ordu içinde yaşandığının en somut belgesidir.

Ordu, kendisini her şeyiyle halktan ayırır. Gelişmiş burjuva toplumlarında en üst burjuva kesimlerin tümden halktan soyut bir yaşam sürdükleri bilinir. Onların oturdukları semtler ve hatta şehirler bile ayrıdır. Alış-veriş yaptıkları yerler, terziler, berberler, doktorlar, okulları halka kapalıdır, halk için değildir. Bu durum, Türkiye'de en keskin biçimiyle orduda yansır.

Feodal dönemde saraylarda olup bitenlerden halkın hiçbir haberi olmazdı. Halk, sarayı sadece bir iktidar gücü, bir korku kaynağı, yanından bile geçilmemesi, hele hakkında hiç söz söylenmemesi gereken bir dokunulmazlıkta görürdü. Halk ise, sarayın gözünde ayak takımı idi. Sultanların, padişahların yaşamı konuşulmazdı, ama halkın gözünde daima efsaneleştirilmeye çalışılırdı.

Her bakımdan olduğu gibi bu açıdan da "Cumhuriyet" döneminde değişen bir şey olmadı. Ordu ve Çankaya aynı dokunulmazlığı devam ettirdi.

Ordu, geliştirdiği burjuvalaşmanın karakterine uygun bir yaşam tutturmak ve bunu benimsettirmek durumundaydı. Bunun temsilciliğini her şeyde olduğu gibi M. Kemal yaptı. M. Kemal'in sürdürdüğü ya-

şam ve geliştirmek istediği yapı Türk ordusunun arka cephedeki durumunun aynasıdır. Dolayısıyla Türk burjuvazisinin nasıl bir yaşam sürdürdüğünün aynasıdır.

Burjuvazinin evrensel karakteri en keskin bencillik ve her alanda ahlaksızlıktır. Emekçilerin sömürüsü üzerinde yaşayan bu sınıf, halk kitlelerinin açlığında kendi tokluğunu, onların sefaletinde kendi sefahatını görür. Kanlarını emerek yaşadığı emekçi sınıflar onun için hiçbir değeri olmayan, cahil ve serseri takımıdır. Ama Türk burjuvazisinde bu durum çok daha sırıtır. Çünkü o zayıf bir ekonomik temele dayandığından emekçi sınıfların yaşam standartlarındaki en küçük bir yükselmeyi bile kaldıramayacak durumdadır. Bu işin önemli bir yanı. İkinci yanı ise, bu sınıfın tamamen Batı kapitalizminin her alandaki etkilemesini yaşaması, Batı burjuvazisine hayranlıkla bağımlılığıdır. Halkın değerlerine yabancı olduğu gibi, düşmandır da. Halkı küçümser, horlar, kendi çıkarları açısından bile olsa hiçbir değer vermez. Onun için halk sadece hizmetine koşulmakla yükümlüdür. Ama kendisi de, Batı kapitalizminin basit bir hizmetçisi ve taklitçisi olmaktan öteye gidemez. Köklü bir burjuvalaşmayı yaşamadığından, burjuva yaşam ve kültürü onun üzerinde sonradan giydirilmiş ve garip bedenine uydurulmaya çalışıldıkça çirkinleşen garip bir elbise gibidir.

Evet bu gerçekler ışığında, Türk ordusunun, siyasette olduğu gibi, yaşamda da nasıl bir gerçekliği dayattığını görelim.

İşe Çankaya'dan başlanmalı. Çankaya, M. Kemal'le birlikte siyasetten sosyal yaşama kadar Türkiye toplumunun resminin çizildiği ve sonra da sen bu'sun, bu olmak zorundasın diye dayatıldığı yer oldu.

M. Kemal, Türk ordusunun ve hatta ulusunun "Başkomutanı" sıfatıyla da anılır. "Modern" Türkiye'nin yaşamı işte bu diktatör askerin, ama onun şahsında da Türk ordusunun elinde çizilmiştir.

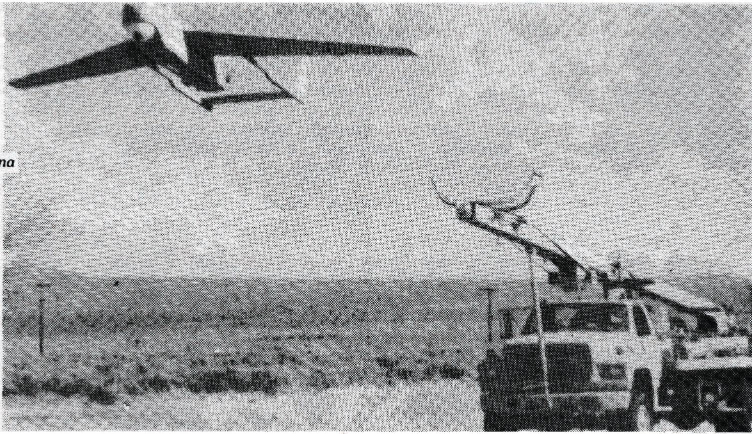
Halkın yaşamına başlangıçta fazla dokunulmadı. Açtılar, yine aç kaldılar; işsizdiler, yine işsiz kaldılar; feodallerin, toprak ağalarının baskı ve zulmü altındaydılar, yine öyle kaldılar; bilimin ışığı halka sızdırılmamalıydı, yine öyle oldu vd. Her şeyde olduğu gibi üstten başladılar.

Burjuvalar, burjuva adına layık yaşamalıydılar. M. Kemal bu yaşamı öğretti. Ankara'nın otelleri, "soylu" evleri bu işe göre biçimlendirildi. Osmanlı sakalını kesip kravat takmayı öğrenen "bey"lere, peçeyi atıp tuvalet giymeyi ve kadeh kaldırmayı öğrenen "bayan"lar eşlik etti. Balolarda ilk dans şerefi M. Kemal'e aitti. Halk "açız" diye bağırırken, M. Kemal elindeki fötr şapkayı sallayarak "şapka"nın faziletini anlatıyordu. Halk, kırk yamalı elbisesiyle vücudunun çıplaklığını zor kapatırken, M. Kemal medeni kıyafeti tanıtıyordu. Emekçinin sesi ordunun namlusuyla susturulurken, Ankara'nın lüks otellerinde ya da M. Kemal'in siyaset icra ettiği içki masasında "hanımefendi" sanatçıların raksları yankılanıyordu. İşte "modern Türkiye" bu idi.

"Modern Türkiye"nin bugününü de anlatacağız.

Ordu ayrı bir olay mıydı? Hayır. Bizzat bunun düzenleyici gücüydü. Ama ordu biraz daha ayrı tutuldu; her şeyde olduğu gibi, öyle gösterildi. Burada tam bir kast sistemi hakim kılındı. Ordu Türkiye'deki sınıfsal ayrışmanın en keskin ve kesin biçimiyle yansıtıcısı oldu.

Birincisi; halktan tümüyle ayrı bir konumda tutuldu. Sadece askeri kışla, karakol vb. değil, ordu mensuplarının evleri de ayrıldı. Bunun için özel lojmanlar tesis edildi. Etrafı güvenlik kordonuyla çevrili bu binalar her türlü düşman saldırısına karşı nöbetçilerle denetim altına alındı. Asker, yaşamıyla bile halk için erişilmez bir sır olmalıydı. Halk nöbetçilerle korunan duvarların ardında neler olup bittiğini öğrenmemeliydi. Ordu evleri, ordu gazinoları, ordu satış mağazaları, ordu hastanesi, ordu kreşleri, terzileri, berberleri vb.'ne kadar her şey nöbetçi kulelerinin ardında bir efsane gibi bırakıldı.

HRK partizanlarına karşı kullanılan uzaktan kumandalı bir keşif uçağı

İkincisi; ordu kendi içinde de kast sistemini korumaktadır. Subay, astsubay ve er birbirine kesinlikle yaklaşamayacak kadar ayrı tutulurlar. Orduda subay burjuvaziyi temsil eder. Rütbesi arttıkça tekelci burjuvaziyle bütünleşmesi artar. Astsubay bir ara katman gibidir. Subayla er arasında emirlerin vekaletini üstlenen ve uygulatandır. Er karşısında astsubayı görür, onun aşağılayıcı uygulamalarına maruz kalır ve dolayısıyla piramitin üstündekiler bu bakımdan da kendilerini arka planda tutmayı bilirler. Erin durumu ise daha önce anlatılmıştı.

Subay ve astsubayların yaşamı da ayrıdır. Lojmanları ayrı yapılır. Ayrı gazinolarda eğlenirler, emir ve komuta günlük yaşamda da sürer. Subayın ailesi hiçbir resmi kisvesi olmaksızın astsubay ailesinin üstündedir. Onu aşağılar, küçültür. Astsubay da tüm hıncını erden ve halktan alır. Kısaca orduda en üstten en alta birbirini ezen, aşağılayan bir yaşam vardır. Er ise hepsinin birden ezdiği, istedikleri gibi kullanma hakkını kendilerinde gördükleri kesimdir. Paşa konaklarının, subay lojmanlarının temizlikçisi, subay "hanım"larının bulaşıkçısı, çamaşırcısı, çocuk bakıcısı erdir. Erin vatan hizmeti bunu gerektirir. Anadolu'nun delikanlısı orduda tutsak edilir ve görüldüğü üzere subay ve astsubay hanımlarının hizmetine sunulur. Onlar subay ve astsubay çocuklarının bile karşısında selama durmak, hizmette kusur etmemek zorundadırlar.

Orduda yaşam bir curuf'u andırır. Her şey kokuşmuştur. Ahlaksızlık ve dedikodu, birbirinin ayağını kaydırma çabası, üste karşı dalkavukluk, altı ise ezme hırsı bütüne hakimdir. "Vatan-millet-din-aile" kavramlarıyla halkı kandıracaklarını zanneden bu kokuşmuş ocağın bütün yapısında bu kavramların izine rastlanmaz. Onlar için vatan o şatafatlı yaşamlarının, sükselerinin devamıdır. Halk kavramı ise "hizmetçi"den öteye bir şey değildir. Ya "din"? Hangi "din" diye sormak gerekir. Bunlar sadece bu yaşamlarını sürdürmek için zulme, işkence ve kana taparlar. Aile(!), işte burada biraz durmak gerekir. Türk subayının dışa karşı çizilen resmi onun iyi bir "aile babası" olduğunu söyler, kafalara hep bu yerleştirilmeye çalışılır. Bunun ilk sembolü Kemal "Paşa" idi, son sembolü ise Kenan "Paşa"dır. Oysa gerçekler çok başka konuşuyor. Gerçekler, ordunun bir fuhuş yuvası olduğunu söylüyor. Ordu bir ahlaksızlık mikrobudur. Düzenlenen eğlence gecelerinde, o her türlü "kem gözden" gizlenen subay ve astsubay lojmanlarında hangi ahlaksızlıkların, çürümüşlüğün yaşandığını ne yazık ki biz burada anlatamayız. Anlatamayız, çünkü, ahlaksızlıkların bir gerçeği ortaya koymak amacıyla da olsa gazetemizde anlatılması mümkün değildir. Ancak bunu kendileri bazen ağızlarından kaçırıveriyorlar. Örneğin M. Kemal'in yaşamına ilişkin kitaplarda, dalkavukça yazılmalarına rağmen neler olup bittiğini görmek mümkün. Buradan başlayıp alt katmanlara doğru gidildiğinde "sır"lar biraz daha saklanılmaz oluyor. Koku dışarı veriyor.

Türk ordusunun ayaklar altına almadığı hiçbir şey kalmamıştır. Orada bütün değerler çiğnenmiştir, kirletilmiştir. Ama, halka karşı da her şey yine tersinden gösterilmiş, halkın kandırılabileceği zannedilmiştir.

Türk ordusu halkın sırtında iğrenç bir kene gibi yaşamaktadır. Halkın kanını emdikçe emmektedir. Bütün bu şatafatlı yaşamları bunun üzerindedir.

12 Eylül faşist diktatörlüğü bu gerçeği daha da açığa çıkarmıştır. Soygun alabildiğine artmıştır. Halkın varı-yoğu talan edilmiş, açlık içinde sefalete sürüklenmiş, ama öte yanda da generallerin sermaye üzerindeki pay ortaklıkları artmıştır. Orduya yardım-bağış adı altında emekçisinden küçük-burjuvazisine, esnafından memuruna kadar halk haraca bağlanmış, milyonlar ordunun kasasına akmıştır.

Halkın yaşamı tanımlanamayacak kadar acılar içindedir. Enflasyon, sefalet, işsizlik halkın en yakın dostu, ama bir ölüm döşeğidir. Ekonomik çöküntü ve siyasal baskılar halk kitlelerini bunalıma sürüklemiş, generallerin Türkiye'sinde halka yaşam diye ahlaksızlık dayatılmıştır. Bu öneriyi elbette ağızlardan çıkan bir söz olarak yapmıyorlar. Ama basınıyla, propagandalarıyla, ekonomik modelleriyle, en başta da başbakan ve ailesinin şahsında sundukları örnekle yapıyorlar. Basında aç ve işsiz olanlara "kendinizi satın" diyorlar, genelev patronlarına vergi rekortmeni diye madalya takıyorlar, en büyük soyguncuları ihracat kahramanı diye halka sunuyorlar, halkın kafasını Özal'ın dul kızını nasıl evlendiğinin hikayeleriyle doldurmaya çalışıyorlar. Bu soytarılar kılıktan kılığa giriyorlar, oyunun düzenleyicileri onlara maçlarda amigoluk yaptırıyor, tatbikatlarda askeri parka giydiriyorlar, ailelerini de hiç geri bırakmıyorlar, onlara podyumlarda mankenlik de yaptırıyorlar, bir fatih gibi Kürdistan'a sefer de; ama generaller Özal'la ailesini çok kullandılar, posası çıktı, çok kokuştular.

İşte Türk ordusunun, yaşam diye, kültür diye sunduğu budur. Aç yavrusuna ekmek çalan anayı hırsız diye zindana atıyorlar, öte yanda genelev patronuna madalya takıyorlar. "Namus bekçilerinin", "aile babalarının" Türk kadınına gösterdiği yol bu.

Bu ordu halkın üzerinden mutlaka atılması gereken bir yüktür. Türkiye toplumunu bütün değerleriyle çürütmeye çalışan bir yük.

Bu soygunculuğun, bu ahlaksızlığın, zulmün, talanın ve işkencenin ustaları sonları yaklaştıkça daha da hırçınlaşıyorlar. Kendilerini güçlü göstermek için tören üstüne tören düzenliyorlar, dizi dizi madalyalar takıyorlar. Bütün bunlar kimin sırtından? Halk, kanının emildiğini hissetmiyor mu? Kürdistan'a taşınan askeri birliklerin, havalandırılan savaş uçakları ve helikopterlerinin kanla yol aldıklarını halk bilmiyor mu? Paşa konaklarının, villalarının her bir taşında halk alın terinin, damarlarındaki kanının emildiğini görmüyor mu? Vergi diye, bağış diye cebinden çalınan paralarla namluya sürülen mermilerin yine kendisine sıkıldığını artık anlamıyor mu? Generallerin, subayların, astsubayların birer lümpen, birer serkeş ve bunların birbirlerine çokça taktıkları isimle anacak olursak, manyak olduklarını bilmiyor mu?

Sembolü Kenan Evren olmak üzere bu lümpenler, bu serkeşler, bu manyaklar takımı çok iyi anlamak zorundadır ki; halk kendilerinin zannettiği gibi bir sürü değildir. Biz işte burada, bunlara gerçekten de manyakça davrandıklarını söylemek durumundayız.

Çünkü halk kör değil, halk sağır değil. Bunun için çok uğraştınız ama, halkı ne kör edebildiniz ne de sağır. Halk kitleleri bütün bu gerçekleri görüyor. Ve bir kene gibi sırtına yapışan sizi koparıp atmadan rahat bir nefes alamayacağını da biliyor.

NİHAİ YENİLGİ VE YOK OLUP GİTMEK TÜRK ORDUSU İÇİN KAÇINILMAZ BİR SONDUR!

OYUN BİTTİ. Her şey açığa çıktı. Yılardır sahnelenen bu oyunda şike vardı. Kendisini dış dünyaya büyük bir kuvvet gibi gösteren Türk ordusunun bütün sahtekarlığı sergilendi. Onun bir sahtekar olduğu açığa çıkarıldı. Şimdi her şey gözler önünde.

Bir şey daha açığa çıktı: Türk ordusu, sadece ve sadece cücelerin gözünde bir "dev"dir. Cüceler onu dev gördüler. Gözlerinde büyüttüler. Türk ordusu kendisini "yenilmez" ilan etti; inananlar cüceler oldular. Çünkü onlar büyüklüğü hiç tanımamışlardı, ona yabancıydılar. Bu cücelerin yürekleri de yoktu, inançları da. Onun için sahte bir "dev" yaratıp, önünde secdeye yattılar. Ve beyinsiz kafalarıyla bir de akıl öğretmeye kalktılar; "Türk devletiyle savaşılmaz, siz çıldırmışsınız, aklınızı yitirmişsiniz" diye öğütler verdiler, tembihler ettiler! Zavallılar, omurgasız yaratıklar! Bunlar gözlerini açıp çevrelerine bakmaya bile cesaret edemediler.

Bu oyunun sonuçlarını anlatacağız. Oyun bitince sahtekarın ne hallere düştüğünü de yazacağız. Ama önce kısa da olsa değinmek gereken bir nokta var.

Bu yanılgıya düşen başkaları da vardı. Uzaktan gördüklerine inandılar. Onun sahte bir görüntü olduğunu anlayamadılar. O nedenle mongolit cüceleri de fazlaca tanıyamadılar. Belki de cüceleri büyütmek istediler. Bu en iyimser yaklaşım. Ama cücelik biyolojik bir hastalık, ciddi, tedavisi olmayan bedeni bir arazdır. Dünya sosyalist ve ilerici güçleri artık bu yanılgıyı sürdürmemeliler. Cüceler, hele bir de mongolitse, büyümez. Bu bir kehanet değil, gerçeğin kendisidir.

Büyük iddialarına rağmen Türk sömürgeciliğinin çürümüş, yıkılmaya mahkum bir güç olduğunu bilimin ışığında ortaya koyduk ve bu gerçeği kanıtladık. Türk egemen sınıflarının tarih boyunca askeri zor gücüne dayanarak yaşadıklarını ve güç karşısında daima diz çöktüklerini tarih açığa çıkarmaktadır. Bu, tarihin kanıtladığı bir olgudur. Onlar daima muhaliflerinin zayıflıkları karşısında güçlü göründüler, kendi güçlülüklerini bunun üzerine kurduklarından bütün çabalarını muhaliflerini güçsüz düşürmeye hasrettiler. Bunu da en kalleşçe yöntemlerle yaptılar. Barbarlık ve vahşeti en üst noktasında tutarak kan üzerinde yaşadılar. Sahte görüntülerle çevrelerine korku salıp, haraca bağlamayı en başta gelen geçim kaynağı bellediler. Türk egemen sınıfları şiddeti günlük bir uygulama olarak içerde emekçi sınıflara ve halklara karşı sürekli dayatıp, onları sürekli bir baskı altında tuttular. Bazı dönemler bu bile yetmez oldu. O zaman yalın-kılıç halkların boğazına dayandılar. Ana rahmindeki ceninleri bile süngüleyip yaşamı durdurmaya çalıştılar. Onlar halkların soluk alışından bile korku duydular. Yaşamdan korktukları için de daima vahşete başvurdular, dünyaya barbarlıkla ün saldılar. Bu barbarlar, tarihin-insanlığın gelişiminden duydukları korku ruhlarına işlemiş olan bu alçaklar ordusu, cinayetlerini güç gibi gösterip, boş böbürlenmelerle kendilerini "yenilmez" ilan ettiler. Oysa onlar, tarih karşısında yenik doğmuşlardı. Onlar sadece emekçi sınıflara ve halklara değil, onların şahsında tüm insanlığa bu kinle saldırıyor, adeta insanlıktan intikam alıyorlardı.

İnsanlığın ileriye doğru gelişimini hiçbir gerici kuvvet durduramamıştır. Halkların bağımsızlık özlemlerini hiçbir vahşet ordusu bastırmaya güç yetirememiştir. Oysa gericiliğin değiştirilmez bir kaderi vardır: YENİLGİ. Hem de en kötüsünden bir yenilgi ile gericilik kendisini daima tarihin çöplüğünde bulmuştur.

Türk ordusunun zayıflığı bundan ötürüdür. O yaşama dair en küçük bir ögeyi bile temsil etmemektedir. Ama hırçındır, insan soyuna, yaşama sadistçe saldırmaktadır. Çünkü yenilginin, ölümün hırçınlığını yaşamaktadır.

Tarihsel olarak zaten yenilmiş olan bu vahşet ordusuna, halkımız PKK önderliğinde yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelesiyle günlük olarak da yenilgi üstüne yenilgi tattırıyor. Son on yılın ilk en büyük yenilgisi 12 Eylül faşist darbesi oldu. Sömürgecilik bu noktaya bütün kurumlarının yenilgisi temelinde geldi. 12 Eylül sonrası ise, yenilgi, onun artık günlük kaderi oldu.

Zindanlarda en vahşi işkenceleri dayattılar. Ama ardından yenilgilerini büyük bir acz içinde kendileri ilan ettiler. Bu vahşet ordusunun başı Kenan Evren, "başlarını kessek de inançlarından dönmüyorlar" diyerek itiraf etti bu yenilgiyi.

Halkımız, PKK'nin direnişçiliğinde kazandığı bu zaferi her alanda korudu, büyüttü. Zindanda düşmanı yenmesini bilen bir halk elbetteki dağları ve ovaları da en büyük ve kesin zafer alanları haline getirmesini bilecektir. Halkımız gücün kendisinde olduğunu gördüğü noktada, düşmanı da tanıdı, yenmeyi öğrendi, zaferin kıvancını yaşadı.

Halkımız çıkarlarının bilincinde olmadığı, örgütsüz ve tabii ki güçsüz bırakıldığı dönemde düşman kendisini güçlü ilan edebiliyordu. Bu bir bakımdan da doğruydu. Halkımız biraz kendisine gelmeye başladığı zaman düşman çılgına döndü. O zaman, cüceler de feryada başladılar. "Aman ne yapıyorsunuz, Türk devleti katliam yapacak" dediler. Halkımıza başkaldırmamasını, savaşırsa sonunun kötü olacağını söyleyip,

devrimcileri halkı katliama götürmekle, intihar mantığıyla suçladılar. İstedikleri, efendilerinin yaptığı gibi, düşman ayağına kapanıp yakarmamızdı. Çünkü onlara göre ancak böyle yaşanabilirdi.

Kahrolsun böyle sürüngence yaşam. Kahrolsun kölece boyun eğiş ve bunu öğütleyenler.

Halkımız kendisine dayatılan böyle bir yaşamı kabul edemezdi. Etmedi. Bağrından çıkardığı PKK ile, onun görkemli direnişi ile kendisine nasıl bir yol çizdiğini, bu yolun dönülmez olduğunu ortaya koydu. Ve düşmanın üzerine yürüdü.

15 Ağustos 1984, halkımızın savaşan bir halk gerçekliğine ulaştığını ilan ediyordu. 15 Ağustos 1984 Atılımı sadece askeri bir zafer değildi. Düşmanın dayattığı provakasyon faaliyetleri ve ihanetin yenilgisi, tüm sinsi faaliyetlerinin boşa çıkarılmasıydı. İlkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformizminin yenilgisiydi. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin hiçbir yöntemle durdurulamayacağının kanıtıydı. Halkımızın zafere yürüdüğünün ilanıydı.

Ama "yenilmez" ilan edilen şu Türk ordusunun askeri sefaletinden de bahsetmek gerekiyor. Sömürgeci-faşist Türk ordusu 15 Ağustos'ta askeri açıdan tam bir hezimete uğradı. Bölge halklarına "meydan okuyan" bu gücün bütün kofluğu açığa çıktı. Zaten, rejimin bünyesinde her şeyi alt üst eden en temel nokta da bu oldu. Rejimin askeri gücünden başka hiçbir dayanağının olmadığı dikkate alınırsa bunun kaçınılmaz olduğu hemen anlaşılacaktır. Nitekim bu telaşla bütün güçlerini Kürdistan'a sürdüler. "Güneş"inden "Huzur"una, "Kıskaç"ından "Balyoz"una kadar "büyük" adlar altında operasyonlar düzenlediler. Artık inandırıcı olamayacaklarını anlayınca yemin billah ederek, "72 saatte ezeriz" diye efendilerine de güvence verdiler. Karakollar kurdular, pusular attılar, bombalar yağdırdılar. Sonuç? Sonuca hiç değinmek bile istemedikleri kesin. 850 binlik ve NATO'nun ikinci büyük ordusunun aldığı sonuç, çünkü kendileri için tam bir fiyaskoydu. Bunu yayınladık. Hemde kendi belgelerinden.

Sömürgeci-faşist ordu bütün çabalarına rağmen bu yenilgiyi gizleyemedi. 15 Ağustos sonrası büyük bir umutla sarıldığı "Pişmanlık Yasası" bunun itirafı oldu. "72 saatte ezeriz" diyen sömürgeci ordunun faşist generalleri, askeri açıdan kendilerine duydukları o kof güveni de yitirdiklerini, devrimci saflarda boy vermesini bekledikleri ihanete umut bağlamakla ortaya koydular. Artık "ezeriz" diyemiyorlardı, diyemezlerdi. Artık sadece, mücadeleyi içten çökertmenin yollarını arıyorlardı. Ulusal kurtuluş mücadelemizi hangi yöntemle zayıf düşürebileceklerinin hesaplarını yapıyorlardı. Yaptıkları hesaplar durumlarını daha da ele verdi. İhanet edip de kendilerine teslim olacaklara, "Hiç korkmayın gerekirse estetik ameliyat yapar, tanınmanızı engelleriz" diye güvence verip, yakarışı artırdılar. Bu şu anlama geliyordu: "Güçsüzlüğümüzü gördünüz, devrimin gücüne de tanık oldunuz, ama devrim yine de zor bir iş, eğer bu işi kaldırmaya gücünüz yetmez ve devrim saflarında kalmamak isterseniz, bize gelin, gücümüzü birleştirelim, halka ve devrime birlikte saldıralım, yüzünüzü de değiştirirsek kimse sizi tanımaz." Bu yenilginin açık itirafından, devrimin gücünü kabulden başka hiçbir anlama gelmez. Sömürgeci-faşist Türk devleti, devrimin gücünün bütün pislikleri temizleyeceğini görmüştür, bunu itiraf etmektedir. Kendisine sığınan ihanetçileri, kışlalarında korumaya alsa dahi, kurtuluş mücadelesi tarafından cezalandırılacağını bilmekte, ihanetçilerin de bildiği bu gerçekten ötürü estetik ameliyat vaatlerinde bulunmaktadır. Şu korku dolu çaresiz işbirliği bile bütün gerçekliği ortaya koymuyor mu?

Ama, Türk sömürgecileri de sonucu öyle hemen kolayca kabul etmek istemediler. Tutunacak dal aramaya davam ettiler. Bu kez, yüzyıllardır Kürdistan toplumuna bulaştırıp hakim kılmaya çalıştıkları yapılara güvendiler. Sömürgeci politikaları altında düşürdükleri insan tipini silahlandırıp, devrimin karşısına çıkarmayı hesapladılar. Devrimi içten çökertme planlarının fiyaskosu sonucu, sarıldıkları silah bu oldu. Hezimete uğrayan ordu savaş alanlarına çıkma gücünü kendinde göremiyordu. Ajan-çeteler örgütleyerek bunları kendisinin önüne bir set gibi örmeye çalıştı. Bütün gücünü buna hasretti. Köyleri ekonomik abluka altına aldı, robotlaştırdığı sömürgeci askerleri köylülerin üzerine saldı, köyler viraneye çevrildi, yaşam tehdit altına alındı. Sömürgeciler kendileriyle işbirliği halindeki uşak feodallerin çevresinde bu temelde bir çete örgütlemesine giriştiler. Lümpenler, serseriler ve açlıkla yüzyüze olanlara çeteciliği bir ekmek kapısı gibi gösterdiler. Ama, yurtsever köylülerin üzerine de alçakça baskılarla yürüyerek ellerine zorla silah tutuşturdular. Ve, ailelerini rehin alarak, "Devrime karşı savaşmazsanız ailelerinizi-çocuklarınızı öldürürüz, namusunuzu kirletiriz" dediler. Bunu birçok yerde yaptılar da. Kadınları saçlarından sürükleyerek cemselere doldurup kışlalara götürdüler. Erkeklere, "Kadınları elimizden almak istiyorsanız silahları kabul edin" dediler. Ve o, çok umut bağladıkları çeteciliği böyle ortaya çıkardılar. İlk bakışta bir başarı sağlamışlardı ve buna bakıp övündüler. Ancak mücadelemiz o silahların düşmana çevrileceğini açıkça ortaya koydu. Ellerine zorla silah tutuşturulan yurtseverler, hemen devrimcilerle ilişkiye geçerek silahları devrime vermek istediklerini bildirdiler. Kurtuluş Kuvvetlerinin girdiği çoğu köyde "çete"ler silahları kendiliklerinden teslim ettiler, bazıları o silahlarla kurtuluş mücadelesinin saflarına katıldılar. Düşmanla işbirliği yapanlar, gerçek çeteciliğe soyunanlar ise acımasızca cezalandırıldılar. Bunlar Kurtuluş Kuvvetlerimizden kesinlikle kurtulamayacaklarını utanç içinde gördüler. Düşmanın çetecilik politikası da tutmadı, düşman bir kez daha yenildi.

Son çare köylerin boşaltılması oldu. Güvenip sarıldığı tüm dallar çürük çıkmıştı. Halk kitleleriyle ulusal kurtuluş kuvvetleri arasındaki bağın koparılamayacağını açıkça gördüler. Her türlü yönteme, tüm alçakça saldırılarına, tehdit ve şantajlarına rağmen halkı sindiremediler, tek bir geri adım dahi attıramadılar. Ajan ve muhbirlerine, çetelerine, karakollarına rağmen halkı denetim altına alamadılar. Bu mümkün de değildi. Bu defa, çoktan düşünüp planladıkları stratejik köy uygulamasını fiili olarak başlattılar. Dağ köylerini boşaltıp kendilerinin belirledikleri yerlere yerleştirdiler. Şu anda bu uygulamaya hız vermiş, bütün umutlarını buna bağlamış durumdalar. Fakat bu da boş bir umut. Bir güç ki, kendisine karşı savaşmaya karar vermiş bir halkı tel örgüler arkasına hapsederek önleyebileceğini zannediyor, o artık tümden yenilmiş demektir.

Faşist sömürgeciler Kürdistan'daki savaşa bütün varlıklarını yatırdılar. Her türlü yönteme başvurdular. En çok sarıldıkları yöntemlerden biri de bayatlamış propagandalar oldu. Bu propagandalar için milyarlar ortaya koydular. Aciz sözcükleri sıraladıkları propaganda pullarını köylere dağıtmak için uçaklar havalandırdılar. Osmanlı sultanları gibi hocalara fetvalar çıkarttırdılar. Bu ahlaksızlar ordusu din adına-namus adına bildiriler yazıp, alçakça iftiralarıyla halkı kandırabileceklerini zannettiler. Özel broşürler basıp dünya tarihinde eşi görülmedik küfürbazlıklara giriştiler. Küfür güçsüz ve çaresizin işidir. Bunu herkes bilir. Ama, onlar bile bile bu çaresizliği sergilediler. Çünkü sarılacak başka hiçbir dalları kalmadı.

Şimdi de özel TV yayınlarını devreye soktular. Düne kadar adı bile hatırlanmayan Hakkari'ye beş TV verici ve yansıtıcısı yerleştirdiler. En resmi ağızlardan "eğitim" programlarını açıklayarak hiçbir yerli-yani Kürt öğretmenin Kürdistan'da görevlendirilmeyeceğini ilan ettiler. Okullar açıp, en başta "Türkçe"yi öğretmeyi görev bileceklerini söylediler. Oysa bunlar hiç de yeni şeyler değil. Yıllardır uyguluyorlar. Şimdi sadece son noktaya geldi. Her şeyin gerçek yüzü açığa çıktı. Kürdistan'da medeniyetin taşıyıcısı denilen "eğitim" ne imiş, TV-basın ne imiş orta yere kendileri koydular. Apocular okullara düşman diyen kafalara şimdi sormak gerekir, iddilarını hala savunabilecekler mi? Gerçekler bu kadar ortada iken, tüm bu uygulamaların Kürdistan halkının varlığına karşı savaş politikası olduğunu görüp, suçlarını itiraf etmeyecekler mi? Düşman itiraf etti, mücadelemiz bu itirafı yaptırdı. Herkese de yaptıracak. Gerçek inatçıdır, dayatıcıdır, sonuç alıcıdır, hesap sorucudur. Gerçeğin savunucuları hiçbir sahteliği-sahtekarı hesap sormadan bırakmazlar. Mücadelemiz bu hesabı soracaktır.

Sömürgeci Türk ordusunun büyük umutlarla sarıldığı ve uyguladığı politikalar dünyada 'özel savaş" adıyla bilinir. Amerikan emperyalizminin de tek umudu olan "özel savaş" strateji ve taktikleri çoktan yenilmiştir. Küba'da, Vietnam'da daha ilk uygulama safhasındayken yenilen bu politika, bugün de dünya çapında aynı cevabı almaktadır. Halklar bu savaş biçimine yabancı değildir. Büyük acılar çekerek öğrendiler. Ama karşılığını da müthiş verdiler, veriyorlar. Halkımız ise "özel savaş" adı altındaki taktik ve uygulamalara hiç yabancı değildir, yeni karşılaşmıyor. Bugün daha da azgınca uygulansa da Türk sömürgeciliğinin yıllardır uygulamada olan politikası budur. Bugün sadece en kızgın halini almıştır. Halkımız örgütlü bir güç olarak karşısına dikildikçe, sömürgeciler de bütün perdeleri atmış açık savaşmak zorunda kalmışlardır. Mücadelemiz geliştikçe düşman suçlarını daha da ele verecektir. Maskeli yüzler daha çok açığa çıkacaktır. Mücadelenin dayatıcılığı karşısında bu kaçınılmazdır.

Siyasi olarak zaten yenilmiş ve bunu itiraf etmiş olan düşman, pratikte de parça parça ölüyor, her gün yeni bir yenilgiyi yaşıyor. Devrimci savaşımız şiddetlenip, düşmanın üzerine yürüdükçe düşman daha da köşeye sıkıştırılacak ve zafere adım adım yaklaşılacaktır.

Artık hiç kimse, "Yarın nasıl olacak" diye sormuyor. Yarın bellidir. Türk ordusunun şahsında, Türk sömürgeci egemenliğinin nihai yenilgiye uğratılıp, hak ettiği gibi tarihin çöplüğüne atıldığı yarınlarda halkımız bağımsızlık ve özgürlüğün kıvancını yaşayacak, insanlık tarihinde yükselttiği böyle bir abideden ötürü dünyaya mutlu bakacaktır.

Peki ya sömürgeci-faşist ordu ve generaller yarınlara nasıl bakıyorlar. Onlara da yine biz söyleyelim:

Faşist generaller, siz en sahte pozlarla yıllar yılı kendinizi bile kandırdınız. Elleriniz daima Kürdistan halkının ve Türkiye emekçilerinin kanına bulandı. Kendi iğrenç varlığınızı yaşatmak için, kadın-çocuk demeden bir halkı yıllar boyu işkenceden ve en vahşi katliamlardan geçirdiniz. Halkımıza tattırdığınız acıları, vahşet ve barbarlığınızı kelimelerle anlatmaya olanak yok. Kendi varlığını bir halkın imhasında bulan, tarih boyunca da daima barbarlık, talan ve katliamla ün salmış olan sizi, halklarımız ve tüm dünya artık gerçek yüzünüzle tanıyor. Mücadelemiz sizin bütün kofluğunuzu, güç gösterileri altındaki güçsüzlüğünüzü, ne kadar kalleş ve korkak olduğunuzu ortaya çıkardı. Siz ancak güçsüz ve çaresizin üzerine yürüyebilirdiniz. Bunu halkımıza karşı yaptınız. Ancak şimdi çok şey değişti. Halkımız artık karşınızda örgütsüz ve sahipsiz değil. Nitekim biraz üzerinize yürümekle bile siz yenilgiyi, çaresizliğinizi itiraf etmek zorunda kaldınız. Sizi destekleyen tüm bir emperyalist sisteme, o çok övündüğünüz ordunuza, "şanlı" olduğunu söylediğiniz geçmişinize rağmen hemen korkuya ve telaşa kapıldınız. Elinizde küfürden başka silahınız, cinayetten başka yönteminiz kalmadı. Ordunuz çözüldü, erleriniz firar etmeye başladı, birliklerinizde çatışmalar yoğunlaştı, komutanlarınız erlerin silahlarıyla öldürülür oldu. Ya siz, artık neye güveneceksiniz? Sizin kendinize bile güveniniz kalmadı. Artık sahte "zafer"leriniz ve madalyalarınız kimseyi kandıramıyor. Köşeye çok kötü sıkıştınız. Çaresizsiniz. Etrafınız kin dolu bakışlarla çevrili. Ailelerini, çocuklarını katlettiğiniz, namus ve onurlarıyla oynadığınız insanlar sizden hesap soruyorlar, konuşan onların namlularıdır. Şavaşan ve sizden hesap soran halkımız katledilen babasının, beşikteki çocuğunun, ırzına geçilen anasının, karısının intikam hırsıyla savaşıyor. Peki ya siz, kendinizi ve çocuklarınızı bile koruyabilecek misiniz? İntikam hırsıyla tutuşan yüreklerin bir sel gibi üzerinize gelmesini nasıl önleyeceksiniz? Sizin için artık hiçbir kurtuluş yolu yok. Biliyoruz, bu korkuyla daha çok saldıracaksınız. Biz düşmandan saldırmamasını istemeyiz. Halkımıza ve insanlığa duyduğunuz kini alçakça kusmaya devam edin. Size mertçe de savaşın demiyoruz; çünkü vahşet ve kalleşlik sizin adınızdır, tarihinizdir. Bunun dışında bir yol bilmezsiniz. Ama korkak savaşmayın, çünkü korkak bir düşmanla savaşmak en kötüsüdür. İşte bizim en büyük talihsizliğimiz de burada. Çünkü siz, insanlık tarihinin tanıdığı en korkak güçsünüz.

Sömürgeci-faşist orduda robotlaştırılıp halkımızın üzerine salınan er, nasıl bir savaşa sürüldüğünü artık gör. Seni, eline tutuşturdukları silahla halkımızın üzerine gönderenler kendilerini her türlü tehlikeden uzak tutmak için nasıl yaşıyorlar biliyorsun. Onların uykuları için bile nöbet tutan sensin, onların rahat yaşamları için ölüme sürülen sensin. Senin yaşamının general ve subayların gözünde hiçbir değeri yoktur. Nasıl bir oyuna alet edildiğini yaşamın içinde görüyorsun. Sana yak, yık, işkence yap, öldür emrini veriyorlar. Ellerini kana bulayıp insanlık karşısında suçlu konumuna itiyorlar. Bu suçu kabul etme. Seni kendi halkına, insanlığa ve kendi kendine karşı ihanet ettiren sömürgeci faşistlerin emirlerine itaat etme. Bir maşa gibi kullanılmana izin verme. Silahını halka değil bu katiller çetesine çevir. Bu orduda bir an bile kalmanın suç olduğunu bil ve firar et. Onlar, seni hala kandırabileceklerini sanıyorlar. "Vatan-millet" safsatalarıyla seni daima ölüme gönderdiler. Daha dün ellerin Kore halkının kanına bulandırıldı, alnına katil damgası yedin. Buna vatan için dediler. Bugün de Kürdistan'da en vahşi katliamlar için emir alıyorsun. Ya kendi halkının ya da kardeş halkın kanına giriyorsun. Suç işliyorsun. Hesap veremeyeceğin çok ağır bir suç bu. Seni kanlı bir katil, bir işkenceci gibi halkımızın üzerine sürerken, generaller çetesi bunun da yine "vatan için" olduğunu söylüyor. Bu en büyük yalan. Onlar için vatan diye bir kavram yoktur. Her şeylerini emperyalizme satmış olan bu aşağılık uşaklar, seni de yine emperyalizmin çıkarları için kullanıyorlar. İster Türkiyeli, isterse Kürdistanlı ol, sömürgeci-faşist orduya hizmet en büyük vatan hainliğidir. Çünkü bu ordu emperyalizmin kuklasıdır. Kürdistan halkının ve Türkiye emekçi sınıflarının en büyük düşmanı, celladıdır. Sermayenin bekçi köpeği, senin düşmanındır. Orada bulunmakla sen kendine ihanet ediyor, kendi kendine düşmanlık yapıyorsun.

Vatan hizmeti, köyleri yakıp yıkmaksa; vatan hizmeti, kadınların ırzına geçmekse; vatan hizmeti, çocukların kanına girmekse; vatan hizmeti, bir av köpeği gibi sürüldüğünüz dağlarda korkudan ölmekse; vatan hizmeti, subaylara hizmetçilikse ve siz bunu kabul ediyorsanız, alçakça bir ölümü hak etmişsiniz demektir.

Bu uyarılar, halkın sana emridir. Bu emre itaat et. Sömürgeci-faşist orduda kaldıkça seni bekleyen son şudur: Ya Kurtuluş Kuvvetlerinin silahlarıyla öleceksin, ya bir çok erin başına geldiği gibi aklını yitirip çıldıracaksın, ya da yine halk tarafından lanetlenip öldürüleceksin. Kendi kaderini kaçınılmaz bir yıkımla yüz yüze olan sömürgeci-faşist Türk devletinin kaderine bağlama. Bu senin için en kötüsünden, en onursuz bir sondur. Geleceğini sen de bir halk çocuğu olarak halkının geleceğiyle bağlı düşün ve gücünü mücadelenin gücüyle birleştir.

–Sömürgeci-Faşist Türk Devleti ve Ordusu İçin Nihai Yenilgi ve Yok Olup Gitmek Kaçınılmazdır!

–Gelecek, Bağımsızlığı ve Özgürlüğü İçin Savaşan Kürdistan Halkının Olacaktır!

–Gelecek, Bağımsız ve Demokratik Bir Türkiye İçin Savaşan Türkiye Halkının Olacaktır!

– Yaşasın Halklarımızın Emperyalizme, Sömürgeciliğe, Faşizme Karşı Birleşik Mücadelesi!

– Yaşasın Kürdistan Halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesi!

– Yaşasın Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri (HRK)!

– Yaşasın Şanlı Önderimiz PKK!

REYKJAVİK GÖRÜŞMESİNİN ANLAMI

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Gorbaçov ile ABD Başkanı Reagan 11-12 Ekim tarihlerinde İzlanda'nın başkenti Reykjavik'te ikinci kez bir araya geldiler. Sovyet basın ajansı TASS, görüşme öncesinde yaptığı açıklamada, *"Reykjavik görüşmesinin, Gorbaçov'un 1985'te Cenevre'deki zirvede alınan karar uyarınca ABD'ye yapacağı bir ziyarete hazırlık niteliğinde olacağını"* belirtti. Hatırlanacağı gibi Gorbaçov ve Reagan ilk kez geçtiğimiz yılın sonlarında Cenevre'de bir araya gelmişlerdi.

Bu görüşmelerden bir 'sonuç' alınması beklenmemekle birlikte, yine de uluslararası kamuoyunun dikkatlerini büyük oranda çekmektedir.

Soruna Bilimsel Sosyalizmin ışığında ve sosyalist sistemin genel çıkarları gözönünde bulundurularak yaklaşılması gerektiğine inanıyoruz. Bu tür görüşmeler Ekim Devrimi sonrasından günümüze dek zaman zaman gündeme gelmiştir. Burada temel alınması gereken nokta görüşmelerden hangi tarafın kazançlı çıkacağı noktasıdır. Yani sonuçta sosyalizm mi güçlenecektir, yoksa emperyalizm mi? Bu noktadan bakıldığında, Lenin ve Stalin döneminde benzer görüşmeler taktik düzeyde ele alınmış ve sonuçta da daima sosyalizm kazançlı çıkmıştır. Oysa 1960 sonrası görüşme ve uzlaşmalar için aynı şeyleri söyleyebilmek mümkün değildir. En önemli ayırım ise, bu yöntemin 1960'lardan sonra giderek stratejik anlayış düzeyinde ele alındığıdır.

Günümüzde de Bilimsel Sosyalizmin ana sorunu proletarya diktatörlüğü sorunudur. Proletarya diktatörlüğüne ulaşmak için izlenmesi gereken yol gibi, proletarya diktatörlüğünün iç ve dış ittifakları da güncel ve temel konuların başında gelmektedir. Emperyalizmle barış içinde bir arada yaşama, nükleer savaş tehditinin ortaya çıkmasıyla daha çok güncellik kazanan dünya barışı vb. sorunları bu ana soruna bağlı olarak ele alınması gereken ayrıntılar biçiminde görmek gerekiyor.

Sovyetler Birliği'nde 1960'lardan sonra beliren bu barış politikasının uluslararası alanda da önemli etkisi olmuştur. Nükleer savaş tehditi altında şiddetin tehlikeli olacağı, bundan hareketle "kapitalist olmayan yol", "barışçıl geçiş" vb. yöntemlerle, burjuvaziyle geniş ittifaklar içinde iktidara gelinebileceği tezi, özellikle klasik komünist partilerinin her türlü şiddetten ve devrimden vazgeçerek birer uysal küçük-burjuva partisi haline dönüşmelerine yol açmıştır. Bu da sosyalizmden bir sağ sapmayı geliştirmeye başlamıştır.

Bu sapmanın özü; emperyalizmle varılan denge ortamında barışın sürekli olabileceği ve buna dayanılarak sosyalist ülkelerdeki sınıf mücadelesi yoğunlaştırılmadan da komünizme ulaşılabileceğiydi. Günümüzde sorunların görüşme yöntemleriyle çözümlenmesine bel bağlamanın temelinde bu anlayış yatmaktadır.

Bu durumu çok iyi kavrayan emperyalist güçler ise, başta ABD olmak üzere, özellikle 1980'li yıllarda sosyalist sistemin bu zaaflarından yararlanarak kendi sistemlerini güçlendirmek için yoğun girişimlerde bulunmuşlardır. Çeşitli emperyalist mihrakların atağa geçtiği dönemde, 1980'lerde Andropov'un görüşmeleri kesmek suretiyle bu noktada atmış olduğu olumlu adım anılmaya değer.

Görülen o ki, Andropov döneminde atılan bu olumlu adım gereğince geliştirilemediğinden dolayı, emperyalizm hala bu tür zaaflardan yararlanma hevesindedir.

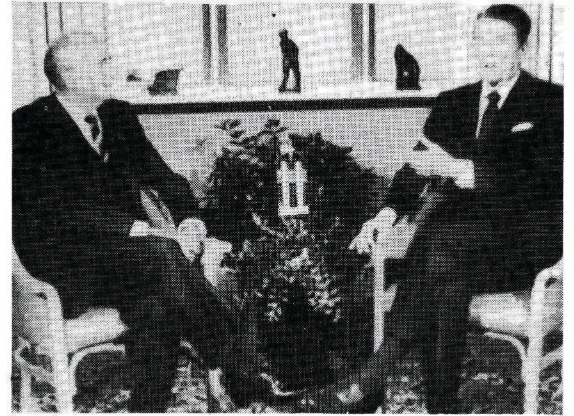
Peki bu sorunun çözümü nedir? Emperyalizmin nükleer tehditine nasıl karşı konulacaktır?

Açık ki emperyalizmin nükleer savaş tehditiyle ilerici insanlığa saldırılarının engellenmesi, dünya barışının ve devrimin tüm gelişimlerinin korunması görüşmeler yoluyla değil, sosyalizmin ilerici insanlığın emrinde sürekli gelişen ve güçlenen bir kılavuz olma rolüne, bu derin yaratıcı özüne bağlı kalmakla mümkündür.

Emperyalizmin zayıf noktalarında, yani Ortadoğu, Afrika ve Latin Amerika'da gelişip zafere ulaşacak ulusal ve sınıfsal kurtuluş devrimleri, dengenin emperyalizm aleyhine bozulmasına, dolayısıyla da emperyalizmin nükleer savaş tehditinin zayıflayarak kalıcı barışın maddi koşullarının ortaya çıkmasına yol açacaktır. Sözkonusu bu alanlarda devrim gelişmeden, görüşmeler yoluyla emperyalizmden taviz koparılamayacağı bilinmelidir. Nitekim geçen yıl yapılan Cenevre ve 11-12 Ekim'de yapılan Reykjavik görüşmelerinin sonuçları da bu gerçeği doğrular nitelikte ve ortadadır.

Gerçekte hiçbir zaman barıştan yana olması düşünülmeyen emperyalizmle uzlaşılarak bir sonuca varılamayacağı açıktır. Sosyalizmin çıkarı yükselen ulusal ve sınıfsal mücadeleleri güçlendirip emperyalizmi geriletmekten geçer. Ve gerçek barış da ancak o zaman, yani emperyalizm kendi kabuğuna çekilmek zorunda bırakıldığında mümkün olacaktır.

Emperyalizmin barış ve silahsızlanma gibi bir sorununun olmadığı, bu görüşmeleri kendi karşı-devrimci planları çerçevesinde ele aldığı açık bir gerçektir. Nitekim, belirtildiğine göre; ABD'nin Reykjavik toplantısında ısrarla öne çıkarmak istediği konu da Ortadoğu ve Latin Amerika'nın başta geldiği bölgesel sorunlar konusudur. Bu ısrar boşuna değildir. Emperyalizm ölümünün nereden gelebileceğini çok iyi hesaplamaktadır. O nedenle bu alanlarda yükseltilen devrim hareketlerini soğutmak istemekte ve bu konuda sosyalist sisteme dayatmalarda bulunarak taviz koparmaya çalışmaktadır.

Evet, dünya barışı ve sosyalist sistemin genel çıkarlarının, bunun tam tersi bir tutumda olacağını belirtmeye gerek kalıyor mu?

Reykjavik görüşmesinin ardından yaşanan gelişmeler, özellikle Kohl vb. Avrupa emperyalizminin temsilcilerinin Reagan'a görüşmeleri sürdürmesi için önerilerde bulunmaları, bu tür görüşmelerden emperyalizmin önemli beklentilerinin olduğunu ve her açık'tan sonuna dek yararlanmaya çalışacağını göstermesi bakımından ilginçtir.

Ancak, Gorbaçov'un toplantı sonrasında sert bir dille Reagan'ın istemlerini kabul etmeyi "çılgınlık" olarak nitelemesi ve ABD'de yapılması düşünülen görüşme için herhangi bir istemde bulunmadan ayrılmasını da Reykjavik'in olumlu yönü olarak belirtelim.

Sonuç olarak: Bugünkü aşamada başta sosyalist ülkeler olmak üzere, demokratik barışçıl biçimleri de dahil işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketlerinin halk savaşımı yöntemini esas alarak, devrimi daha sıkı bir dayanışma içinde derinleştirerek genişletmeleri gerekiyor. Emperyalizmin yıldız savaşları da dahil, en son bulduğu bir icat gibi dayattığı nükleer savaş şantajlarına ancak devrimle karşılık verilebilir.

DÜNYA BARIŞ KONGRESİ EMPERYALİZMİN BARIŞ DÜŞMANI YÜZÜNÜ BİR KEZ DAHA TEŞHİR ETTİ

Dünya Barış Kongresinde ERNK standı büyük ilgi gördü

132 ülkeden 2400 delegenin katıldığı ve Dünya Barış Yılı dolayısıyla düzenlenen Dünya Barış Kongresi 15-19 Ekim tarihleri arasında Danimarka'nın başkenti Kopenhagen'da gerçekleştirildi. Dünyanın dört bir tarafından çeşitli örgüt temsilcilerinin, sanatçıların, barış girişimcilerinin ve diğer delegelerin yer aldığı Kongre önüne koyduğu hedefler doğrultusunda beş gün boyunca sürdürdüğü yoğun tartışmaları başarıyla sonuçlandırdı.

Kongre süresince sürdürülen toplantılarda silahlanma yarışı, çelişkileri savaşlarla çözme çabaları, nükleer denemeler ve ABD'nin uzayı silahlandırma girişimleri sert bir dille kınanarak dünya barışının sağlanabilmesi için silahlanmaya, nükleer silahlara ve denemelere, Yıldız Savaşları projesine ve savaşa karşı dünya çapında örgütlü ve sistemli mücadelenin sürdürülmesi gereği dile getirildi ve tüm dünya çapındaki barışsever insanlar barış için daha aktif mücadele vermeye çağrıldı. İnsan hakları, ulusal kurtuluş, adelet vd. konularda sürdürülen mücadele ile barış uğruna mücadele arasındaki bağların da ortaya konmaya çalışıldığı görüşmeler sırasında özellikle emperyalizmin ve uzantılarının barışı tehdit eden uygulamaları teşhir edildi. Başta Güney Afrika ve Filistin olmak üzere, dünya çapında halklar üzerinde uygulanan baskılar ve devlet terörizminin ele alındığı Kongre'de bu baskılar sona ermedikçe kalıcı bir barışa ulaşılamayacağı gerçeği de ortaya kondu.

Barış Yılında gerçekleştirilen en büyük eylem olma özelliğinin yansıra Dünya Barış Kongresi'nin bir diğer özelliği de Sovyetler Birliği'yle birlikte ilk kez Doğu Avrupa'daki diğer sosyalist ülkelerin de toplantıda temsil edilmeleri oldu. Açık saldırgan yüzü dünyadaki sağduyu sahibi tüm insanlarca netçe görülen ve barış uğruna mücadelenin en baş hedeflerinden biri olan ABD emperyalizmi ise daha önceki toplantıların olduğu gibi bu toplantının da kendi suçlarını sergileyeceğini iyi bildiğinden çeşitli yollarla toplantıyı sabote etmeye çalıştı. Bir yandan gerici basın seferber edilerek toplantı Sovyetler Birliği'nin güdümünde olarak adlandırılıp, Afganistan "sorunu" ön plana çıkarılmaya çalışılırken, diğer yandan da toplantı bünyesine sızdırılan em-

Devamı Syf: 23'te

NİKARAGUA'DA DÜŞÜRÜLEN ABD UÇAĞI CIA'NIN ÇİRKİN YÜZÜNÜ BİR KEZ DAHA ORTAYA ÇIKARDI

Emperyalizmin 1970'li yıllarda girdiği bunalımdan çıkardığı derslerle yeni bir politika izlemeye başladığı, pasif savunma konumundan aktif saldırı konumuna geçmeyi amaçladığı bilinmektedir. Bu anlayışın temsilcisi olarak başa getirilen Reagan yönetimi uygulamakta olduğu politika ile, dünyanın birçok alanlarında bu saldırgan anlayışı gerektiğinde en açık bir biçimde hayata geçirmektedir.

Dünyanın hiçbir bölgesinde, özellikle de Ortadoğu ve Orta Amerika'da yeni mevziler yitirmeye hiç mi hiç tahammül edememekte ve bu alanlarda yükselen ulusal kurtuluş savaşlarını bastırmak için her yöntemi mübah saymaktadır. Ortadoğu'da Arap halklarının kurtuluş mücadelelerini ve bu arada Filistin Devrimi'ni nasıl geriletmeye çalıştığı, bu konuda belli bir başarı da sağladığı ortadadır. Ve bu alanda bünyesinde onulmaz yaralar açacak olan Kürdistan Devrimi'ne karşı nasıl "Özel Savaş" yöntemleri geliştirdiği de biliniyor. Yine Latin Amerika bölgesinde El Salvador vb. ülkelerde de devrimi tasfiye etmek için her yola başvuruyor.

Fakat bununla da yetinmeyen emperyalizm, yitirdiği mevzileri yeniden kazanmak istemektedir. Bu amaçla bir yandan sosyalist sistemin içlerine kadar el uzatabilirken, öte yandan Libya, Suriye, İran, Nikaragua ve Küba gibi ülkeleri "terörist" ilan ederek bu ülkelere açık saldırılar yöneltebilmekte veya çeşitli tehditler savurabilmektedir. Kimi zaman Libya örneğinde olduğu gibi en açık devlet

Devamı Syf: 23'te

Dünya Barış Kongresi Emperyalizmin...

Baştarafı Syf: 22'de

peryalizmin çeşitli uzantıları vasıtasıyla aynı konu gündemleştirilmeye çalışıldı. Hatta toplantının kapanış oturumu sırasında bu amaçla bazı protesto girişimlerinde bulunulup sorun çıkarıldı. Fakat toplantı bünyesinde yer alan delegelerin ezici çoğunluğu bütün bu provokasyon ve saldırılara karşı durarak Sovyetler Birliği'nin nükleer denemeleri durdurma çağrılarına ve Yıldız Savaşı projesini engelleme çabalarına dikkatleri çektiler.

Sonuç olarak; Dünya Barış Kongresi, emperyalizm, sömürgecilik ve gericilik tarih sahnesinden silinmedikçe ve silahlar silahla yok edilmedikçe nihai barışa ulaşılamayacağı gerçeği iyi bilince çıkarılmak şartıyla, barış uğruna mücadelede önemli bir adım olarak değerlendirilebilir. Bu Kongre özellikle emperyalizmin ve uzantılarının teşhir ve tecrit edilmesinde; dünyanın dört bir yanında bağımsızlık ve kurtuluşları için mücadele veren hareketlerin kendi seslerini duyurmalarında ve ezilen halklar kurtulmadıkça barışa ulaşılamayacağı şiarını dünya barışsever insanlığı nezdinde haykırmalarında bir zemin olması açısından da olumlu rol oynamıştır. Açıkça görülmüştür ki, barışa nasıl ulaşılacağı konusunda belirgin ayrılıklar vardır ama barışa ulaşma arzusu ortaktır.

KUKM'nin Sesi Dünya Barış Konferansı'nda da Duyuruldu

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi adına bir grup delege Kürdistan halkını Dünya Barış Konferansı'nda temsil etti. Kürdistan'da yükseltilen ulusal kurtuluş mücadelesinin dünya barışına büyük katkılarda bulunduğu şiarıyla katılınan Kongre'de ERNK adına çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan halkına karşı başvurduğu baskı, terör, katliam, sürgün, yok etme politikaları teşhir edildi. Dikkatler Kürdistan'da giderek yükselen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine çekildi. Ezilen halkların bağımsızlık mücadelelerine destek vermenin barış mücadelesinin kopmaz bir parçası olduğu dile getirilerek dünya ilerici insanlığı KUKM'ni desteklemeye çağrıldı.

Kongre salonunda ayrıca bir ERNK köşesi açılarak, burada KUKM'ne ilişkin çeşitli dökümanlar delegelere dağıtıldı. Dünyanın dört bir tarafında yüzlerce kişi Kürdistan ve Kürt halkının mücadelesi konusunda bilgilendirildi. Binlerce bildiri dağıtılarak ERNK'nin barış anlayışı dile getirildi ve KUKM tanıtılıp destek çağrısında bulunuldu.

Kongre bünyesindeki etkinliklerden bir diğeri de HUNERKOM'dan bir kültür ekibinin çeşitli gösterilerde bulunması oldu. Kongre bünyesinde yer alan Gençlik Merkezinde, şehir içindeki özel bir gecede ve Kongre salonunda sunulan müzik ve folklör gösterileri tüm dikkatlerin Kürdistan üzerinde toplanmasını sağladı. Kürdistan'ın ismini dahi duymamış birçok delegenin de bulunduğu Kongre boyunca Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi etkin bir şekilde tanıtıldı ve derin sempati topladı.

KUKM'nin böylesi uluslararası etkinliği olan bir toplantıda temsil edilmesi mücadelemizin dünya ilerici insanlığı ile sıkı bağlar kurmasında önemli bir adım oldu. Kürdistan sorununa gösterilen ilgi çok yakın bir gelecekte dünya çapında da mücadelemizin en çok konuşulan, tartışılan ve destek toplayan bir olgu haline geleceği gerçeğini bir kez daha gözler önüne serdi. Geçmişin tecrit duvarlarının adım adım parçalanması halkımızın zaferine giden yolu her geçen gün biraz daha kısaltmaktadır.

Nikaragua'da Düşürülen ABD Uçağı...

Baştarafı Syf: 22'de

terörü uygulayarak, kimi zaman Nikaragua ve Angola örneklerinde görüldüğü gibi karşı-devrimci çapulcu ordular (UNITA ve Kontralar gibi) oluşturarak ve bazen de CIA'nın karanlık ve çirkin komplolarıyla bu saldırgan politikayı icra etmektedir.

İşte Nikaragua'da da diktatör Somoza'nın devrildiği günden beri çok yönlü faaliyetlerini aralıksız olarak sürdüren Reagan yönetimi, ekonomik ambargo vb. devlet yaptırımları ve kirli CIA oyunlarını iç içe en etkili bir tarzda kullanarak, (tabii gerektiğinde Eden Pastora gibi uşaklarının da yardımını alarak) devrimi ezmeye çalışmaktadır.

Son olay emperyalizmin ısrarla saklamaya çalıştığı çirkin yüzünü bir kez daha açıkça ortaya çıkardı. Geçtiğimiz günlerde Nikaragua'daki karşı-devrimci çetelere (Kontralar) silah taşıyan C-123 tipi bir ABD uçağı Sandinista askerleri tarafından düşürüldü. Düşen uçakta sağ olarak kurtulan Amerikalı askeri danışman Eugene Hesenfus, CIA ajanı olduğunu; bugüne kadar karşı-devrimcilere silah taşıyan on uçuşta görev aldığını ve uçakların Honduras ve El Salvador'daki üslerden havalandığını itiraf etti.

Uluslararası kamuoyu CIA'nın bu ahlaktan yoksun, insanlıkdışı uygulamalarını tiksintiyle karşılarken, ABD emperyalistleri bu uygulamalarına bir yenisini daha ekledi: Olayın hemen ardından ABD Kongresi, karşı-devrimci Kontralara yüz milyon dolarlık yardımı onayladı.

Emperyalizmi bu saldırgan politikasından caydırmanın tek yolu halkların devrimci dayanışması temelinde kararlı direnişler sergilemektir. Ve halkların kararlı direnişleri karşısında hiçbir emperyalist yöntem sökmeyecektir.

Uludere Eylemi Faşist Ordu Sürülerine Sayı Kaybının...

Baştarafı Syf: 3'te

larıyla çatışmaya katılıyor. Bu arada partizanlardan vurulan oluyor. Grup çatışarak geri çekiliyor. Ardından 12 helikopterden oluşan bir düşman filosu, bir yandan ölüleri taşırken, bir yandan da alana asker taşımaktadır. Saat 16.30'da helikopterler çeşitli stratejik noktalara asker indirmeye başlıyor. Düşman devrimcilerin etrafında çember oluşturmaya çalışıyor. İlk çatışma saat 17.00'de bir tepenin düşman askerleri tarafından tutulması ile başlıyor. Bu çatışma çok şiddetli oluyor ve düşman askerleri püskürtülüyor.

Bu arada 2. tepeye indirme yapmak isteyen helikopterlere olanak verilmiyor. Düşman helikopterleri 3. tepeye indirme yapmak istiyor, ancak burada da yoğun ateşle karşılaşınca başarısızlıkla geri dönmek zorunda kalıyorlar. Fakat 4. tepeye indirimi gerçekleştiriyor düşman. Ve ardından göğüs göğüse şiddetli bir çatışma başlıyor. Burada büyük bir moral gücüyle kahramanca çatışan HRK birliği karşısında düşman bozguna uğruyor ve kaçmaya başlıyor. Bu arada başka bir noktada çatışma yoğunlaşmıştır. Bilale yönüne doğru ilerlemek isteyen düşmanın kara gücüne karşı çatışma 1 saat kadar sürüyor ve bir meydan savaşına dönüşüyor. Devrimci birlikler kahramanca direnerek düşmanın ilerlemesine izin vermiyor.

Mehmet KUTAN (Aslan) yoldaşın komuta ettiği grubun binbaşıyı ve bir askeri vurması üzerine düşman saflarında büyük bir panik başlıyor ve düşman bir kere daha HRK birliklerinin önünden çareyi kaçmakta buluyor. Kaçan düşman askerlerinin peşine düşen devrimciler onları Şıvet köyüne dek kovalıyor ve çatışma böylece sona eriyor.

Eylemden sonra düşmanın "sınırın ötesine çekildiler" vb. iddialarının aksine eylem alanı terkedilmemiştir. Düşman yediği darbenin etkisiyle korku ve panik içerisindedir. Alana girmeye cesaret edemiyor. İşte gerillalarla savaşma cesareti gösteremediği içindir ki, fantom uçaklarıyla rasgele yerler bombalanmıştır. Bombalama sırasında HRK birliklerinin hiçbir kayıpları olmamıştır.

Eylemde 3 askeri reo aracı tamamen imha edilmiş, 2 adet G-3 silahı, bu silahlara ait 6 şarjör, 120 adet mermi, 1 adet dürbün ve 1 adet büyük araba telsizi ele geçirilmiştir. Diğer silahların büyük kesimi de araçlarla birlikte yanmıştır.

Bu eylemde şehit düşen savaşçılar:

Ahmet KUTAN (Aslan): Şırnak-Çemkê Talho köyündendir. Evli 5 çocuk babasıdır. Bu eylemde grup askeri komutan yardımcılığı ve bir pusu grubunun da komutanlığını yapmıştır.

Seyfettin ZOGURLU (Sami): Diyarbakır'ın Lice ilçesi Fis köyündendir. Yıllarca mücadelenin en ön saflarında yer almış; Filistin'de çarpışırken İsrail siyonistlerine esir düşmüştür. İki yıla yaklaşan esirlik hayatı sonrasında yeniden Partiyle bağ kurmuş, mücadele alanlarında çeşitli görevler yapmıştır.

Eylemin ardından ne yapacağını şaşıran ve çılgına dönen düşman, HRK'ye katılan savaşçıların köylerine yönelik yoğun baskı ve tehdit uygulamalarına girişmiştir. Sözkonusu köyler üzerinde helikopter ve uçaklarla alçak uçuşlar yapıp gözdağı verirken, bir yandan da köylülere her türlü işkenceler uygulayarak evlerini ve hayvan yemlerini ateşe vermiştir. Tüm bu insanlıkdışı vahşi yöntemlerini sürdürürken, öte yandan da çeşitli olanaklar sunarak, her türlü ihtiyaçlarının karşılanacağını vaadederek HRK'ye savaşçı verilmemesini istemiştir. Ancak tüm bu vahşete ve papaz politikasına rağmen, yöre halkı kurtarıcıları gözüyle baktığı PKK savaşçılarına her türlü desteği sunmaya daha büyük bir istekle devam etmektedir.

Faşist Türk Basını, Devletin Siyasal...

Baştarafı Syf: 9'da

İçişleri Bakanı, herkesten çok çaresizliğe düşmüş bir insan edasıyla, 12 Ağustos olayları üzerine düzenlenen bakanlar kurulu toplantısından çıkarken gazetecilerin yeni tedbirler hususunda sorduklarını soruyu şöyle cevaplandırmaktadır: *"Şu anda bildiğimiz değişik tedbirler yok. Bize göre mevcut tedbirler, lazım gelen tedbirlerdir. Ancak bir pusu kurulduğunda haince bir davranış karşısında savunmasız bir şekilde bu olaylar meydana geliyor. Bu pozisyonda da durum zor. Ama şunun bilinmesinde fayda vardır: Türk güvenlik güçleri kendi hayatları pahasına da olsa milletin huzur ve güveninin temininde var güçleri ile çalışmaktadırlar."* (Tercüman, 15 Ağustos 1986) Bilinmektedir ki, bu konuşmanın yapıldığı tarih, hava kuvvetlerinin Güney Kürdistan'a yapılan vahşi saldırı için son hazırlıkların yapıldığı tarihtir. Ve İçişleri Bakanı bunu bilmekteydi. Ama buna rağmen İçişleri Bakanı haklıydı, çünkü alışılagelmiş her türlü tedbir fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Zaten eylemler, tüm bu tedbirlerin alınmış olduğu bir ortamda peşpeşe gerçekleşmiştir. Bu nedenle faşist sömürgeciliğin torbasında bir tek tedbir kalmıştı, o da bombardıman uçaklarıyla savunmasız sivil halkımızı çoluk-çocuk demeden vahşi bir tarzda kıyımdan geçirmekti. Bu da nafileydi ve çaresizliğin bir ürünüydü. Çünkü yapılabilecek her şey yapılmış; sosyal, siyasal, kültürel, ekonomik her türlü tedbir boşa çıkmış, savaş yüksek bir boyuta tırmanmıştı. Bu nedenle bu tedbiri bir an önce açıklamanın da pek bir yararı olmayacaktı. Artık faşist yönetim de birçok hayalinden sıyrılmış, savaşı ulaştığı boyutlarıyla kabullenmek zorunda kalmıştı. Akbulut'a göre, "işler çok zordu", çünkü, "teröristler ne tatile çıkıyordu" ne de mesai yapıyordu. Gece gündüz demeden çalışıyorlar ve her gün Türk devletini tükenişin eşiğine sürüklüyorlardı. Ne olursa olsun, ne kadar zavallı olursa olsun faşist sömürgecilik gerekçeleri bu tarzda kabullenmekten başka bir şey yapacak durumda değildir.

15 Ağustos eylemlerinin başladığı 1984'ten beri, her türlü tekniği kullanmış, ordusunu seferber etmiş, Türk sosyal-şoven solu ve Kürt küçük-burjuva reformizmini imdada çağırmış, olmamış; Kürdistan ve Türkiye'deki her türlü gericiliği örgütlemiş, çeşitli biçimlerde silahlandırmış, ihaneti ve şovenizmi ayyuka çıkarmak istemiş, olmamış; bölge gericiliğini imdadına çağırarak Saddam'la girdikleri işbirliğini, "örnek bir işbirliği" olarak göstermiş, bir daha olmamış; operasyon üzerine operasyon düzenleyerek her türlü vahşi uygulamayı halkımıza reva görmüş, olmamış; mücadelemiz etrafında örmeye çalıştığı her türlü bent birer birer yıkılmış, her gün dünya kamuoyu, Türkiye ve Kürdistan halkları nezdinde biraz daha teşhir olarak yalnızlığa sürüklenmiş; bugün giderek sadece burjuva cephesindeki destekle sınırlı kalmıştır. Daha önce halkı aldatmak için oluşturduğu ve burjuvazinin çeşitli kanatlarını temsil ediyor gibi gösterdiği tüm partileri, SHP'sinden MDP'sine kadar, istisnasız hepsi ağız birliği içinde halkımıza yönelik saldırılara açıkça alkış çalıyor ve hep birden "vurun, ezin, yok edin" diyorlar. Bu durum faşist sömürgeciliği sadece çeşitli burjuva çevrelerin ittifağı ile sınırlı kılıyor. Çeşitli biçimlerde sürdürülen halkı aldatma yollarının çoğu kapanmış bir hal alıyor.

Buna karşılık her türlü vahşiyane saldırıya rağmen halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi pratik olarak da gerçek bir halk savaşı halini almış durumdadır. Sömürgeciliğin asırlar boyu başvurduğu ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel her türlü tedbiri boşa çıkarmış, asırların kirli kefenini yırtmış, tarihin ve çağın her türlü olumsuz özelliklerile son derece soylu bir savaşa tutuşmuş ve bu savaşı bugün açıkça görüldüğü biçimiyle yüksek bir noktaya götürüp dayatmış, tüm bu gelişmeleri her türlü saldırıya rağmen, kendi öz gücüyle yaratmış, eskisinden katbekat daha fazla bilinçlenmiş ve güçlenmiş bir halk olarak; Kürdistan halkı, bundan böyle de başlattığı ve üst bir noktaya götürüp dayattığı bu savaşı daha ileri zirvelere, oradan bağımsızlığa doğru götürme güç ve kararlılığını gösterecek, ülke topraklarımız üzerinde bir tek işgalci, sömürgeci asker kalana, ülkemiz bağımsız, halkımız özgürlüğüne kavuşana kadar, çok kan ve can pahasına da olsa savaşacak, faşist Türk sömürgeciliği savurduğu tüm tehditler ve almaya çalıştığı tüm tedbirlere rağmen içine yuvarlandığı siyasal ve askeri batakta boğulacak, halkımız asırlar boyu özlediği bağımsızlık ve özgürlüğüne kavuşacaktır.

– Yaşasın Kürdistan'da Her Gün Biraz Daha Boyutlanan Devrimci Savaş!

– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!

10 Eylül 1986

Impressum

V.i.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi

SERXWEBÛN
Postfach: 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi

Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr. 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	6.50 dkr.	Norveç	5.00 nkr.
Avusturya	15.00 s.	Fransa	5.00 ff.
İngiltere	0.50 £.	İsviçre	2.00 sfr.
Hollanda	2.50 hfl.	İsveç	5.00 skr.
Belçika	50 00 bfr.		

69. YILDÖNÜMÜNDE EKİM DEVRİMİNİN BOLŞEVİK RUHUNU KÜRDİSTAN DEVRİMCİ DİRENİŞ SAVAŞINDA YAŞATIYORUZ

Emperyalist cepheyi ilk kez yarıp proletaryayı iktidara getiren, insanlık tarihinin köklü bir dönemeci olan; yeni bir çağ, proletarya devrimleri çağını açan Ekim Devrimi'nin 69. yıldönümünü selamlıyoruz.

Köleci toplumdan bu yana her devrim genellikle bir sömürücü sınıfın yerine bir başka sömürücü sınıfı getirirken, Ekim Devrimi tüm sömürücü sınıfları ortadan kaldırmayı, proletaryanın diktatörlüğünü kurmayı ve sınıfsız sosyalist toplumu örgütlemeyi amaçlamıştır. Bu nedenle de bütün dünyanın sömürülen yığınlarının mücadele yöntemlerinde ve örgütlenme biçimlerinde, yaşam tarzı ve geleneklerinde, kültür ve ideolojisinde köklü bir dönemeçtir Ekim Devrimi. Tüm ezilen halkların ve sınıfların sempatisini kazanması ve uluslararası çapta bir devrim olmasının anlamı burada yatmaktadır.

Ekim Devrimi, emperyalizmi sadece metropollerde sarsmadı; o, emperyalizmin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki egemenliğini yıkarak darbesini emperyalizmin gerisine, çevresine de vurdu. Bu, aynı zamanda sömürgesel devrimler çağının başlangıcı demekti. Burjuva milliyetçiliği yerine proleter enternasyonalizminin bayrağını yüceltti ve bunun tek doğru yöntem olduğunu gösterdi.

Ekim Devrimi, dünya kapitalizmine ve emperyalizme artık hiçbir zaman onaramayacağı ölümcül bir darbe vurmuştur. Kapitalizm kısmen istikrara kavuşmuş görünse de, ülke yönetimlerini faşizme bırakarak işçi sınıfına belli bir süre boyun eğdirse de, artık hiçbir zaman 'denge'yi ve 'güven'i bulamayacaktır. *"Kapitalizmin 'istikrar' çağı kendisiyle birlikte burjuva düzenin değişmezlik efsanesini de götürerek sona erdi."* (Stalin)

Emperyalizmin en zayıf halkasında vücut bulan Ekim Devrimi, yalnızca burjuvazinin ve toprak sahiplerinin iktidarını yıkmakla kalmadı, dogmatik bir sosyalist devrim anlayışını da (önce ileri kapitalist Avrupa ülkelerinde devrim olur) yıktı; Marksizmin reformizm üzerindeki zaferi, Leninizmin sosyal-demokratçılık üzerindeki zaferi, III. Enternasyonal'in II. Enternasyonal üzerindeki zaferi oldu. Ve bundan böyle Marksizmin tek öncüsü ve savunucusunun Leninizm olduğunu ortaya çıkardı.

Böylesine muazzam boyutlara sahip bir devrimin Sovyetler Birliği sınırlarında sıkışıp kalmayacağı açıktı. Nitekim emperyalizmin tüm kuşatma çabalarına rağmen, Sosyalist Anayurt'tan yükselen bu alev ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketleri biçiminde tüm yerküreyi sardı. Bu ilk zaferden sonra Leninizmin yüce bayrağı dünyanın dört bir yanında dalgalanmaya başladı. Doğu Avrupa ülkeleri; Çin, Vietnam vb. Asya ülkeleri; Küba, Nikaragua gibi Latin Amerika ülkeleri; Angola, Mozambik vb. Afrika ülkeleri sosyalizmin dünya çapında yenilmez birer kanıtı olurken, başta Ortadoğu olmak üzere Afrika, Latin Amerika vb. alanlarda yükselen ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri emperyalizmi her geçen gün nihai çöküşüne biraz daha yaklaştırmaktadır.

Burada tümünü sayma olanağı olmayan, böylesi önemli gelişmelere yol açan Ekim Devrimi'nin başarı nedenlerinin başında birçok öznel ve nesnel koşulların yanısıra; durum ne denli zor ve tehlikeli olursa olsun, ne denli acil tedbirler gerekirse gereksin daima halkına güvenen, halkına kulak veren, onların güven ve desteğini kazanan ve böylece halkından hem anlayış gören ve hem de onlar için bir umut olan Lenin gibi bir öndere; ve kuşkusuz Bolşevik Partisi gibi iyi örgütlenmiş bir işçi sınıfı partisine sahip olması geliyordu. Ancak sözü edilen bu parti öyle durup dururken ve bir çırpıda ortaya çıkmadı. Bolşevik Partisi devrimci marksist çizgiden her türlü sapmaya karşı verilen uzlaşmaz mücadele içinde adeta çeliğe su verilircesine şekillendi.

Bolşevik Parti deneyimi sadece tarihin belli bir dönemine ve belli bir ülkeye ait değildir, o, ulusal ve sınıfsal kurtuluş hareketleri içerisinde devrimci gelişmeyi gerileten burjuva ögelere karşı savaşımın başarılı, doğru evrensel ilke ve pratik bütünlüğünü ihtiva eder. Bolşevik Parti tarihi sapmalara karşı mücadelede evrensel bir pratiktir. Bu nedenle zafere ulaşmak isteyen her öncü, bu deneyimden gereken dersleri mutlaka almalıdır.

Ekim Devrimi'nin mimarı olan bu partinin şekillenmesi, 1895'li yıllarda en zalim mutlakiyetin hakim olduğu şartlarda illegal bir tarzda oldu. Ve o günlerden başlayarak, işçi sınıfı hareketleri içerisindeki burjuvazinin ajanlarına, tasfiyeci ve reformistlere karşı amansız bir mücadeleye girişti.

Parti henüz oluşmadan, hazırlık döneminde bile bir ideolojik mücadele verip gelişmek zorundadır. Bu aşama 'Narodnikler'e karşı savaşımla başladı. Daha sonra partinin kurulması önünde bir engel teşkil eden 'Ekonomistler'e karşı çetin bir ilke savaşımı yürütüldü ve bu anlayışlar mahkum edilerek "amatörce çalışma yöntemi" böylece geride bırakıldı.

Ardından partinin inşası sorunu gündeme geldi. Hangi temel üzerinde inşa edilecekti Parti? 1903 Parti II. Kongresinde bu kez Akselrod'lar, Martov'lar ve diğer küçük-burjuva unsurlar boy gösteriyordu. Partinin çelik birliğinin, proleter disiplininin önemini anlayan düşman, onun tam da bu yanlarına hedef almaktadır. Menşeviklerle diğer oportünistlerin tüm çabalarına karşın Lenin, partinin 'kuyrukçu' bir politika izleyen 'laçka' bir örgüt haline getirilmesine kararlılıkla karşı koyarak, partiyi "profesyonel devrimciler"den oluşan sağlam bir temele oturttu. Ve uluslararası sosyal-demokrasinin bir uzantısı olan Menşeviklerin oportünist yüzlerini ortaya çıkardı.

Tüm oportünist, revizyonist görüşlere rağmen Lenin, çarlığı devirip demokratik cumhuriyeti kurmak için en önemli araç olarak halkın zafere giden silahlı ayaklanmasını kabul ediyordu. Ve bu temelde demokratik devrim gerçekleştirildikten sonra, yarı yolda kalmayıp kesintisiz olarak sosyalist devrim uğrunda savaşıma geçmek gerektiğini vurguluyordu.

1905 Devrimini izleyen (Lenin'in yenilgi yılları yaman yıllardır dediği) gericilik yıllarında bazı aydınlar partiden uzaklaştılar. "Geçici yol arkadaşları"ndan bazıları açıktan karşı-devrim saflarına katıldılar. Menşevikler küçük-burjuva yüzlerini ortaya koyarak proleter devrimci partiyi tasfiyeye giriştiler. Partiyi, Çarın İçişleri Bakanı Stolipin'in "icazeti"yle şekilsiz legal bir dernek haline getirme çabasındaydılar. Bu tasfiyeci girişimlere karşı en kararlı mücadeleyi yürüten Bolşevikler, 1908 Aralık Konferansında tasfiyeciliği devrimci Marksizmden bir sapma olarak mahkum ettiler.

Bolşevikler ayrıca parti içerisinde liberal burjuvazinin ajanlığını yapan ve partiyi bir dernek konumuna düşürmek isteyen likidatörlere, partinin işçi sınıfıyla bağlarını tümden koparmayı amaçlayan Otzovistlere; "Tanrı Yapıcılar"a Lenin'in deyimiyle bu "tersyüz edilmiş tasfiyeciler"e karşı da amansız bir mücadele vererek araya kesin bir çizgi çektiler. Ocak 1912 Prag Konferansında tasfiyeciler partiden atıldı. Reformcular, Menşevikler saflarda barındırıldığı takdirde, proletarya devriminin zafere ulaşması ve ayakta kalması imkansızdır" diyordu Lenin.

"Parti Birliği" sloganı altında ikiyüzlüce hareket eden Troçki; Otzovistler, Likidatörler ve diğer anti-bolşevik unsurların başına geçerek Lenin'e ve Bolşevikler'e karşı bir "Ağustos Bloku" oluşturdu. Bütün bu düşünceleri savunanlar aralarındaki çeşitli ayrılıklara karşın tek bir noktada birleşiyorlardı: Yığınları devrimci saflardan soğutmak, çekmek.

1914'lerden sonra tasfiyecilik, II. Enternasyonal'in ve Kautsky'lerin şahsında iflah olmaz bir sosyal-şovenizme dönüştü ve emperyalist burjuvazinin resmi bir kolu haline geldi. Lenin, belirleyici mücadele anı gelip çattığında tasfiyecilerin burjuvaziyle birlikte karşı-devrimci saflarda yer alacaklarına daha 1908 yıllarında parmak basmıştı. Nitekim bu, Ekim Devrimi sırasında herkesin apaçık gördüğü bir gerçek haline geldi.

Şu bir tek örnek bile Lenin'i çarpıcı bir biçimde doğrulamaktadır: Devrimin arifesinde, 16 Ekim 1917 tarihinde (tarihe dikkat edilmelidir) Parti Merkez Komitesi, Askeri Örgüt, sendika temsilcileri ve fabrika komitelerinin katıldığı ayaklanmanın son şeklinin görüşüldüğü toplantıda Troçki yanlıları, Kamanev ve Zinoviev, Lenin'in kesintisiz devrim anlayışına ve ayaklanma kararına bir kez daha karşı çıktılar. Fakat görüşleri benimsenmeyince Novaya Jizn (Yeni Hayat) adlı menşevik gazeteye, Bolşeviklerin bir ayaklanmaya hazırlandıklarını, kendilerinin ise bu kararı "maceracılık" olarak gördüklerini belirten bir demeç verdiler. Böylece ayaklanma Kerensky hükümetine de ihbar edilmiş oluyordu.

Üzerinden 69 yıl geçmesine rağmen öneminden hiçbir şey yitirmeyen Bolşevik Partisi deneyimi, günümüzde de devrimde zaferi mümkün kılacak vazgeçilmez bir mücadele silahıdır. Acı yenilgilere karşılaşılmak istenmiyorsa, sadece Rusya gerçeğinin bir ifadesi olarak doğmayan, evrensel ilkeleri ihtiva eden, emperyalizm döneminin devrimci teori ve pratiğinin tüm ana hatlarını formüle eden Bolşevik Parti deneyimi iyi özümsenmelidir.

Özellikle dünya genelinde devrimci Marksizme hummalı bir saldırı yöneltildiği günümüzde, emperyalizm kaçınılmaz sonunu geciktirmek amacıyla bir yandan Polonya ve Bulgaristan örneklerinde görüldüğü gibi sosyalist sistemin içlerine kadar el uzatma cüretini gösterirken; öte yandan halkların kurtuluş savaşımlarına da olmadık yöntemlerle set çekmeye çalışmaktadır. Bugün dünyanın birçok ülkesinde devrimlerin ağır sorunlarla karşılaştığı, özellikle tasfiye tehlikesiyle yüzyüze olduğu apaçık ortadadır. El Salvador ve Filistin devrimlerinde tasfiyecilik en trajik bir biçimde yaşatılırken, Türkiye devrimci-demokratik hareketinin de Avrupa'nın metropol kentlerinde "Euro-Komünizm", sosyal-demokrasi ve reformist yöntemlerle nasıl tasfiyeye uğratıldığı gözler önündedir. Emperyalizm için can alıcı öneme sahip olan Ortadoğu alanında yükseltilen KUKM'nin de bu girişimlere hedef olacağı bilinmekteydi. Nitekim PKK şahsında Kürdistan Ulusal Direniş Hareketine dayatılan tasfiyecilik hatırlardadır. Bu alanda tasfiyeciliğin yenilgiye uğratılması, büyük oranda öncü güç PKK'nin kararlı bolşevik tutumu sayesinde olmuştur.

Bugün gelinen noktada gerek sosyalist sistem açısından, gerekse ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri açısından olsun devrimci Marksizme, bolşevik anlayışa sahip çıkmanın ve onu yaşatmanın önemi bir kat daha artmış bulunmaktadır. Bu konuda iddialı ve kararlı bolşevik tutumuyla, örnek pratiğiyle PKK gerçeği ortadadır.

Evet, PKK pratiği incelendiğinde, yüzyılımızın başında yaşanan Bolşevik Partisinin amansız mücadele tarihi, 1970'li yılların sonları ile 80'li yıllarda adeta yeniden karşımıza çıkacaktır. Reformizm ve sosyal-şovenizme karşı yoğun bir ideolojik mücadelenin ürünü olarak ortaya çıkan PKK hareketinin karşısına, 'özgürlük' havarileri kesilerek parti birliği ve disiplinini hedefleyen Martov taslakları mı, "teröristler", "silaha sarılmamalıydılar" diyen Plehanov karikatürleri mi çıkmadı; anti-PKK'li "Ağustos Blok"ları mı oluşturulmadı? Her türlü tasfiyeyi boşa çıkararak Kürdistan'ın bağrında geliştirdiği halk savaşına "maceracılık" diye mi saldırılmadı?

Ve bugün hala, uluslararası bağlaşıklarıyla birlikte reformizmin, sosyal-şovenizmin, sömürgeci Türk burjuvazisi ve emperyalizmle el ele PKK adını baş düşman ilan ederek komplolar geliştirmesi nedensiz değildir. PKK'deki bolşevik ruh onları rahatsız etmekte, ürkütmektedir.

Ekim Devrimi'nin 10. yılında şu belirlemeyi yapıyordu Stalin: *"Eskiden feodalizmin yıkılış döneminde 'jakoben' adı bütün ülkelerin aristokratlarında nasıl korku ve tiksinti uyandırıyorsa, bugün de, kapitalizmin yıkılışı döneminde 'bolşevik' adı burjuva ülkelerde öyle korku ve tiksinti uyandırıyor."* Buna şu eklenebilir: 'Eleştiri' adı altında ihtilalci Marksizmin yıkılmaya çalışıldığı, devrimin küçümsendiği, her gün değişik sapmaların uluslararası komünist hareket içerisinde yeşertilmeye çalışıldığı, kısacası bolşevizmin yok edilmek istendiği günümüzde, 'Bolşevik ruh'u cesaretle ve kararlıca temsil eden PKK adı da emperyalistler ve tüm işbirlikçileri tarafından öylesine korku ve tiksintiyle karşılanmaktadır.

69. yıldönümünde Ekim Devriminin kararlı takipçisi, yaratıcı Marksizm-Leninizmin yılmaz savunucusu PKK yalnız Kürdistan Devrimi ve halkı için değil, Türkiye ve Ortadoğu halkları için de büyük bir kazanımdır. Buna sahip çıkmak da yalnızca Kürdistanlı devrimcilerin değil, tüm bölge devrimci-demokrat ve ilericilerinin görevidir.

– Selam Olsun Şanlı Ekim İhtilalcilerinin Kürdistan'daki Takipçilerine!
– Yaşasın Leninizm ve Proletarya Enternasyonalizmi!